

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் கிறிஸ்தவம்

தொகுப்பாசிரியர் :

கலாநிதி ஏ.ஜே.வி.சந்திரகாந்தன்

1874

1874

1874

1874

கிறிஸ்தவ மன்ற ஆய்வு வெளியீடு - 1

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் கிறிஸ்தவம்

தொகுப்பாசிரியர்

கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

தலைவர் - கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரீகத்துறைகள்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

கிறிஸ்தவ மன்றம்

யாழ். பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி

1993

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் கிறிஸ்தவம்

ஆசிரியர் : கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்
தலைவர் - கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகள்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

முதற்பதிப்பு: 1993.

உரிமை : ஆசிரியருக்கு.

வெளியீடு : கிறிஸ்தவ மன்றம், யாழ்ப்பாணம். பல்கலைக்கழகம்.

அட்டை அமைப்பு: எஸ். டி. சாமி.

அச்சகம் : புனித வளனார் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
10, அட்வகேட் வீதி, மட்டக்களப்பு.

புத்தகம்

CHRISTIANITY IN TAMIL CULTURE

Editor : **Dr. A. J. V. Chandrakanthan.**
Head-Dept. of Christian & Islamic Civilizations,
University of Jaffna, Thirunelveli.

First Edition : 1993.

Copy Right : Editor.

Publishers : Christian Society, University of Jaffna.

Cover Design: S. D. Samy.

Press : St. Joseph's Catholic Press,
10, Advocate Road, Batticaloa.

We wish to express our gratitude to the Institute of Missiology - Missio e. v. Aachen, West Germany for granting us a subsidy for the printing and publication of this book.

REF M20 SU/Ee 312.000 - 90 / 802.

நாட்டுத்தமிழினிக்கும் நாடகங்கள் கூத்துக்கள்
பாட்டழகின் அம்மாளை பழங்கதை ஆகாமல்
சூட்டிவே தொட்டவற்றைக் காட்டிவிட்ட ஆயர்கலை
தோட்டமெனும் தூய அருள் தியோகுப்பிள்ளைக்கே.

நகரத்தின் நகரிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற
மேல்கூறு நகரங்களின் காரணமாக, நகரங்களின்
மேல்கூறு அப்பகுதிகளில் கருவாங்கியிருக்கிற மனிதர்களுக்கு
கவனிப்புக்காக நகரங்களில் இருந்து வந்த, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற

உள்ளே...

	பக்கம்
1. முன்னுரை	i
2. ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை மாட்சி விதப்புப் பேருரை தினத்தன்று இடம்பெற்ற நிகழ்வுப்பட்டியல்	... 1
3. தலைமையுரை — அருட்திரு. கலாநிதி ஏ.ஜே.வீ. சந்திரகாந்தன்	3
4. தமிழ்ப் பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம் — பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி	
★ என்னுரைக்கு முன்னுரையாக	... 13
★ தமிழ்ப் பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்	... 17
5. கிறிஸ்தவத் தமிழ் நாட்டார் இலக்கியத்தில் சந்தியாகு மாயோர் அம்மாளை — பேரருட்கலாநிதி வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை	... 41

6.	கிறிஸ்தவமும் தமிழ்ப் பண்பாடும்	
	— அருட்திரு. கலாநிதி ஏ.ஜே.வி. சந்திரகாந்தன்	53
	அ. வரலாற்றுப் பின்னணி	... 56
	ஆ. அரசியல் - சமய முரண்பாடுகள்	... 59
	இ. ஆட்சி மாற்றங்களும், சமய அசைவியக்கங்களும்	... 60
	ஈ. பண்பாட்டுறவுபற்றிய சமகால, சமயத் தேடல்கள்	... 63
	உ. கிறிஸ்தவமும் பண்பாடும் : ஓர் மீள்பார்வை	... 64
	ஊ. கிறிஸ்து இயலும், பண்பாடும்	... 69
	எ. கிறிஸ்தவமும், தமிழர் பண்பாடும்	... 71
7.	நன்றியுரை	
	— திரு. தீசன் ஜெயராஜ்	... 79
8.	ஆய்வு நூற்பட்டியல்	... 87

முன்னுரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப் பீடத்தில், மொழி பண்பாட்டுத் துறையில் உப பிரிவுகளாக அமையப்பெற்ற கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகப் பகுதிகள், 1991, ஏப்ரல் திங்கள், 19 ஆம் நாள் தனித்துறைகளாக உயர்த்தப்பெற்றன. எமது துறையின் வரலாற்று வளர்ச்சியில் முக்கிய படிக்கல்லாக அமைந்த இந் நிகழ்வினை சிறப்புறப் பதிகை செய்யும் நோக்குடனும், இத்துறையின் கல்வியியல் வளர்ச்சியில் அதிக அக்கறையும், ஆர்வமும் கொண்டிருந்த முன்னாள் யாழ்ப்பாண ஆயர் பேரருட்கலா நிதி வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களுடைய திருப்பணி, தமிழ்ப்பணி, பொதுப்பணி ஆகியவற்றைப் பாராட்டிக் கௌரவிக்கும் நோக்குடனும், அவரது பெயரில் மாட்சி விதப்புப் பேருரை ஒன்றினை நிகழ்த்த முடிவு செய்தோம். இந் நிகழ்வு 10-7-1991 அன்று, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக, கைலாசபதி கலையரங்கில் இடம்பெற்றது. இந் நிகழ்வுகளின் செவிப்புலப் பதிகையினைத் தற்போது நூலுருவில் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அந்நிகழ்வின்போது வழங்கப்

பெற்ற உரைகளைக் கொண்டுள்ள இந்நூலின் இறுதியில் இவ்வாய்வுத்தளம்சார்ந்த ஒரு கட்டுரையும், நூல் பட்டியலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் கிறிஸ்தவம் எனும் தலைப் பிணை இந்நூல் தாங்கியுள்ளதேயாயினும் இந்நூலின் பொருளடக்கம் இத்தலைப்பு சுட்டி நிற்கின்ற, அகன்று விரிந்ததோர் ஆய்வுப் புலத்தினையும், அறிவுப் புலத்தினையும் அறிமுகம் செய்வதாகவேயுள்ளது. தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் கிறிஸ்தவம் கொண்டுள்ள உறவு உயிரூட்டத்தன்மை கொண்டதும், ஐந்து நூற்றாண்டு கால வரலாற்றினை நெருங்கி வருகின்றதொன்றுமாகும். இந்த ஆய்வுப்புலத்தினைத் தளமாகக்கொண்டு மேலும் பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதே எமது ஆதங்கமாகும்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டினதும், கிறிஸ்தவத்தினதும் உறவிணைப்பினால் வெளிக்கொணரப்பட்ட ஆக்க இலக்கியப் படைப்புக்களை அவற்றின் சமூக, வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்ந்து, இவ்விரு உறவுத்தளங்களும் ஒன்றையொன்று பாதித்திருக்குமாற்றினை, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களது பேருரை விளக்கியுள்ளது. ஒப்பியல் சமயம், ஒப்பியல் இலக்கியம், மொழிவழிப் பண்பாட்டியல் ஆகிய ஆய்வுத் தூலங்களின் துணையுடன் பஸ்துறைச் சங்கம ஆய்வுநெறி முறைகளைக் கையாண்டு பேராசிரியர் அவர்கள் தமது உரையினைத் தொகுத்துள்ளார். “மதம் சாராத இலக்கியமுண்டு. ஆனால் இலக்கியமில்லாத மதம் இருக்கமுடியாதென்ற வகையில்” சமயத்திற்கும், இலக்கியத்திற்குமிடையிலான மானிட வயப்பட்டு நெருக்கத்தினை அதன் இயக்க நிலைத் தன்மையோடு ஆய்ந்துள்ள பேராசிரியர், தமிழ்ப்பண்பாட்டில் கிறிஸ்தவம் ஏற்படுத்திய ஆக்கபூர்வமான தாக்கத்தின் பன்முகத்தன்மையினைத் தொடர்ந்து ஆய்வதற்கான

ஆய்வு முறையினைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாய்வுத் துறையினை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குப் பேராசிரியர் அவர்களது கட்டுரை சிறந்த அத்திவாரமாக அமைகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

அடுத்து, கிறிஸ்தவ அம்மாணைகளுள் முதன்மையும், முக்கியத்துவமும் வாய்ந்த, சந்தியாகுமாயோர் அம்மாணையின் தோற்றம் பற்றியும், அதனைப் பயன் தருவகையில் படித்து விளங்குவதற்கும் - விளக்குவதற்குமான பின்னணியினைப் பேரருட் கலாநிதி வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களது உரையில் காணலாம். சமயச் சார்புடைய மக்கள் இலக்கியத்தின் மேன்மையினை ஆயர் அவர்கள் உதாரணங்களுடன் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“கிறிஸ்தவமும் தமிழ்ப் பண்பாடும்” என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ள மூன்றாவது கட்டுரையில் இலங்கையில் கிறிஸ்தவ சமயம் பரவியவாறும், இச்சமயப் பரம்புதலினால் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக, கலாச்சார அசைவியக்கங்களினது ஒளியில், சமய - பண்பாட்டு உறவுகள் பற்றியும் குறிப்பாகக் கிறிஸ்தவம் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் ஏற்படுத்திக்கொண்ட உறவுபற்றியும் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்தவ இறையியலில், சமயம், மொழி ஆகியவற்றின் உறவுத் தன்மைகள் எவ்வாறு விளக்கப்படுகின்றன என்பதனையும், உலகளாவிய ரீதியில் கிறிஸ்தவ சமயம் பல பண்பாடுகளுடனும் ஏற்படுத்திக்கொண்ட உறவின் இறையியல் நியாயப்படுத்தல் பற்றியும் இக்கட்டுரையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கிறிஸ்தவம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் பல பரிமாணங்களையும் இக்கட்டுரை தொட்டு நிற்கின்றது.

தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் கிறிஸ்தவம் கொண்டுள்ள ஆக்க சக்திவாய்ந்த உறவினை அதன் சமய -

சமூக-வரலாற்று நிலை நின்றாய்வதற்கு இந்நூல் ஒரு அறிமுக நூலாகப் பயன்படுமென்பதே எமது நம்பிக்கையும், எதிர்பார்ப்புமாகும். கிறிஸ்தவ மன்றத்தின் ஆய்வுத் தொடரில் முதல் நூலாக வெளிவரும் இந்நூல் இம்மன்றத்தின் ஏனைய படைப்புகளுக்கும் வழிகாட்டியாக அமையவேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையின் முன்னாள் சிறப்புக் கலைமாணி மாணவரும், இந்நாள் விரிவுரையாளருமான திரு. தீசன் ஜெயராஜ் இந்நூல் அச்சுருப் பெறுவதற்கான அனைத்துப் பொறுப்புக்களையும் மனமகிழ்வுடன் ஏற்று நிறைவேற்றியதுமல்லாமல், மிகவும் பயன்தருவகையிலான ஆய்வுநூல் பட்டியல் ஒன்றையும் தயாரித்து, இந்நூலினை அணி செய்துள்ளார். அவருக்கு எமது மனம்நிறை நன்றிகள்.

இந்நூலின் தட்டச்சுப் பிரதிகளைத் தயார்செய்து தவிய செல்வி கனிஸ்ரெலா, செல்வி யசோதா ஆகியோருக்கும், அட்டைப்படத்தினை வரைந்த எஸ். டி. சாமி அவர்கட்கும், இதனை அச்சுப் பிரதியாக்கம் செய்த, மட்டக்களப்பு கத்தோலிக்க அச்சகத்தினருக்கும் நன்றி கூறுகிறோம்.

ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.
17-07-1993.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகள்

**ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை
மாட்சி விதப்புப் பேருரை**

1991ம் ஆண்டு - ஜூலைத்திங்கள் - 10ம் நாள்
மாலை 3-00 மணி
கைலாசபதி கலையரங்கம்

நிகழ்ச்சி நிரல்

- ★ மங்கல விளக்கேற்றல்.
- ★ இறை வணக்கம் — செல்வி மீ. யசோதா
(இசைக்கலைமாணி - இறுதி வருடம்)
- ★ தலைமையுரை — அருட்கலாநதி ஏ.ஜே.வி. சந்திரகாந்தன்
(தலைவர், கிறிஸ்தவ - இஸ்லாமிய
நாசரிகத்துறைகள்)
- ★ வாழ்த்துரைகள் — பேராசிரியர் அ. துரைராஜா
(துணைவேந்தர்)
பேராசிரியர் பொ. பாலகந்தரம்பிள்ளை
(கலைப்பீடாதிபதி)
- ★ சிறப்புப் பேருரை — பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி
(தமிழ்ப்பேராசிரியர்,
தலைவர், நுண்கலைத்துறை)
“தமிழ்ப்பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்”
17ம், 18ம் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவத் தமிழ்
இலக்கியங்கள் சிலவற்றையும் அவற்றின் பின்
னணியையும் தளமாகக் கொண்ட ஒரு சமூக -
இலக்கிய உசாவல்.
- ★ ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களின் ஆசியுரை.
- ★ நன்றியுரை — திரு. தீசன் ஜெயராஜ்
(சிறப்புக்கலைமாணி -
கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறை)
- ★ யாழ். திருமறைக் கலாமன்றம் தயாரித்தளிக்கும் கலைநிகழ்ச்சி.

வகலுக்கணைகல்ய ப்மணாயமுாய
 மகநுலகுத்தகரிசாது யமிளனெல்லு ,மதென்றி

மணாயமுயலிதெ நயது
 மனமுயலி ப்முத்தினை சிவாய

மகநு ல்மி - மகநுத்தினைகலெ - மதெல்லு ல் 1991
 மிளய 00-5 மணாய
 வகலயமணைக திபெமணைக

மதெல்லு மித்தெல்லு

- மதெல்லுமித்தெல்லு மணாய *
 மதெல்லுமித்தெல்லு - மகநுலகுத்தகரிசாது *
 (மதெல்லு மித்தெல்லு - மணாயமணைகல்ய *
 மதெல்லுமித்தெல்லு .மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு - மதெல்லு மித்தெல்லு *
 மதெல்லுமித்தெல்லு - மதெல்லு மித்தெல்லு *
 (மகநுலகுத்தகரிசாது
 மதெல்லுமித்தெல்லு .மித்தெல்லு - மதெல்லு மித்தெல்லு *
 (மதெல்லு மித்தெல்லு *
 மணாயமுயலி மதெல்லு மித்தெல்லு - மதெல்லு மித்தெல்லு *
 (மதெல்லு மித்தெல்லு *
 மித்தெல்லு மித்தெல்லு - மதெல்லு மித்தெல்லு *
 (மதெல்லு மித்தெல்லு *
 "மதெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு"
 மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு
 மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு
 - மதெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு
 மித்தெல்லு மித்தெல்லு *
 மதெல்லு மித்தெல்லு - மதெல்லு மித்தெல்லு *
 (மதெல்லு மித்தெல்லு *
 (மதெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு *
 மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு மித்தெல்லு *

தலைமையுரை

அருட்திரு. கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

தலைமையுரை

அருட்திரு. கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

தலைவர், கிறிஸ்தவ இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகள்,
யாழ். பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

10-07-1991 அன்று நிகழ்ந்த, யாழ். ஆயர் பேரநட்கலாநிதி வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களின் மாட்சி விதப்புப் பேருரை நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தலைமை தாங்கிய யாழ். பல்கலைக்கழக கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் தலைவர், கலாநிதி ஏ.ஜே.வி. சந்திரகாந்தன் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் பாடம்.

எமது அன்பிற்கும், பெருமதிப்புக்கும் உரிய யாழ்ப்பாண ஆயர் பேரநட்கலாநிதி தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களே, எமது அழைப்பினை ஏற்று இவ்விழாவின் சிறப்பு விருந்தினராக வந்துள்ள திருமலை-மட்டுநகர் ஆயர் பேரநட்கலாநிதி கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களே, மாண்புமிகு துணைவேந்தர் பேராசிரியர் துரைராஜா அவர்களே, கலைப்பீடாதிபதி பேராசிரியர் பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களே, ஆய்வுப்பேருரையினை நிகழ்த்தவுள்ள மாண்புமிகு தமிழ்ப்பேராசிரியரும், நுண்கலைத்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களே, சங்கைக்குரிய குருக்களே, அருட்சகோதரிகளே, மருத்துவ, விஞ்ஞான

பீடாதிபதிகளே, துறைத்தலைவர்களே, பேராசிரியர்களே, விரிவுரையாளர்களே, மற்றும் பெரியோர்களே, நண்பர்களே, மாணவ, மாணவிகளே, எமது இன்றைய நிழ்விற்றகு உங்களனைவரையும் அன்புடன் வரவேற்பதில் நான் பெருமிதமடைகிறேன்.

இவ்வாண்டு சித்திரைத் திங்கள், 19ம் நாள், தனித் துறைகளாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாசரிசத்துறைகளின் முதல் பொது நிழ்வு இதுவாகும். யாழ். வளாசம் என ஆரம்பித்த இவ்வுயர் கல்வி நிறுவனம், 1979ல் யாழ். பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்டபோது அதே ஆண்டிலேயே கிறிஸ்தவ நாகரிகம், பொதுக்கலைப் பட்டப் படிப்புக்கான ஓர் பாடமாக எமது பல்கலைக்கழகத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவ்வேளை கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாசரிசப் பிரிவுகள், “மொழி, கலாச்சார அறிவுத்துறையின்” உப பிரிவுகளாக அமையப்பெற்றன. அந்நாள்முதல் இந்நாள் வரை கிறிஸ்தவ நாசரிசத்துறையைச் சார்ந்த ஆய்வுக்களங்கள், பல்கலைக்கழகத்தின் ஏனைய புலமைத்தளங்களுடன் இணைந்து ஆக்சுபூர்வமான வசையிலும், ஆரோக்கியமான திசையிலும் வளரவேண்டும் என்ற பெருநோக்கில் எமது ஆயர் அவர்கள் மிகுந்த ஆர்வமும், அக்கறையும் கொண்டிருந்தார்கள். கிறிஸ்தவ இயல் பற்றிய நூல்களை எமது பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தந்துதவியும், மற்றும் பொதுக்கலை, சிறப்புக்கலைப் பட்டப்படிப்புகளுக்கான பாடத்திட்டங்களைப் பரிசீலனை செய்து அவற்றை ஆழப்படுத்தி, அகலப்படுத்தவும், ஆயர் அவர்கள் பல ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் வழங்கினார். கிறிஸ்தவப் பண்பாட்டியலின் சற்கை நெறிகளுள் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ இலக்கியப் படைப்புகள் சீரிய இடத்தினைப் பெறவேண்டுமென்பதில் ஆயர் அவர்கள் பேரார்வம் கொண்டிருந்தார். கிறிஸ்தவப் பழந்தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளைத் தேடிப்பெற்று, அவற்றைப் பதிப்பித்தலிலும், நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களைப் பக்குவமாசப் பாதுகாப்பதிலும் ஆயர் அவர்கள் ஊக்கம் காட்டினார். இன்னும் நாட்டார் இலக்கியங்களோடிணைந்த நாடசங்கள், நாட்டுச்சுத்து போன்றவை அழிந்துவிடாமல் அவை அடிக்கடி மேடையேற்றப்படுவதன்மூலம் மீள் உயிர்ப்புப் பெறவேண்டும் என்ற வாஞ்சையுடன் அவர் செயற்பட்டுவந்தார். கிறிஸ்தவத் தமிழ் நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களை வகைப்படுத்துவதிலும், அவைசார்ந்த ஆய்வுகளை ஊக்கப்படுத்தி

வளர்ப்பதிலும் ஆயர் அவர்கள் ஓர் முன்னோடியாகச் செயற்பட்டுவந்தார் எனக் குறிப்பிடுதல் சாலப்பொருந்தும். முதன்முதலில் தமிழில் அச்சவாகனம் ஏறிய நூல்களைத் தேடிப் பெறுவதிலும், போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழில் எழுந்த பேரிலக்கிய, சிற்றிலக்கியப் படைப்புக்களை இனங்கண்டு, அவைபற்றிய ஆய்வுகளைக் கட்டுரைகளாக, 'தொண்டன்' என்ற இதழில் ஆயர் அவர்கள் வெளியிட்டார். உயர்கல்வி கற்கின்ற மாணவரின் சமயத் தேவையையும், தேடலையும் நன்குணர்ந்து 'மாணவர் கிறிஸ்தவப் போதகம்' என்ற தலைப்பில் மூன்று பெருங்காண்டங்களாக மறையறிவியல் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். அறுபதுகளில் இந்நூல்கள் கல்லூரிகளில் உயர்தரக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டவை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடற்குரியவையாகும். காலத்தின் தேவைகளையும், வரலாற்றின் ஓட்டங்களையும் நன்குணர்ந்து, கிறிஸ்தவ மக்களின் மறையறிவினை வளர்ப்பதற்கும், இறைபக்தியை வாழ்வியலின் வளங்களுடன் இணைப்பதற்கும் ஏதுவாக திருவழிபாடு, மறையறிவியல், இறையறிவியல், இலங்கையில் கத்தோலிக்க மறையின் வரலாற்று வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாண வேதசாட்சிகள் போன்ற பல கிறிஸ்தவ எண்ணக்கருக்களை அடியொற்றி, சிறியதும், பெரியதுமான நூல்களை யாத்துள்ளார். ஆயர் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள கிறிஸ்தவ கலைச்சொல் அகராதிகள் அவரது தமிழறிவின் ஆர், அகலத்தையும், சொல்லாட்சியின் மாட்சியையும் அணி செய்வையாகும்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தனித்துவம்வாய்ந்த கூறுகளை அடையாளம் கண்டு, அவற்றைக் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டிற்கும், வாழ்க்கைக்கும் மெருகூட்டும் வகையிலும் கருத்தூட்டும் வகையிலும் இணைப்பதில் ஆயர் அவர்கள் ஆக்கபூர்வமாகச் செயற்பட்டார். 1970 களில் தமிழக ஆயரவை, புதிய ஏற்பாட்டு நூலினை அதன் கிரேக்க மூலமொழியிலிருந்து சமகாலத் தமிழ்நடையில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டபோது அக்குழுவில் அங்கத்துவம் வகித்த ஆயர் அவர்கள், அளப்பரிய பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளமை மறக்கக்கூடியதன்று.

இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கிணைத்து நோக்குகின்ற போது, எமது துறை நிறுவப்பட்டதனைக்குறித்து, இடம் பெறும் இந்த முதல் பொது நிகழ்வினை ஆயர் அவர்களுக்

குச் சமர்ப்பிப்பது சாலப்பொருந்துவதொன்றாகும். இவ்வாண்டு ஆயர் அவர்கள், தமது குருத்துவத்தின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவையும், ஆயர் பணியின் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டையும், தமது பிறப்பின் எழுபத்தைந்தாவது ஆண்டையும் ஒருங்கே சண்டு மகிழ்கின்றார். இவ்வேளையில் ஆயர் அவர்கள் கிறிஸ்தவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் ஆற்றிய, ஆற்றுகின்ற செப்பரும் பணிகளைப் பாராட்டிக் கௌரவிப்பது எமது கடமையுமாகும். இதனை மனங்கொண்டு, இன்றைய நாளிலே ஆயர் அவர்களின் தமிழ்ப் பணியையும், சமயப் பணியினையும், பொதுப்பணிகளையும் பாராட்டி மாட்சி விதப்புப் பேருரை ஒன்றினை நிழ்த்தி, ஆயர் அவர்களின் அரும்பணிகளை நன்றியுணர்வுடன் நினைவுகூர நாம் முடிவு செய்தோம்.

ஐந்து நூற்றாண்டுகால வளர்ச்சியினை அண்மித்துவரும் இலங்கைக் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் வரலாற்றில், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பல்வேறு கூறுகளும், செழுமைமிக்க செல்வாக்கினைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது வெளிப்படை. அங்ஙனம், இந்த நீண்டகால வரலாற்று வளர்ச்சியில், கிறிஸ்தவமும், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின்மீது நிலையான பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மேலைத்தேய காலனித்துவ ஆட்சியைத் தொடர்ந்துவரும் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களில் புத்தெழுச்சி பெற்றுவரும் தமிழ்மொழி, பண்பாடு, சமயம் போன்றவை நவீனத்துவத்தின் சக்திகளால் உந்தப்பெற்று ஓர் புதிய திறனாய்வுப் பார்வையுடன் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண வளர்ச்சிசுளின் வரலாற்றினை இவ்வாறு ஒப்பியல் நோக்கில் முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களுக்குள் இத்தகைய ஆய்வின் முன்னோடியாக தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பெயரும், புகழும் பெற்று விளங்குபவர் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள்.

எமது பல்கலைக்கழகத்தின் மூத்த தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், நுண்கலைத்துறையின் தலைவராகவும் பெரும்பணி ஆற்றிவரும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் பல்சமயங்களின் செல்வாக்குப்பற்றிப் பேராய்வுகள் பல செய்து நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். 'தமிழ் இலக்கியத்தில் யதமும், மானிடமும்' (சென்னை - 1983), 'ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்' (சென்னை - 1987) ஆகிய நூல்கள் விதந்து குறிப்பிடப்படவேண்டியவை. இவை தவிர, நாடகம், நாட்டுக்கூத்து, நாட்டார் இசையும்,

கலையும் போன்ற ஆய்வுத்துறைகளில் அவர் போற்றத்தகு ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இங்கிலாந்தின் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திலும், அமெரிக்காவின் பெர்க்கிளி நகரிலுள்ள கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்திலும், சுவீடன் நாட்டிலுள்ள உப்சலா பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ் இலக்கிய, சமய வரலாற்றுத் துறைகள் பற்றியதும், சமூகவியல் சமகால அரசியல் போன்றவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஆய்வுப் பேருரைகளையும், விரிவுரைகளையும் வழங்கியுள்ளார். இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் அனைத்திலுமே இவரது விரிவுரைகளையும் ஆய்வுரைகளையும் கேட்காத தமிழ்த்துறைகள் இல்லை என்று கூறும் அளவிற்கு இவரது மேதாவிவாசம் அறியப்பட்டுள்ளது. எனவே இத்தகைய பேரறிவாளன், ஆயர் அவர்களின் மாட்சி விதப்புப் பேருரையினை வழங்குதல் மிகவும் பொருத்தமானதாகும் என்பதனால் “தமிழ்ப் பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்” என்ற மையக் கருத்தினை உள்ளடக்கியதோர் ஆய்வுப் பேருரையினை வழங்குமாறு பேராசிரியர் அவர்களிடம் கேட்டோம். அவரும் பெருமனதுடன் இதனை ஏற்றுக்கொண்டார். தமிழ்ப்பணியும், பொதுப்பணியும் அவரது நேரத்தைத் தமதாக்கிக்கொள்ள முனைவது ஒருபுறமிருக்க, இந்த நெருக்கடியான போர்க்காலச் சூழ்நிலையின் அழுத்தங்கள் மறுபுறம் அமுக்கும் இந்த இரண்டக நிலையிலும் எமது அழைப்பினை அன்புடன் ஏற்று இப்பேருரையை வழங்க ஏற்றுக் கொண்டமைக்காக எமது துறையின் சார்பிலும், இங்கு கூடியுள்ள அனைவரின் சார்பிலும் அன்னாருக்கு முன்கூட்டியே எனது நன்றியினைத் தெரிவித்து இப்பேருரையினை வழங்குமாறு அன்புடன் அழைக்கின்றேன்.

கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்
கிறிஸ்தவம்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

நுழப்பாண்ப ப்ருவிக
வ்மதஸ்ருகி

செவ்வழி கல்விநிலை நயநிலை

என்னுரைக்கு முன்னுரையாக...

10-07-1991 அன்று அதி. வணக்கத்துக்குரிய தியோகுப்
பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களின் சேவை விதப்பு
விழாவின்பொழுது ஆற்றிய உரையின் 'பாடம்' இது.

உரையின் "பேச்சோசை" மாற்றப்படாது அப்படியே
விடப்பெற்றுள்ளது. இந்தப் பாடத்தின் (Text) தொனி ஓர
ளவுக்கேனும் அந்த வைபவத்தின் செவிப்புலப்பதிக்கையாக
அமைகின்றது. அந்தப் பாவிக்கத்தை ஊறு செய்ய நான்
விரும்பவில்லை.

இத்தகைய உரைகளை ஆற்றியபின்னர், மீண்டும்
புலமைமரபுகளுக்கியைய, ஆய்வுக் கட்டுரைகளாகவே மீள
மைத்துக்கொள்ளல் வழக்கம். அதனை நான் செய்யவில்லை.
ஆனால் வண. கலாநிதி சந்திரகாந்தன் அடிகளார் தந்துள்ள
சான்றாதாரக் குறிப்புக்கள் இந்த உரையின் புலமைத்தளத்தை
வலியுறுத்துகின்றன. சிரமமான இந்தப் பணியை அன்புடன்
ஏற்று அழகுற நிறைவு செய்துள்ள அடிகளாருக்கு என் அன்
புடை நன்றிகள்.

இவ்வுரைப்பொருள்வட்டம் பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பு
அவசியமாகின்றது எனக் கருதுகிறேன்.

இந்த உரையில் 16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவ (கத்தோலிக்க) வளர்ச்சிக்கே முனைப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் 17ஆம் நூற்றாண்டிலும், தமிழகத்தில் 18ம் நூற்றாண்டு முதலும் மேற்கிளம்பும் “இறப்பிறமாது” திருச்சபையினது (Dutch Reformed Church) வரலாற்றையோ, லூதரன் திருச்சபையின் (Lutheran Church) வரலாற்றையோ ஆயும் வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. அதற்கான காரணம் நேரம் போதாமையாகும்.

உண்மையில் 18ஆம் நூற்றாண்டில், சீகன்பால்குவின் விவிலிய மொழிபெயர்ப்பைத் தொடர்ந்து, கத்தோலிக்கர்களுக்கும், லூதரன் திருச்சபையினருக்கும் நடந்த விவாதத்தினூடாகக் கிறிஸ்தவத்தின் தமிழ்மயப் பயணம் பற்றிய அதிக தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பெஸ்கியின் தமிழ் நூல்கள் பற்றிய ஆய்வும் சுவாரசியமான தகவல்களை வெளிக்கொணரும்.

யாழ்ப்பாணத்தின் இன்றைய சூழ்நிலையில் இத்தகைய “ஆராமர” மேற்கொள்ளப்படும் ஓர் “ஆழமான” ஆய்வு செய்யப்படுவதற்கான பின்புல வசதிகள் இல்லை. (இத்தனை இன்னல்களுக்கிடையேயும், இத்தசைய இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் நடப்பது யாழ்ப்பாணக் குழுமத்தின் மனோதிடனையே காட்டுகின்றது.)

தொடக்கத்திலேயே ஆயத்தப்பட முடியாதது ஒருபுறமாக, மறுபுறத்தில், கூட்டம் நடந்த அன்று, ஆயத்தப்படுத்தியவற்றை முழுவதும் கூறமுடியாத ஒரு நிலையும் ஏற்பட்டு விட்டது. அங்கும் நேரம் போதாமையேதான். அதனால் தமிழ்ப்பண்பாட்டு இணைவுக்கான இலக்கிய உதாரணங்கள் என நான் தெரிந்துகொண்டு சென்றன பலவற்றைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை.

தொட்ட, விட்ட குறைகளை நினைத்திசெய்யும் வகையில் இதனை மீட்டெழுதியிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அந்தப் பணியை ஏற்றிருப்பின் இது இப்பொழுது அச்சுருப் பெறும் வாய்ப்பு ஏற்படாது போய்விடும். அதனால் உள்ளதையே முழுவதாகப் “பறித்துப்” படைக்கின்றோம்.

இந்த உரையினை ஆற்றுமாறு வேண்டிய யாழ். பல் கலைக்கழக கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைத் தலை

வர் வண. கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன் அடிகளாருக்கு என் நன்றிக்கடமைப்பாட்டினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர் ஆர்வம் மிக்க இளைஞர்; புலமையாழங்கொண்ட ஆய்வாளர். அவர் மேலும் சிறப்புக்கள் பல எய்தவேண்டுவது நமது கடன்.

நான் அவரை அறிந்த நாள்முதல் மிக உயரத்தில் வைத்தே போற்றிவரும் ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை அவர்கட்கு, இத்தகைய ஒரு புலமை அஞ்சலியைச் செப்பக் கிடைத்தமையை ஒரு பாக்கியமாகவே கருதுகிறேன். தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை, நாம் இந்த உரையிற் பேசும் தமிழ் கிறிஸ்தவ இணைப்பின் இன்றைய சின்னங்களில் ஒன்றாவார்.

அன்று மேடையிலமர்ந்திருந்த திருமலை - மட்டுநகர் ஆயர் கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை ஆண்டகையையும் பெருமதிப்புடன் நினைவுகூருகிறேன்.

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி.

நடராஜகோட்டம்,
வல்வெட்டித்துறை.
28-07-1991.

பாசனம் கட்டுவதற்காக .சி . ஜி . சி இராசா . கைம் ரிம்
காசனத்தின்மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்

கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்

கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்

கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்

கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது . கைம் ரிம்
1881-70-82

தமிழ்ப்பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

தமிழ்ப் பேராசிரியர், தலைவர் - நுண்கலைத் துறை,
யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

17ஆம் நூற்றாண்டிலும், 18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்
கூற்றிலும் தோன்றிய கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியங்
கள் சிலவற்றையும், அவற்றினை தோற்றப் பின்ணை
யையும் ஆதாரமாகக்கொண்ட ஒரு ஆய்வு.

இனிய வார்த்தைகளை அதிகமாகவே சொல்லிவிட்ட
தலைவர் அவர்களே! வடக்கு, கிழக்கின் ஆன்மீக இணைப்
பாக மேடையிலே காட்சிதருகின்ற ஆண்டகை தியோகுப்
பிள்ளை அவர்களே, ஆண்டகை கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை
அவர்களே, எங்களது பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் அவர்
களே; கலைப்பீடாதிபதி அவர்களே; இங்கு குழுமியுள்ள
வண. பிதாக்களே, பேராசிரியர்களே, மாணவர்களே!

அதி. வணக்கத்துக்குரிய ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை ஆண்
டகை அவர்களின் சேவை விதப்பையொட்டிய ஆய்வுரையை
நிசுழ்த்துமாறு என்னை அழைத்தமைக்காக, கிறிஸ்தவ இஸ்

லாமியத்துறைக்கு என் நன்றிக்கடப்பாட்டினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

பேராயர் தியோகுப்பிள்ளை அடிகளாரை 1984ஆம் ஆண்டுமுதல் நான் நேரடியாக அறிந்துள்ளேன். 1985, 87 ஆம் ஆண்டுகள் மட்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ஸ்ரீலங்கா இராணுவப்படை நடவடிக்கைகளை எதிர்த்து, அவர் எழுதியவையும், கூறியவையும், அவரை ஒடுக்கப்பட்ட தமிழர்களின் குரலாகவும், ஆயர் இல்லத்தைப் பிரஜைகள் குழுவின் அலுவல் மையமாகவும் ஆக்கின. அவரது பத்திரிகைக் கூற்றுக்களும், அவர் விடுத்த செய்திகளும், கருத்து ஒருமைப்பாட்டினையே தனது அறாச்சின்னமாகக் கொண்டிருந்த கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் ஒற்றுமையையும் இலங்கையில் குலைக்கும் அளவிற்கு இருந்தது. பிரஜைகள் குழுக் கூட்டத்திற்காக அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் அங்கு செல்வது வழக்கமாயிற்று. அந்தக்குழுக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளும் ஆயர் அவர்கள், நிதானத்துடனும், நிபாயத்துடனும் நிறைநிலையாக விளங்கியதைக் காணுகின்ற பாக்சியம் எங்+ளெல்லோருக்கும் கிட்டிற்று. முக்கியமாக நான் அவரிடத்திற் காணுகின்ற மிகப்பெரிய ஒரு பண்பு, அவருடைய தெய்வத்தூய்மை ஆகும். அந்தத் தெய்வீகப்பார்வை அவரிடத்துப் பொலிந்திருப்பதனால் அவருடைய நோக்கில் ஒரு தெளிவும், சொற்களிலே ஒரு உறுதியும் காணப்படுவதை அவரை நன்கு தெரிந்தவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். ஒரு முக்கியமான சம்பவத்தை நான் இங்கு கூற விரும்புகிறேன். "Bishops' conference" எனப்படும் ஆபர்கள் மகாநாட்டில் ஆயர் அவர்கள் கிளப்பிய பிரச்சினை காரணமாக, யாழ்ப்பாணத்திற்கு பேராயர் மார்க்கஸ் பெர்ணாண்டோவும், அநுராதபுர ஆயரும், இன்னொருவரும் நிலைமையை அறிந்து தமிழ்ப்பிரதேசத்து மக்களினுடைய உண்மையான கஷ்டங்களை அறிந்து வளர்வதற்காக வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் வந்தது, நான் நம்புகிறேன், உண்மையில் ஆயர் அவர்களுடன் சம்பாஷிப்பதற்காகத்தான். அவ்வேளையில் இவர் அவர்களுடன், தான் உரையாடலை வைத்துக்கொள்ளாமல், பிரஜைகள் குழுவினைச் சேர்ந்த சிலரையும், வேறு முக்கியஸ்தர்கள் சிலரையும் அழைத்து, எமது நிலைமைகளை எடுத்துக்கூறும்படி எங்களிடம் அவர்கள் கூறினார்கள். 'ஓரீயு மறைவின்றிக் கூறுங்கள், அவர்களுடைய மனதிலே படியும் படி கூறுங்கள்' என்ற பணிப்புரையுடன் நாம் அவர்களுடன்

உரையாடுவதற்காக அனுப்பப்பட்டோம். தமிழின் பிரதிநிதியாக, தமிழ் மக்களின் இன்னல்களை எடுத்துக்கூறுபவராக, தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கள் இலங்கை மட்டத்தில் மாத்திரமல்ல, உலகமட்டத்தில் மிளிர்கின்றார். தனிநாயக அடிகள், தமிழ்ப்பண்பாட்டின் குரலாகவும், சின்னமாகவும் விளங்கினாரென்றால், தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கள், தமிழ் மக்களுக்கேற்பட்ட ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான குரலாக விளங்குகிறார். கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் இரண்டு பெரிய “தேடிய தேட்டங்கள்” இவர்கள்.

இத்தகைய ஒருவரின் சேவை விதப்பின்பொழுது, மாட்சிநலம் கூறுகின்றபோது “தமிழ்ப் பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்” பற்றி நோக்குவது பொருத்தமானது மாத்திரமன்று, அவசியமானது என்கூடக் கருதுகின்றேன். அவருக்குத் தமிழ் மக்களுடைய அரசியல், சமூக நிலைகளில் மாத்திரமல்ல, அவர்களது பண்பாட்டு ஈடுபாடுகள், அவர்களுடைய கலைகள் ஆகியவற்றிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. ஆயர் அவர்களுடைய தமிழ்ப்பற்றிய தேடலானது, கலை, இலக்கியத் தேடலாகவும் மிளிர்ந்திருக்கின்றது.² இப்படியான ஒரு அசண்ட அருளாளன் ஒருவருடைய சேவை விதப்பின்போது, இந்த உரையை ஆற்றுவதில், உண்மையில் நான் பெருமையடைகிறேன்.

‘தமிழ்ப்பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்’ என்பது அசண்ட, விரிந்த ஒரு விடயம். இங்கு நான் 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய கிறிஸ்தவத் தமிழிலக்கியங்கள் சிலவற்றை அவற்றிற்கான தோற்றப்பின்னணியையும் மிகச் சுருக்கமாக தளமாசுக்கொண்டு, தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் இணைந்த முதற்கட்டத்தின் உயர்நிலைகள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டலாம் என நினைக்கின்றேன். இது பின்வரும் உபதலைப்புக்களைக் கொண்டதாக அமையும்.

முதலாவதாக, தமிழ்ப்பண்பாடு என்பதன் தன்மை, அதன் மொழிநிலைப்பாங்கு, அதன் உள்ளார்த்தவ நிலை.

அடுத்து இலக்கியமும், மதமும் – மதத்திற்கு இலக்கியம் எவ்வாறு தேவைப்படுகிறது என்பது பற்றிய ஒரு குறிப்பு.

மூன்றாவதாக, கிறிஸ்தவம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த காலத்தில் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் நிலைமை.

நான்காவதாக, தமிழ்மக்களின் மத நம்பிக்கைகளில் ஒன்றாக, கிறிஸ்தவம் முனைந்தபோது தமிழும், கிறிஸ்தவமும் எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்த சவால்கள் யாவை என்பதாகும்.

அடுத்து, 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக் கூறுவரை, தமிழகத்திலும், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலும் கிறிஸ்தவத்தின் வரலாறு எவ்வாறு இருந்தது என்பது பற்றிய ஒரு மேலோட்டமான குறிப்பு.

இறுதியாக 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழிலக்கிய முயற்சிகளினுடைய தன்மை, அவை எவ்வாறு தமிழ்ப்பண்புகளை உள்வாங்கி தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் ஒன்றிணைந்தன எனும் விடயங்களை மிகச் சுருக்கமாக எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

பண்பாட்டு ஆய்விலோ, சமூகவியல் ஆய்விலோ அல்லது மொழிநிலை இலக்கிய ஆய்விலோ “பண்பாடு” என்று பேசுகின்றபோது நாம் தமிழ்ப்பண்பாடு எனும் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தலாமா, அறிவியல் ரீதியாகப் பயன்படுத்தலாமா? என்பது முதலில் எம்முன்னுள்ள வினா என்று நான்கருதுகின்றேன்.

ஒரு மனிதக்குழுவும் கற்றறிந்துகொண்டவற்றினதும், அது குறியீடுகளாகக் கொண்டவற்றினதும் தொகுதிதான் “பண்பாடு”. அது மொழி வழக்கு, பாரம்பரியம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். இந்த மொழியானது ஒரு பண்பாட்டினுடைய வெளிப்பாடாகவும், பண்பாட்டுக்கு வேண்டிய நிபந்தனையாகவும், அந்தப் பண்பாட்டைப் பதிவு செய்வதாகவும் அமையும் என்று கூறுவார்கள். எனவே இந்த மொழிவழிப் பண்பாடு (Language Culture) எனும் கோட்பாடு மிக வன்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற ஒரு விடயமாகும்.

தமிழின் நீண்டகால வரலாற்றில் தமிழை ஒரு மொழிப் பண்பாடாகவே கொள்கின்ற ஒரு நிலைப்பாடு வளர்ந்து வந்துள்ளதை நீண்ட காலமாகவே நாம் அவதானித்துக் கொண்டு வருகிறோம். இதற்கு இரண்டு முக்கியமான காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று; இந்தியப் பின்னணியில் இந்தத்

தமிழ்நாட்டு, தமிழகப் பிரதேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டை எடுத்து உணர்த்துவதற்கான ஒரு தேவை எப்பொழுதும் இருந்துவந்துள்ளது. இந்த மொழி, வடமொழியிலிருந்து வேறு பட்டிருந்த தன்மையும் இதற்கு உதவுவதாக அமைந்தது. இத்தகைய உந்துதல்கள் காரணமாகத்தான் “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை தமிழ்கூறும் நல்லுலகம்” என்று பனம் பாரனார் ஆரம்பத்திலிருந்தே சொல்லவேண்டிய ஒரு தேவை நிலவிற்று எனலாம். “தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” என்று மொழிப்பண்பாட்டை வைத்துக்கொண்டு, பிரதேசத்தை வகுக்கின்ற ஒரு தேவை சங்ககாலம் முதல் இருந்துவந்திருக்கிறது என்பதையும், அகத்திணைப் பாடல்கள் பலவற்றில் தமிழ்பேசுகின்ற பகுதியை விட்டுத் தலைவன் அப்பாலே போகின்றான் என்பதனைக் குறிக்கின்ற “மொழிபெயர்த்தேயத்தினும்” என்கின்ற மேற்கோளும் இந்த உண்மையை எடுத்துக்காட்டும்.

இது ஒருபுறமாக, இரண்டாவதாக தமிழ்நாட்டு, தமிழ் மக்களிடையே பல்வேறு மதங்களும் இடம்பெற்றிருந்தமை மிக முக்கியமான ஒரு வரலாற்று உண்மையாகும். இந்தியாவின் மிக முக்கிய மதங்களான பௌத்தம், சமணம், சைவம், வைஷ்ணவம், ஆசீவகம் ஆகியன தமிழைத் தங்களது இணை பிரியா அங்கமாகக்கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக, மகாயான பௌத்தமரபு, தமிழை அவலோகதீவ்வரர் தந்ததென்று சொல்லும். அதற்கு வீரசோழியத்தில் சான்று உண்டு. சிவன் தந்தது எனும் சைவம். இதற்கு எங்கள் சைவத் தமிழிலக்கியங்கள் சான்று. தென்கலை வைஷ்ணவமோ ஆழ்வார் பாசுரங்களையே வேதம் எனக் கொள்ளும். அதுவே இந்தத் தமிழினுடைய சிறப்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. தங்கள் நிலைப்பாடுகளை வெளிப்படுத்திய ஒரு வாகனமாக இந்த மொழி அமைந்ததன் காரணமாக, இந்த மொழியை, மதங்களுக்கு அப்பாலான, மதங்களை உள்ளடக்குகின்ற ஓர் ஒருமைப்பாட்டிணைக் கொண்டதாகப் போற்றுவது அத்தியாவசியமாயிற்று, அத்தியாவசியமாகிறது. இதுவும் ‘தமிழ்ப்பண்பாடு’ எனும் மொழிவழிக் கோட்பாடு தோன்றுவதற்குக் (Language Culture Concept ஏற்படுவதற்கு) காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.

இன்னொன்று, தென்னிந்தியாவின் 20ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான முனைப்புப் பெற்ற சமூக, அரசியல் வரலாறாகும். இந்த வரலாறு பல திசை

களிலே, பல முறைகளிலே ஓடியது. அது தனித் தமிழ் இயக்கமாக ஓடியது, சுயமரியாதை இயக்கமாக ஓடியது, தமிழரசு இயக்கமாக ஓடியது, திராவிட இயக்கமாக ஓடியது. இவ்வாறான சமூக, அரசியல் பிரக்ஞை ஷெடிவங்கள் தமிழ் மக்களிடையே மேலெழ, இவை யாவற்றுக்கும் பொதுவான ‘‘தமிழ்ப் பண்பாடு’’ என்கின்ற கோட்பாடு, உருவாக்கப்படவேண்டுவது, 20ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்நாட்டு அரசியலுக்கு மிகவும் தேவையான ஒன்றாகின்றது.³

இவ்வாறு வரலாறு ரீதியாக, மத பண்பாட்டு ரீதியாக அரசியல் வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கின்றபொழுது, தமிழ்ப் பண்பாடு என்கின்ற மொழிநிலைப் பண்பாட்டுத் தளமொன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதனை நாம் காணலாம். இதன் காரணமாக மதநிலைகளுக்கு அப்பாலான, சமயச் சார்பற்ற (Secular ஆன) ஒரு தமிழ்ப்பண்பாடு உண்டென்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சார்பற்ற அல்லது சமயங்களுக்கு அப்பால் நிற்கின்ற (Secular ஆன) ஒரு தமிழ்ப்பண்பாடு உண்டு என்பதனை அழுத்திக் கூறுவதில் தனிநாயக அடிசனாருக்கு இருந்த இடம் மிக முக்கியமானது என்பது நமக்குத் தெரிந்ததே. மொழியையும், வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்ட ஒரு பண்பாட்டுக் கொள்கை உருவாக்கம், இதனால் தமிழ்நாட்டில், இந்தியாவில் ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக அகில இந்திய அடிப்படையில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள், தமிழ் முஸ்லீம்கள், தமிழ் வைஷ்ணவர்கள் என்று சொல்லுகின்ற முறைமை ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்க ஒரு மொழித் தொடராகிற்று. தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள், தமிழ் முஸ்லீம்கள், தமிழ் வைஷ்ணவர்கள் என்று சொல்லுகின்ற இந்தத் தொடர் பரபானது, இந்த இரண்டு பிரதானமான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று, இந்த மொழிப் பாரம்பரியத்தைப் பகிர்வு செய்துகொள்ளுதல், இரண்டாவது, இதற்கு ஒரு மாணிடவியல் பரிமாணம் இதன் அடித்தளத்திலே உண்டு. அது இந்தத் திராவிட மக்களினுடைய, திராவிடமொழி பேசுகின்றவர்களிடையே காணப்படும் உறவுமுறை ஆகும். இந்தப் பிரதேசத்தினுடைய மிக முக்கிய ஒரு பண்பாக ‘‘வசைநிலை உறவுமுறை’’ (classificatory kinship) என்று சொல்லப்படுகின்ற இது, மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். இதன் காரணமாக சமூக உறவு நிலையிலும், மொழி வெளிப்பாட்டு நிலைமையிலும் இந்த ஒருமைப்பாடு முக்கியமானதாகும்.

இந்த ஒருமைப்பாட்டை சமயங்களை ஊடறுத்து எடுத்து இலக்கியங்கள் காட்டியுள்ளன. அகம், புறம், திருக்குறள் போன்றவையும் பக்தி இலக்கியங்களுக்கூட இவ்வாறான ஒரு பொதுமையுணர்வுக்கு இடமளிக்கின்றன. இவ்வாறு நான் சொல்வது ஒருவேளை ஆச்சரியத்தைத் தருவதாக இருக்கலாம். உண்மையில் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியத்தின் உலகநிலைக் கண்டுபிடிப்பு ஏற்பட்டது, ஜீ. யூ. போப் போன்றவர்களால்தான். கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்ப வந்தவர்கள் திருவாசகத்தின் மகிமையை உணர்ந்து கொண்டார்கள். அந்தப் பக்திப் பாரம்பரியம், தமிழ்க் கிறிஸ்தவத்துக்கும் வளத்தையும், செழுமையையும் ஊட்டிற்று.

இதுவரை கூறியவற்றால் ‘‘தமிழ்ப்பண்பாடு’’ என்பது ஒன்று உண்டு, என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்க ஒரு எடுகோள் எனக்கொண்டு, அடுத்த விடயத்திற்குச் செல்ல விரும்புகிறேன்.

மதத்துக்கு இலக்கியம் எவ்வாறு முக்கியமாகிறது? மதத்துக்கும், மொழிக்கும்; மதத்துக்கும் மொழி வெளிப்பாடாகிய இலக்கியத்துக்கும் பல்வேறு நிலைகளில் தொடர்பினை அல்லது தொடர்புகளை எடுத்துக்கூறலாம். மதம், தன்னுடைய நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கூறுவதற்கே மொழி வேண்டும். எனவே மொழி மிக அத்தியாவசியமாக வேண்டப்படுவது என மிக எளிமையாகச் சொல்லிவிடலாம். நான் அதிலும் பார்க்கச் சற்று ஆழமாகச் சென்று, இன்னொரு விடயத்தை முதன்மைப்படுத்த விரும்புகிறேன். மதம் பற்றிய அந்தக் கோட்பாட்டினை மக்ஸ் வெபர் (Max Weber) என்கின்றவரும், கிறிஸ்தவ இயல் அல்லது இறையியலாளரான பி. தில்லிக் (P. Tillich) என்பவரும், இந்தக் கோட்பாட்டினை முன்வைத்திருக்கிறார்கள்.⁴ அதாவது மனிதனுடைய சீவிய நிலையில் அன்றாடக வாழ்நிலையில் (existential situations) அவன் பல பிரச்சினைகளுக்கு அகப்பட்டுக்கொள்ளக்கூடியவனாகவுள்ளான். அத்தகைய பிரச்சினைகள் பல, சிக்கல் நிறைந்தனவாக மனிதனை இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு நிலைப்படுத்துவனவாகவும், எங்கும் திரும்பமுடியாத ஒரு நிலையில் அகப்படுத்துவனவாகவும் அமையும். பிறப்பு, சுகவீனம், இழப்பு, மரணம் எனப் பலவிதமான மனித வாழ்நிலை இன்னல்கள், பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. இவற்றினால் மனிதனுக்கு உணர்ச்சிநிலை நெருக்குவாரங்கள் இரு

தலைக்கொள்ளி ஏறும்பு நிலை ஏற்படுகின்றன. இந்த மனித அந்தரிப்பு நிலைகளுக்கு, இந்த மனித இன்னல்களுக்கு, ஒரு நிலையான, ஒன்றிணைந்த, முரணற்ற ஒரு விடையைத்தருகின்றதற்காக, அந்த விடையைத் தந்து இந்த உலகத்தை ஒரு அர்த்தமுள்ள பொருளாக்குவதற்காக மதம் தேவைப்படுகிறது. அது வழங்கும் கோட்பாடு “விதி” யாக இருக்கலாம், “தேவ சித்த”மாக இருக்கலாம், “பாவ புண்ணிய”மாக இருக்கலாம் அல்லது “கர்மா”வாக இருக்கலாம். இந்தக் கோட்பாடுகளினூடாக எங்களுடைய சுக துக்கங்களுக்கு, எங்களுடைய எழுச்சி உணர்ச்சிகளுக்கு, எங்களுடைய பாரபட்சங்களுக்கு நாம் ஒரு பதிலைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு செய்கின்ற பொழுது நம்மை, ஏதோ ஒரு வகையில் உணர்வு ரீதியாகப் பாதிக்கின்ற வேறு விடயங்களுக்கும் இந்த மதத்தின் வழியாகவே விடைகளைக் காணமுடிகிறது. அந்த அளவில் மதம் என்பது மிக முக்கியமான சமூகநிறுவனமாக மாறும். அந்த அளவில் அது உயிர்நிலைப்பட்ட (Spiritual ஆன) ஒரு நிறுவனம் ஆகும்.⁵ மனித வாழ்க்கையிற் காணப்படும் இரு தலைக்கொள்ளி ஏறும்பு நிலைப்பாடுகளை, மனித அந்தரிப்பு நிலைகளை, இந்த அந்தரிப்பு நிலைகளினூடே நாம் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்கட்கு, மனப்போராடங்களுக்கு, அல்லது நாம் பெறுகின்ற திருப்திகட்கு, அல்லது நமக்குக் கிடைக்கின்ற தேற்றங்களுக்கு, அல்லது நாம் காண விரும்புகின்ற பக்தி உணர்வுகட்கு, வாய்க்கால் அமைத்துக் கொடுப்பது தான் இலக்கியம். இப்படிச் சொல்லுகிறபோது, ஆழமான மனித உணர்வுகளை ஏதோ ஒருவகையில் ஒரு மதக் கருத்து நிலைப்படுத்திப் பார்ப்பதற்கு இலக்கியம் அவசியமாகின்றது தெரியவரும். இந்த இலக்கியம் மூலம்தான் இந்த மனித ஓலங்களை, இந்த மனித அசௌகரியங்களை மனித முரணிலைகளை நாம் எடுத்துக்கூறலாம். உண்மையில் மதமில்லாத இலக்கியம் இருக்கலாம்; உண்டு. ஆனால் இலக்கியமில்லாத மதம் இருக்கமுடியாது. இந்த வழியில் பார்க்கின்றபோது, நாம், குறிப்பாகப் பாரம்பரிய சமூகங்களிலிருந்து வரும் நாம், பண்டைய நாசரிகத்தின் வாரிசான ஒரு பாரம்பரியத்தைப் பேணுகின்ற நாம், ஏதோ ஒரு வகையில் இரண்டு விடயங்களை, மத அனுபவங்களையும், மத உணர்வையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துகின்றோமென்பது தெரியவரும். அந்த

இலக்கியம் பல்வேறு வகையில் அமைந்தது. கடவுளை வேண்டிப்பாடுவதாகலாம்; அது ஒரு “பக்திப் பாடலாக” இருக்கலாம்; அல்லது சித்தர் பாடலாக இருக்கலாம்; மறைஞானக் கவிதையாக இருக்கலாம். ஏதோ ஒரு வகையில் இந்தப் பாடல்கள் - இந்த இலக்கியங்கள் - மனிதனுடைய எண்ணங்களுக்கும், மதங்களுடைய குவிமுனைப்புக்கும் (Focus களுக்கும்) வாயிலாக அமைகின்றன. மக்கள் தங்கள் நம்பிக்கைகளை, எதிர்பார்ப்புகளை, ஓலங்களைச் சொல்ல இலக்கியங்கள் அவசியமாகும்.

தமிழன் சைவனாக இருந்தால் அவன் “சிவனே!” என்று சொல்லவேண்டும்; அதனை உரத்து, மனம் நிறைய நெகிழ்ச்சி சொல்லவேண்டும். அதற்குச் சைவ இலக்கியங்கள் வேண்டும். தமிழன் கிறிஸ்தவனாக இருந்தால், “ஆண்டவரே!” என்று நெஞ்சு கரையச் சொல்லவேண்டும். அதற்குத் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ இலக்கியம் கட்டாயம் அவசியம். அந்தக் கிறிஸ்தவத் தமிழிலக்கியம், தமிழிலக்கிய மரபின் குறியீடுகளையும், படிவங்களையும் கொண்டிருப்பது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும். ஏனென்றால், தமிழ் தெரிந்த ஒரு வனுடைய மனதில் தெய்வீகம் பற்றிய உணர்வுநிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு அந்த மொழியின் குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்படவேண்டுவது அத்தியாவசியமாகும்.

இந்தப் பின்னணியில் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிறிஸ்தவம் வந்தமை, வந்த காலத்தில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தன்மை எவ்வாறு இருந்தது என்பது பற்றியும் ஒரு சிறிது கூறலாமென்று நினைக்கின்றேன். இதை மிக நுணுக்கமாகப் பார்க்காது சற்று மேலோட்டமாகவே பார்க்க விரும்புகிறேன்.

இந்து சமயமென்பது, பிரதானமாகச் சைவம், வைஷ்ணவம் எனப் பக்திநிலைப்பட்ட ஒரு மரபினைத் தமிழ்நாட்டில் வகுத்துக்கொண்டது. மற்றைய இந்துமதப் பிரிவுகள் தமிழ்நாட்டில் இந்த இருபெரும் பிரிவுகளுக்குள்ளே உள்வாங்கப்பட்டன எனலாம்.

பக்திநிலை என்பது, தெய்வத்தோடு மனிதனுக்குள்ள உறவை, அல்லது தெய்வத்தோடு இவனுக்குள்ள அல்லது இவனுக்குள்ள உறவை ஆள்நிலைப்படுத்தல் (Personalize படுத்தல்) ஆகும். ஆண்டானாக, தமையனாக, தகப்பனாக, சணவனாக, மனைவியாக, குழந்தையாக ஆள்நிலைப்படுத்துதல் Personalize பண்ணுதல்) இதன் பண்பாகும்.

மற்றது சமணம். இன்று அது சைவத்தால் பெரிதும் உள்வாங்கப்பட்டுவிட்டது. கிறிஸ்தவம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த காலத்தில், இம்மதம்பற்றி ஒரு சமூக - வரலாற்றுப் பிரச்சினை உண்டு. அதை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். குறிப்பாகப் போத்துக்கேயர் காலத்தில் நிபுணந்த ஓன்றைக் கூற வேண்டியுள்ளது. இஸ்லாம், தமிழ்நாட்டுக்கு ஏற்கனவே வந்துவிட்டது; இஸ்லாமும், கிறிஸ்தவமும் தமிழ் மொழியினுடைய வளத்தேடல்களுக்கான, தமிழினுடைய ஆற்றல்களை அறிந்துகொள்வதற்கான சவால்களாக அமைந்தன. ஏனென்றால் இரண்டு மதங்களுமே இந்தியப் பண்பாட்டு வட்டத்திற்கு வெளியேயிருந்து வந்தவை. இந்த இரண்டு மதங்களுமே இந்தியப் பண்பாட்டுக்குள் வருகின்ற மதங்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் பொதுவாக இருந்த மறுபிறப்புக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருந்தன. இவை இன்னொரு நாகரிகத்தினுடைய, செமித்திய நாகரிகத்தினுடைய சிசுக்களாக விளங்குபவை. இந்த இரண்டு மதங்களுக்கும் மறுபிறப்புக் கோட்பாட்டை நிராகரித்தன. இஸ்லாத்தில் அல்லாவே இறைவன், முகமதுநபி அவருடைய தூதுவன் என்கின்ற ஏகதேயவக் கொள்கையும், முகமதுநபியில் இறைத்தூது நிறைவேய்துகிறது என்னும் கருத்தும், அச்சாணியான வையாகும்.

கிறிஸ்தவம், அரகியல் வலிமையோடும், சமூக வலிமையோடும், தமிழ்நாட்டினுட்ப் பரவத்தொடங்கிய காலத்தில், இந்துசமயத்தில் சமூக இருகிளைப்பாடொன்று காணப்பட்டது. அவ்விருகிளைப்பாடு, இந்து சமூக அமைப்புக்கு இயல்பான ஒன்றே. அதனைத் தமக்கு மிகவும் பிரயோசனமான முறையில் கிறிஸ்தவம் பயன்படுத்திக்கொண்டது. இந்து சமயத்தின் ஒரு சமூகக்கூறு அதனைப் பயில்கின்ற, அல்லது அதன் வழி நிற்கின்ற உயர்நிலைப்பட்டவர்களின் சமூக மரபுகளாகும். இந்த நான் நீட்டிப் பேச நேரமின்மை காரணமாக அதனை மிகச் சுருக்கிச் சொல்கிறேன். இந்த உயர்நிலையினை ஏதோ ஒருவகையில் கோயிலை மையமாகக் கொண்டது எனலாம். இவர்கள் கோயிலுக்குட் செல்லக்கூடியவர்கள். ஆனால் இந்த “ஆகம்” வட்டத்துக்குள் வராத, ஆனால் தங்களை இந்துக்களாகவே கருதிக்கொண்டுவந்த, வெவ்வேறு தெய்வங்களை வழிபடுகின்ற, வெவ்வேறு வழிபாட்டு முறைமைகளைக் கொண்டிருந்த, அதிகார வரன்முறையுள்ள ஒரு சமூகத்தின் அடிநிலை மக்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களிடத்திலே உயர்நிலை இந்துப்பண்பாடு

சரிவரச் செறிந்திருக்கவில்லை. கால்டுவெல் சொல்லுவார், இது ஏறத்தாழ இருவேறு மதங்கள் பயிலப்படுவதுபோலவே காணப்படுகிறதென்று.⁶ அவர் கூறினார், அத்துடன் அந்த அடிநிலையிலுள்ளவர்களை மீட்டெடுப்பது, கிறிஸ்தவத்தின் கடமையென்றால் அடிநிலையிலே இருந்தவர்கள் உயர்நிலைப் பாரம்பரியத்தினுடைய வாகனங்களாக உயர்நிலைப் பண்டினைக் கொண்டு செல்பவர்களாக அமையவில்லை. அமைவதற்கான வழிமுறைமைகளும், நமது சமூக அமைப்பு முறைமைகளில் இருந்ததில்லை. நமது சமூக அதிகார வரன் முறைக்கோட்பாடு, அவர்களைத் தள்ளிவைத்தது. இதன் காரணமாக சமூக மாற்றங்கள் பல நிச்சிந்தன, அல்லது இதைப் பயன்படுத்தி, பல சமூக மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு வாழ்ப்புக்கள் இருந்தன. இந்தப் பின்னணியைப் பார்த்துக் கொண்டோமேயானால் மிச்சு சருக்கமாக, தமிழ் நாட்டில் கிறிஸ்தவம் பரவியபொழுது, கிறிஸ்தவமும், தமிழும் எதிர் நோக்கவேண்டியிருந்த சவால்கள் பற்றி ஒரு கிறிது தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு நோக்கும்பொழுது, உண்மையில் தமிழ்நாட்டுத் தளத்தில், இஸ்லாத்தோடு கிறிஸ்தவத்தை ஒப்பிட்டு நோக்குவது மிச்சு பொருத்தமானதாக இருக்குமென்று நம்புகிறேன். இஸ்லாத்தில் அறபு மறைமொழி. தொழுகைக்கோ மற்ற முக்கிய சமய ஆசாரங்களுக்கோ அறபினையே பயன்படுத்தவேண்டும். கிறிஸ்தவத்தில் இலத்தீனைப் பயன்படுத்துகிற ஒரு மரபு இருந்ததென்றாலும், வணக்கத்திற்கு அல்லது ஒருங்குதிரண்டு சேர்ந்து பிரார்த்திப்பதற்குத் தமிழைப் பயன்படுத்தவேண்டிய அல்லது பயன்படுத்துகிற - அந்தப் பிரதேச மொழியைப் பயன்படுத்துகிற - ஒரு மரபு இருந்தது. அடுத்தது, இஸ்லாத்திலே நிலவும் காபப்பிர் (kafir) என்கிற கோட்பாடாகும். இந்தக் சொல்சையின்படி, இஸ்லாத்தின் நம்பிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களிடத்திருந்து, இஸ்லாத்தின் நடைமுறைகளை ஒதுக்கு நிலைப்படுத்திக்கொள்வது ஒரு சமூக மரபாகிற்று. இதனால் இஸ்லாத்தின் மார்க்க விடயங்களை மறைநிலைப் பொருள்களாகப் பேணிக்கொள்ளுகின்ற ஒரு தன்மை வளர்த்தொடங்கிற்று. இந்த ஒரு பண்பு காரணமாகத்தான், தமிழ்நாட்டு இஸ்லாத்திலே ‘‘அறபுத்தமிழ்’’ என்னும் இலக்கிய நடைமுறை வளர்ந்ததெனலாம். அறபுத்தமிழ் என்பது இஸ்லாம் பற்றிய மார்க்க விடயங்களை - தமிழிலுள்ள மார்க்க விடயங்களை, அறபு விபியில் எழுதிவைத்துக்கொள்ளலாகும். அறபுத் தமிழின்

பயன்பாடு படிப்படியாகத்தான் குறைந்துகொண்டு வந்திருக்கிறது என்று இஸ்லாமியத் தமிழ் அறிஞர்கள் கூறுவர். இப்படிப் பார்க்கிறபோது, கிறிஸ்தவம் இவ்விடயத்தில் வேறுபட்டது என்பது தெரியவரும். கத்தோலிக்கர்கள் முதலில் விவிலியத்தை மொழிபெயர்க்கவில்லையென்பது உண்மை. அதை சீகன்பால்க்தான் செய்தார்.⁷ அவர் லூதரன் திருச்சபையைச் சார்ந்தவர். இருந்தாலும் கத்தோலிக்க மரபிலும் விவிலியத்தின் உயிர்ப்பான தன்மைகளெல்லாம், அதனுடைய உயிர்நிலைகளெல்லாம் வழிபாட்டுப் பாடல்களாகவும், ஸ்தோத்திரங்களாகவும், தமிழிலேயே எடுத்துக்கூறப்பட்டன. “கார்டிலஹா” (Cartilha) என்று சொல்லப்படுகின்ற எழுத்தேட்டில் அர்ச்சிஷ்ட பிரான்சிஸ் சேவியர் காலத்திலேயே உரோம எழுத்துக்களில் எழுதப்பெற்றிருந்த தமிழ் வாக்கியங்கள் இவை. “உலகத்தை எல்லாம் படைச்சவனே, பிதாவே” என்கின்ற சொற்கள் உரோமன் விபியிலே எழுதப்பெற்றுப் பாடமாக்கப்பெற்றன.⁸ அதிர்ஷ்டவசமாக அந்தப்பாடத்தினுடைய, அந்தக் கையெழுத்துப் பிரதியுடைய படம் இப்பொழுது எமக்குக் கிடைக்கிறது. கிறிஸ்தவம் அந்த மக்களினுடைய மொழியை அறிந்து, அந்த மக்களினுடைய மொழியிலேயே சொல்லவேண்டிய தேவை அதற்கிருந்தது. மற்றது, கூட்டு வணக்கத்தில் (Congregational) வழிபாட்டில் அதற்கு நம்பிக்கை உண்டு. இதன் காரணமாக ஒருமைப்பட்ட கூட்டு வழிபாட்டு முறைமை அத்தியாவசியமாகின்றது. தமிழ்நாட்டின் ஆரம்பகாலத்துக் கிறிஸ்தவ மதமாற்றங்களை எடுத்து நோக்குவோமேயானால், பிற்காலத்தில் புரட்டஸ்தாந்தும் செய்ததுபோலல்லாமல், கத்தோலிக்கம் எப்போதும், குழும நிலைகளில் மதமாற்றம் செய்வதையே (Community Conversion) வேண்டிற்று.⁹ இதன் காரணமாகத்தான் அரசியல் ஆட்சி மாறிய காலங்களிலும், அந்த மதக் குழுமங்களைக் கத்தோலிக்கத்தினாற் பேணக்கூடியதாக இருந்தது. உதாரணமாக டச்சுக் காலத்தில் எவ்வாறு தங்கள் மதங்களை அவர்கள் பேணினார்கள் என்பதற்கு, டச்சுக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு மீனவக் கிராமங்களிலே இந்த மதம் பேணப்பட்ட முறைமை, நல்லதொரு உதாரணமாகும். எனவே அவர்கள் இந்த மொழியைத் தேடிச் செல்லவேண்டிய, அதனைத் தமது ஊடகமாக, சாதனமாகப் பயன்படுத்தும் தேவை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது ஏறத்தாழ, நான் நம்புகிறேன்; 1500 வருடங் டக்குப் பிறகு, தமிழில் மீண்டும் பிற மதத்தினரால் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எழுதப்

படுகின்றன. முதலிற் சமணர்கள் எழுதத்தொடங்கிய பின்னர், மீண்டும் தமிழிலக்கண நூல்கள் பெஸ்கியால், பெஸ்கி முதல் வருகின்ற அத்தனை மிக முக்கியமான கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் எல்லோருமே ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரு தமிழ் இலக்கண நூலை எழுதியிருப்பார்கள். இப்படிப் பார்க்கின்ற பொழுது, இந்தக் கிறிஸ்தவமானது, தமிழோடு சேரவேண்டிய, இணைந்து போகவேண்டிய ஒரு தேவை வளர்ந்து கொண்டு செல்வதை அவதானிக்கலாம். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்க்கிறிஸ்தவத்தின்மூலம், முதன்முதலாகத் தேவ ஊழியத்தைத் தொண்டாகக் கருதுகின்ற ஒரு குழுவினரை, அந்தக் குழுவினரைத் தனது மதத்தினுடைய முதுசெலும்பாகக் கொண்ட ஒரு மதத்தினை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. (Missionary Activities) இந்த ஒரு நிலையைப் பௌத்தம் வந்தபோதோ, சமணம் வந்தபோதோ தமிழ்நாடு எதிர்நோக்கவில்லையென்றே நான் கருதுகின்றேன். இதன் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டில் எத்தனையோ சமூக-இலக்கிய மாற்றங்கள், எத்தனையோ சமூகச் சவால்கள் ஏற்படுகின்றன.

மற்றது; ஒரு நிச்சயமான அரசியற் பின்னணிப் பலத்தோடேயே இந்த மதம் வருகிறது. சில கிறிஸ்தவ ஆசிரியர்கள் சொல்லுவார்கள், “இது இந்த மதத்தின் பலமல்ல, பிற்காலத்தில் இம்மதத்தின் பலவீனமே இதுதான்” என்று.¹⁰ உண்மையில் இது கிறிஸ்தவத்திற்குப் பலமாகவும், பலவீனமாகவும் அமைந்தது. ஏனென்றால் எந்த அரசுகளின் வழியாக, இந்த மதம் வந்ததோ; அந்த அரசுகளினுடைய பண்பாட்டுக் குறியீடுகளிலிருந்து கிறிஸ்தவம் விலகி, உள்ளூர் மக்களின் பண்பாட்டுக் குறியீடுகளை ஏற்றுக்கொள்வது மிகச் சிரமமாக இருந்தது. அத்தகைய அரசுகள் இந்த நாட்டை விட்டு, இந்தப் பிரதேச நாடுகளைவிட்டுப் போகும்வரை, ஒருவழியில், ஒருவகையில் பலமாக அமைந்தது. இன்னொரு வகையில் இந்த அரசுச்சார்பு பலவீனமாகவும் அமைந்தது. அந்தச் சவாலை ஏற்பதற்குத்தான் கிறிஸ்தவத்தில் நாங்கள் அண்மைக்காலத்தில் காணுகின்ற எத்தனையோ மறையியல் எழுச்சிகளைக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு செயல்முனைப்புடன் தொழிற்பட்ட கிறிஸ்தவமானது, தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் இணைய முனைகின்றது.

மேற்கு நாட்டுச் சமூகவியலாளர்கள் கத்தோலிக்கம் பற்றிச் சொல்லுகிறபொழுது, குறிப்பாகப் புரட்டஸ்தாந்தத்

தோடு, அதனை ஒப்புநோக்கிச் சொல்லுகிறபொழுது, ஒன்று சொல்லுவார்கள். அதாவது, கத்தோலிக்கம் ஏதோ ஒருவகையில், ஒரு அதிகார வரன்முறைக்குப் பழக்கப்பட்ட மரபு¹¹ ஆகுமென அவர்கள் கூறுவர். இதன் காரணமாக ஐரோப்பிய வரலாற்றிலேயிருந்த நிலமானிய உடைமைபோன்ற பல்வேறு நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட (Pre-Modern) அம்சங்களோடு, கத்தோலிக்கம் இணைந்துநின்ற நிலைமையைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அந்த அம்சம் இங்கும் காணப்படுகிறது. இதனால் கத்தோலிக்கம் நமது சமூகத்தின் பல்வேறு மரபுகளை இணைத்துக்கொள்ளவேண்டிய - அவற்றுடன் இணைந்து வாழவேண்டிய - சகவாழ்வு நடத்தவேண்டிய - தேவை ஒன்று ஏற்பட்டது. (இதனை Accommodation Method என்று கூறுவார்கள்.)

இப்படியாக வந்துசேருகின்ற ஒரு மதத்திற்கு, அந்த மதத்தினுடைய வெளிப்பாடாக அந்த மதம் அனுஷ்டிக்கப்படுவதற்கு, தமிழினொருவன் அது தன்னுடைய மதம் என்று சொல்லுவதற்கு அந்த மதத்தினுடைய இறைவனைத் தன்னுடைய ஆண்டவனே! என்று சொல்லிக் கதறுவதற்கு, அவனுக்கு வேண்டிய இலக்கியத்தளம் அல்லது எழுத்துத்தளங்கள் யாவை? இந்த எழுத்து அல்லது இலக்கியத்தளங்கள் இல்லாது அந்தக் கூவலையோ, அந்த மனநிறைவையோ, அந்தத் திருப்தியையோ பெற்றுவிடமுடியாது.

ஆரம்ப காலத்திலேயே கத்தோலிக்கத்தினுடைய இந்த இலக்கியத் தேவைகளை எண்டறிக்குப் பாதிரியார் (Henrique Henriques) நூல்கள் பூர்த்தி செய்தன. கிறிஸ்தவத்தின் எழுத்து நிலைத்தேவை, அந்நாட்களில் நான்கு அம்சங்களைக் கொண்டிருந்ததாகச் சொல்வர். முதலாவது, மத விளக்கத்தை வினா - விடை வடிவிலே சொல்லுகிற தேவை. இது மதரீதியாக அவர்களுக்கு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. அடுத்து, பாவ மன்னிப்பு (Confession) சொல்லுகின்ற முறைக்குத் தமிழ் அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படுகிறது. மூன்றாவது, கிறிஸ்தவக் கொள்கையை (Doctrine) எடுத்துச்செல்வதற்கான எழுத்துத் தளமாகும். அடுத்தது, கிறிஸ்தவ மதத்திலுள்ள அர்ச்சிஷ்டர்களின், புனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைச் சொல்வதாகும்.

சிவபுராணம் இல்லாமல் சைவத்தைக் கற்பனை பண்ண முடியாது. அழ்வார்கள் இல்லாமல் வைஷ்ணவத்தைக் கற்பனை பண்ணமுடியாது. தீர்த்தங்கரர்கள் இல்லாமல் சம

ணத்தைக் கற்பனை பண்ணமுடியாது. ஜாதகக் கதைகள் இல்லாமல் பௌத்தத்தைக் கற்பனை பண்ணமுடியாது. அதேபோல கிறிஸ்தவத்துக்குச் செழுமை கொடுக்கவேண்டுமானால், கிறிஸ்தவத்திலுள்ள சிறப்பானவர்களுடைய வாழ்க்கைபற்றிய இலக்கியங்கள், அல்லது இலக்கியமுறைமை தேவைப்பட்டன. ஏனென்றால் எந்த ஒரு “விசுவாசத்திற்கும்” சில “ஐதீகங்கள்” தேவை. சமூகவியலாளர் மதத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறபோது, மதம் என்பது நம்பிக்கை, அல்லது விசுவாசம் என்றும் (Faith என்றும்) அதற்கு இரண்டு அம்சங்கள் தேவை என்றும், ஒன்று (Ritual) சடங்கு / கரணம் மற்றது, ஐதீகம் புனைவு, (Myth) என்றும் சொல்வார்கள். எனவே ஐதீகத்தைகள் மிக அவசியமாகத் தேவைப்பட்டன. இந்தத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்கின்ற வகையிலே எண்டறிக்குப் பாதிரியாரினுடைய (Henrique Henriques) “தம்பிரான் வணக்கம்”, “கொம்பேசியானோ”, “கிறிஸ்தியானி வணக்கம்” போன்ற நூல்களும் “அடியார் வரலாறு” (Flos Sanctorum என்னும்) நூலும் எழுந்தன. ‘புலசந்தோர்’ என ஆயர் அவர்கள் இனம்சண்டுள்ள அந்தச் சொல்லினுடைய பிறப்பிடம் இது என்று சொல்லலாம்.¹²

இவ்வகையிலே நாம் நோக்கும்பொழுது, முக்கியமாக அடுத்த மூன்று விடயங்கள்பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது.

முதலாவது, தமிழரிடையே ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவம் இருந்த நிலை என்ன என்பதாகும்.

தென்னிந்தியாவில் கிறிஸ்தவத்தினுடைய வரலாற்றைத் தோமையாருடைய வரலாற்றிலிருந்தே கூறுவது வழக்கம். போர்த்துக்கேயர் வந்தபொழுதே மலையாளத்திலிருந்து சீரியக்கிறிஸ்தவர்களோடு இணக்கங்கள் அல்லது உடன்பாடுகள் ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். ஆனால் 1514ல் பாப்பரசர் போர்த்துக்கேய அரசனுக்கு வழங்கிய “பதுறாடோ” (Padroado) காரணமாக, மதப்புரவலராகவிருக்கும் உரிமை அரசனுக்கு வழங்கப்பட்டது.¹³ அதன்காரணமாக, அவரது ஆட்சி செல்லுகின்ற இடங்களிலெல்லாம், அவர் தமது அரசாட்சியை மாத்திரமல்லாமல், வாஸ்கோடகாமா சொன்னதுபோல, “தேடினார்”, கிறிஸ்தவர்களுக்காகவும் தேடல்கள் நடத்தினார். அந்தக் கிறிஸ்தவர்களின் பரிபாலனம் இவருக்குரியதாகவே இருந்தது. இந்தக் காலம் முதல்-1514 முதல், பிரான்சிஸ் சேவியர் வருகின்ற 1542 முதல், புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைச் சேர்ந்த லூதரன் பாதிரிமார் வருகின்ற காலம்

வரை உள்ள காலம் வரையும் - 1706 வரையுமுள்ள காலப் பகுதி முக்கியமானதாகும். இந்தக் காலப்பகுதியை இரண்டு கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது கட்டம், அர்ச். பிரான்சிஸ் சேவியருடைய காலகட்டம். அவர் முஸ்லீம்களினுடைய ஒடுக்குமுறையின்கீழ், பொருளாதார ரீதியில் 'சிரமப்பட்டுக்' கிடந்த முத்துக்குளிக்கின்ற பரவர்களை விடுவிப்பதற்காக மேற்கொண்ட இயக்கமானது, அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் ஆன்ம விடுதலை இயக்கமாகவும் மாறிற்று என்பார்கள். ஆனால் இந்தக் காலகட்டத்தில் அந்த மதம், நான் முன்னர் ஒரு இடத்தில் கூறியதுபோல, பறங்கி மார்க்கமாகவே இருந்தது. பறங்கியரால் கொண்டுவரப்பட்டு, அவர்களால் எடுத்துக்கூறப்பட்டு, அவர்களால் வழிநடத்தப்படுகிற ஒன்றாகவே இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கட்டத்தில், நான் முதலிலே சொன்ன, நமது சமுதாயத்தின் அடிநிலையிலே தான் இந்த மதம் சுவறியது என்பதை வற்புறுத்திக் கூறுவது அவசியமாகின்றது. அடிநிலையிலே சுவறியதன் காரணமாக உயர்நிலைக்குப் போவது, அதற்குக் கஷ்டமாகவும் இருந்தது. இதற்கு எதிர் நிலையாக இரண்டாவது கட்டம் அமைகின்றது. தத்துவ போதசர் என அழைக்கப்படும் றொபேட் டெ நொபிலியினுடைய (1557 - 1656) காலமாகும். உரோமப் பிரபுத்துவக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த அவர் தன்னை ஒரு க்ஷத்திரிய சந்நியாசியாகவே கொண்டார். அவர் இந்த உயர் பண்பாட்டு வட்டத்திற்கே சொந்தம். இந்தக் காலத்தில் தான் "பறங்கிநிலைகள்" மாறி, பெரிய சுவாமியார் சந்நியாசியாகவும், அவருக்கு உதவுகின்றவர் பண்டாரமாகவும் எடுத்துக்கூறப்பட்டனர். இவ்வாறு குறிப்பிடுவதற்கு 1623ல் பாப்பரசருடைய அனுமதிக்கூடக் கிடைத்தது.¹⁴

இதனை அடுத்துவரும் மிக முக்கியமான காலப்பிரிவு உண்டு. நான் அதுபற்றி இங்கு பேசுவதற்கான அவகாசம் போதாமலிருக்கின்றது. அது லூதரன் சபையினரின் வருகையாகும். 1706, அவர்கள் வந்தனர். தேனிஷ் மன்னனது உந்துதல் காரணமாக இது நடந்தது. 1726 அளவில், இவர்கள் விவிலியத்தை மொழிபெயர்க்கிறார்கள். இந்த விவிலியத்தின் மொழிபெயர்ப்புக் காரணமாக, இந்த லூதரன் பாதிரிமார்களுக்கும், தஞ்சாவூரிலுள்ள கத்தோலிக்கருக்குமிடையே வாக்குவாதம் நிழ்ந்தது. இந்தக் காலகட்டத்திலேதான் கத்தோலிக்கத்தின் தமிழ் நிலைப்பாடு பூரணமாகிறதென்று நாம் கருதுகிற வீரமாமுனிவர் மதுரையிலே பணியாற்றுகிறார். (1680 - 1747).

இந்த நிலைமை அங்கு அவ்வாறிருக்க, யாழ்ப்பாணத்தில் சற்று வித்தியாசமான ஒரு நிலைமை ஏற்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவம், உண்மையில், வட இலங்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவம் கத்தோலிக்க உலகத்தினுடைய மனட்சாட்சியையே உலுக்கிற்று. இதன் காரணமாக, தென்னிந்தியாவில் அல்லது தென்னிந்தியத் தமிழகத்தில் கத்தோலிக்கத்தினுடைய இறுக்கநிலைப்பற்றிப் பார்ப்பதிலும் பார்க்க, இலங்கையின் வடக்குக் கரையோரத்தில் அது எவ்வாறு வளர்கின்றது, அது எவ்வாறு நிலைபெற்றுள்ளது என்பனபற்றிய சிரத்தை கத்தோலிக்கர் வாழ்ந்த நாடுகளில் காணப்பட்டது. அதுதான் மன்னாரிலே ஏற்பட்ட கொலையாகும்.¹⁵ இச்சம்பவம் இப்பகுதியின் கத்தோலிக்க வரலாற்றிலே மிக முக்கியமானது. இந்தப் பகுதியிலே கத்தோலிக்கம் அன்று முதல், இன்று வரையும் அந்தக் குழுமத்தினுள்ளே மிக வன்மையான, பிடிப்புள்ள மதமாக இருந்து வருவதற்கு, அந்த வரலாற்று நினைவு (Historical Memory) மிக முக்கியமாக இருந்துவந்துள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத ஒரு உண்மையென நான் கருதுகிறேன். இன்றுவரை அதனுடைய எதிரொலிகளை நாம் கேட்கிறோம்.

மற்றது, யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்வாறு கத்தோலிக்கம், பிடிப்புள்ள ஒரு மதமாகச் சுவறியிருந்தது என்பதாகும். யாழ்ப்பாணத்திற்கு அருகேயுள்ள தீவுப்பகுதியில் ஆரம்பத்திலிருந்தே கத்தோலிக்கம் நிலைகொண்டிருந்தது என வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு முன்னர் தனதிவே (Tanadive) எனும் தீவைப்பற்றிக் கூறுகின்றனர். அது 'காரைதீவு' என இனங்கண்டுள்ளனர். ஒருவேளை அந்த ஆரம்பநிலைப் பாரம்பரியம் காரணமாக ஆயர்சளின் பிறப்பிடமாக அப்பகுதி அமைகின்ற ஒரு நிலை பிரதேசத்திற்கு உண்டோ? என நான் சந்தேகிக்கிறேன். இந்த மரபு இணைவதற்கான இன்னுமொரு காரணியும் மிக முக்கியமானது. தத்துவபோதகர் இந்தியாவில் தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாகப் பிணக்குகள் ஏற்பட்டபொழுது, யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. நான் நம்புகிறேன். இந்தக் கிறிஸ்தவத்துறை எடுக்கவேண்டிய மிக முக்கியமான ஆய்வுப்பணிகளிலொன்று, தத்துவபோதகர் யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன நிலையில் இருந்தார்? என்ன பணிகளைச் செய்தார்? என்பது நிச்சயமாக அறியப்படவேண்டிய, எழுதப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனென்றால் அது உலகக் கத்தோ

லிக்க வரலாற்றில் ஓர் அங்கமாகும். இப்படிப் பார்க்கிற பொழுதுதான் நாம் கத்தோலிக்கம் இந்த நாட்டின் வரலாற்றோடும், மக்களின் வாழ்க்கையோடும் இணைகின்ற முறைமைகளைக் காணலாம். அர்ச். பிரான்சிஸ் சேவியர் காலத்தில் அவருக்குத் தமிழ் தெரியாததன் காரணமாகத் தமிழ் தெரிந்த எண்டறிக்குப் பாதிரியாரைக் கொண்டு, தமிழில் பிரார்த்தனைகளையும், மத அனுட்டானத்துக்கு வேண்டிய பிறவற்றையும் எழுதுவித்தார். எண்டறிக்குப் பாதிரியாரின் பணி, இந்தப் பண்பாட்டிணைவுக்குப் பெரிதும் உதவிற்று அவர் தமிழ் - போத்துக்கேய அகராதி ஒன்றினையும், தமிழ் இலக்கணமொன்றையும் எழுதினார். தமிழ் மக்களிடையே வேலை செய்கிறவர்கள் - அவன் சமணத்தின் தொல்காப்பியனாக இருக்கலாம், அல்லது கிறிஸ்தவத்தின் எண்டறிக்குப் பாதிரியாராக இருக்கலாம் - தமிழ் மக்கள் தம்முடைய மொழியை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பது பற்றி அறியவேண்டிய அத்தியாவசியம் இருக்கும்போலத் தெரிகிறது. இத்தத்துவ போதக சுவாமிகள் அவர்கள் நாற்பது தமிழ் உரைநடை நூல்கள், மூன்று கவிதை நூல்கள், சமஸ்கிருதத்தில் எட்டு நூல்கள், அதிலே ஒன்றுக்குப் பெயர் 'கிறிஸ்து கீதை', நான்கு தெலுங்கு நூல்கள் ஆகியவற்றை எழுதினார். இந்தக் கிறிஸ்தவ முபற்சிகள் தமிழோடு இணைந்ததற்கு உதாரணம் வேண்டுமென்றால் 'சந்தியாகு மாயோர் அம்மானை' யாகும். இந்த அம்மானையில் தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கட்கும், எனக்கும் முக்கியமான ஈடுபாடு உண்டு. 1647ல் இயற்றப்பட்ட இந்த அம்மானையிலுள்ள மற்றப்பகுதிகளை விட்டாலும், அந்த வாழ்த்துப்பகுதியை நான் உங்களுக்கு வாசித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

செழிக்குநதிசூழ்ந்த தென்கரையில்முன்னாக
 வெளிப்படச்செய்தவ்விடத்தில். மேவுங்கிரந்தமதைக்
 கேட்டுமனமகிழக் கேளாதோர்கேட்டுவர
நாட்டுத்தமிழ்ப் படுத்தி நற்கருக்கள் நந்தவுரை
 நெல்லிலுமியுமுண்டு நீரில் நுரையுமுண்டு
 சொல்லில்வழுவுமுண்டு சூரியனிற்சுற்றமுண்டு.
 கல்லார்மனத்திலிருள் சுற்றோர்கனம்விளக்கும்
 எல்லாமறிவேர ரெனைப்பழுதுசொல்லாமல்
 சுண்டவினைநீக்கிக் சுற்றோர்கள் முன்னேற்றி
 அண்டர்சந்தியாகுகதை யன்பாயவனியிலே
 ஆசையுற்றுக்கேட்போ ரறிந்தெழுதியேபடிப்போர்

இதைப் படிக்கிறபொழுது ‘சந்தியாகு மாயோர் அம் மானை’ அல்ல, அல்லி அரசாணிமாரின் ஞாபகம் வரும், புலந்திரன் களவு ஞாபகம் வரும். 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே தோன்றி, இப்போது பெரிய எழுத்து நூல்கள் என்று சொல்லப்பட்டு, கோயில் வீதிகளிலே மாத்திரம் விற் கப்படுகின்ற அந்த நாட்டார்நிலை இலக்கியங்கள் முழுவதி னுடைய ஞாபகங்களும் எங்களுக்கு வரும். அந்த நாட்டார் நிலை இலக்கிய அடித்தளத்திலே நின்றுகொண்டுதான் இவர்கள் இந்தப் பாடல்களை இயற்றினர். “வியாகுலப் பிரசங்கம்”¹⁶ என்கின்ற ஒன்றிலேயும் இது காணப்படுகின்றது.

இந்தச் சிறு பாரம்பரியத்திலே (Little Tradition) உள்ள வர்களைத்தான் கத்தோலிக்கர்கள் மதம் மாற்றிக்கொண்டார்கள் என்பதற்கு உதாரணமாக, 35ஆம் பக்கத்திலேயுள்ள ஒரு பாடற்பகுதியை நான் உங்களுக்கு வாசித்துக் காட்டுகிறேன். “எரிமோசு பிசாசுகளை ஏவுதல்” என்று சொல்லுகிறபொழுது...

நாராயணக்ஷணமே நமனேநமதிடத்தில்
வாராய்வயிரவனே மாகாளிமார் த்தாண்டா
கூழியினமே குறள்குட்டிஆத்தாளே
ஊழிநரகிருக்க உற்றஉலூசியுடன்
கையன்பெரும்படையன் சூமனரசிங்ஷனுடன்
செய்யுங்கொலைத்தணியன் சீரானசண்ணகையும்
சத்தியொடுகறுப்பன் சாமுண்டிசண்டிசையும்
பத்தினிமைக்காளி படர்ந்ததுர்க்கைகாடேறி

இவை யாழ்ப்பாணத்தின் சிறுபாரம்பரியத்து மக்களிடையே நிலவிய வழிபாடுகளாகும். சிறு தெய்வ வழிபடுவோர் நிலையிலேதான் முதலில் வழிபாடு பரவியது. அதற்கெதிராசத்தான், தத்துவபோதசர் சுவாமிசன், சமூகத்தின் மேற்படிகளுக்குச் சென்றார். இத்தற்கான சான்று தெல்லிப்பளையிலே இருந்துவந்த நூலிலே காணப்படுவது மிகவும் முக்கியம் என்று கருதுகின்றேன். அந்நூலில் மிக அழகான பாடல்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றுக்கு ஒரு வரியை மாத்திரம் வாசிக்கலாமென்று நம்புகிறேன்.

தாயார்முலைதேடித் தாபமுறத்தத்தளித்து
வாயால்நெருடி வளர்முலையின்பாலருந்தி
அப்பாவெனமொழிந்து அன்னைதனையறிந்து
சப்பாணிகொட்டித் தவழ்ந்துநடைபயின்று
வாசக்குலமடவார் மைந்தருடன்கூடி
ஓசைத்தெருநீள மோடிவிளையாடினராம்

இவ்வாறு செல்கின்றது அந்தப்பாடல். “நாட்டுத்தமிழ்ப் படுத்தியது” தான் இவர்களுடைய பணி. இந்த அம்மாளை மாணிக்கவாசகர் சொல்லுகிற திருவம்மாளை அல்ல. இது கதைப்பாடலாக மாறிய அம்மாளை. இவ்வாறு அடிநிலை மக்களுடைய அல்லது நாட்டார் நிலை மக்களுடைய பாடல் மரபுகளைப் பயன்படுத்துகிற வழக்கம் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, இஸ்லாமியர்களுக்கும் இருந்தது. படைப் போர் போன்ற இலக்கியங்களை வாசித்தால் தேசிங்கராஜன் வாசித்ததுபோல இருக்கும். உரைநடையில் லயிக்கவேண்டுமானால் அந்த வியாகூலப் பிரசங்கத்திலே அவ்வின்பத்தைப் பெறலாம்.

இது மாத்திரமல்ல, தமிழ்நாட்டுச் சூழலில் இவர்கள் தங்கள் தெய்வங்களைக் கண்ட முறைமைகளிலே ‘தமிழ்ப் பண்பாடு’ அல்லது ‘பக்திப்பண்பாடு’ ஏதோ ஒருவகையில் தெரிகின்றது. இந்தப் பண்பாட்டினுடைய கொடுமுடியான வீரமாமுனிவரே தித்தேம்மானையில் கண்ணியம் “தித்தேரி அம்பாள்” என்று கூறுவார். அதாவது கித்தேரி மாதாவைத் தமிழ்மக்களின் தாய்த்தெய்வவழிபாட்டுவழிவரும் “அம்பாள்” ஆகவே பாடுகிறார். மற்றைய உதாரணங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு நேரம் போதவில்லை. சைவத் தமிழ்ப்புலவர்கள் “நான் எவ்வாறு தூயதமிழில் பாடுகிறேன்” என்று சொல்வார்களோ, அதைப்போல பேதுரு புலவர் “தூயதமிழால் தெரிந்து ஓர் காவியம் பாட” என்று சொல்லுவார். வீரமாமுனிவர் பல இடங்களிலே செந்தமிழால் செய்யப்பட்டது என்பதனை அழுத்தி, அழுத்திச் சொல்லுவார். இந்தத் தமிழ்ப்படுத்துமைக்கு மிகப் பெரிய உதாரணமாக அல்லது மிகச் சுவாரஸ்யமான உதாரணமாக நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அது வீரமாமுனிவர் எழுதிய “ஞான சூத்திரங்கள்” எனும் நூலாகும். இது எங்களுடைய ஆக்தி சூடி கொன்றை வேந்தனை ஒத்தது. “அறமில்லாக் கல்வி கத்தியில்லா உறை”, “கல்வியும் அறமும் வேதியக் கொழுங்கு”, “தான் தனக்குக் குருவானால் பித்தனுக்குச்

சீஷன்'' எனவரும் வரிகள் எத்துணை தமிழ்நிலை நின்று உப
 தேச மொழிகள் கூறப்படுகின்றன என்பது தெரியவரும். அது
 மாத்திரமல்ல, மிக முக்கியமானது, வீரமாமுனிவர் திருக்
 குறளுக்கு எழுதிய உரையாகும். எவ்வாறு பரிமேலழகர்,
 மனக்குடவர், காளிங்கர், பரிதியார் ஆகியோர் எல்லோரும்
 தங்கள், தங்களுடைய மதச்சார்பிலே நின்று எழுதினார்
 களோ, அதேபோல வீரமாமுனிவரும், கிறிஸ்தவமதச் சார்
 பிலே நின்றுகொண்டு, குறளுக்கு உரை சொல்லுகிறார்.
 கிறிஸ்தவத்திலே ''ஊழிலே'' நம்பிக்கை கிடையாது. ஊழ்
 என்பதற்கு வீரமாமுனிவர் தரும் விளக்கம் சுவையானது.
 ''ஊழ் - அதாவது பழைய காலத்தில் செய்த பாவ புண்ணி
 யங்கள் ஒருத்தன் நினையாத சமயத்திலே பலன் கொடுக்க
 வருவதற்கு ஏதுவான தேவசித்தம்''. கிறிஸ்தவநிலை நின்று
 கொண்டு ஊழுக்கு விளக்கம் கொடுக்கின்ற பாங்கு இங்கு
 நன்கு புலப்படுகின்றது. இதுபோல ''கொல்லான் புலாலை
 மறுத்தானு''க்கு என்ற குறளுக்கு அவர் கொடுத்த விளக்க
 மும் முக்கியமானது. (''ஓர் உயிரைத் தானே கொண்டு அதன்
 புலாலைத் தான் உண்ணல்'' பாவம் என்பார்.) முழுத்
 தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையுமே தங்களுடைய பாரம்பரியமாக்
 கிக்கொள்ளுகின்ற ஒரு முயற்சியில் வீரமாமுனிவர் இறங்கி
 விடுகிறார். இது 18ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறுகளில் நடை
 பெறுகிறது. இதன்பின்னர் படிப்படியாகக் கிறிஸ்தவம் தமிழ்ப்
 பண்பாட்டுடன் ஒன்றிணைந்து, இன்று அது தமிழ்ப் பண்
 பாட்டினுடைய ஓர் அங்கமாக விளங்குகின்றது என்பதனைக்
 கூறி, இந்த வாய்ப்பினைத் தந்த எல்லோருக்கும் நன்றிகூறி
 முடிக்கின்றேன்.

நன்றி!

சான்றாதாரக் குறிப்புகள்

1. For more on this see, A. I. Bernard, "Tall and Str-
aight" in **Flames of Greatness, : Triple Jubilee
Souvenir**, Catholic Press, Jaffna, 1992, pp. 32-36
2. காண்க. பேரருட்திரு, வ. தியோகுப்பிள்ளை, இலக்கிய
மன்றம்: "போத்துக்கீசர் காலத்தில் ஈழத்தில் எழுந்த
கத்தோலிக்க தமிழ் இலக்கிய நூல்கள்" இத்தலைப்பைத்
தாங்கிய தொடர் கட்டுரைகள் தொண்டன், (மட்டக்
களப்பு) மாத இதழில் 1972 ஆடி - கார்த்திகை வரை
யான இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன.
3. See among others, Rajni Kothari, **Rethinking Deve-
lopment, In Search of Humane Alternatives**,
Ajanta Publications, Delhi, 1990, pp. 191 - 224 also
Sebasti L Raj, "Human Rights Movements within
Hinduism: The Contributions of the Dravidian Move-
ments" in **Studia Missionalia**, 39 (1990), pp. 321 - 339
and M. Amaladass. "Periyar and Liberation in Tamil
Nadu" in Paul Puthenangady, ed., **Towards An Indian
Theology of Liberation**, ITA, Bangalore, 1986,
pp. 184 - 198.
4. Paul Tillich, **Theology of Culture**, Oxford Univer-
sity Press, New York, 1959, esp. pp. 24 - 50.
5. See Mircea Eliade, **The Sacred and the Profane:
The Nature of Religion**, Harcourt Brace Ltd., New
York, 1959, pp. 162 - 215.
6. இதுபற்றி எனது தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானிடமும்
எனும் நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளேன்.
7. கு. எரோனிமுசு, "தமிழில் பொது விவிலியம் சில
சிக்கல்களும் சிறப்புக்களும்" - மறையருவி ஜூலை -
செப். 1992, பக். 104 - 121.
8. See S. Rajamanickam, S. J., **The First Oriental
Scholar**, De Nobili Research Institute, Madras, 1972,
pp. 174 - 179.

9. காண்க. கா. சிவத்தம்பி தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மாநிலமும், தமிழ்ப் புத்தகாலயம் சென்னை - 1983 பக். 38 - 39.
10. See among others S. G. Perera, **Historical Sketches**, Catholic Book Depot, Colombo, 1962, pp. 13-25 and Francois Houtart, **Religion and Ideology in Sri Lanka**, TPI, Bangalore, 1974, pp. 101 - 135
11. See Hans Kung, **Structures of the Church**, Burns and Oates, London, 1963, pp. 95 - 154
12. இச்ச்கட்டுரையினைத் தொடர்ந்து தரப்பட்டுள்ள ஆயர் அவர்களின் உரையில் 'புலசந்தோர்' என்ற சொல்லி னுடைய பிறப்பிடம்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
13. See F. Houtart, **Religion and Ideology...** op. cit., pp. 124 - 129
14. See S. Rajamanickam, **The First Oriental Scholar...** op. cit., pp. 120 - 157
15. See S. Gnana Pragasar, **A History of the Catholic Church in Ceylon**, Catholic Press, Colombo, 1924, pp. 39 - 46
16. காண்க. யாக்கோமே கொன்சால்வஸ், **வியாகுலப் பிர சங்கம்**.

9. See among others S. G. Peters, *Historical Sketches, Catholic Book Depot, Colombo, 1961*, pp. 11-15 and Francois Houtart, *Religion and Ideology in Sri Lanka*, 1971, Bangalore, 1974, pp. 101-132
10. See Hans Knagg, *Structures of the Church, Burns and Oates, London, 1963*, pp. 92-124
11. See among others S. G. Peters, *Historical Sketches, Catholic Book Depot, Colombo, 1961*, pp. 11-15 and Francois Houtart, *Religion and Ideology in Sri Lanka*, 1971, Bangalore, 1974, pp. 101-132
12. See F. Houtart, *Religion and Ideology... op. cit.*, pp. 124-129
13. See S. Rajamandickan, *The First Oriental Scholar... op. cit.*, pp. 150-157
14. See S. Gama Pragasam, *A History of the Catholic Church in Ceylon*, Catholic Press, Colombo, 1921, pp. 39-46
15. See among others S. G. Peters, *Historical Sketches, Catholic Book Depot, Colombo, 1961*, pp. 11-15 and Francois Houtart, *Religion and Ideology in Sri Lanka*, 1971, Bangalore, 1974, pp. 101-132

ஈறிஸ்தவத் தமிழ் நாட்டார் இலக்கியத்தில்
சந்தியாகு மாயோர் அம்மாளை

பேரருட்கலாநீதி வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை

சுருத்தியகித்தொடு நாயகரது டுயிதது துமதகந்தி
நலநாயவங்கு நாயவிராய குாயகித்த

கடையாண்டி நலநாயகரது டுயிதது துமதகந்தி

கிறிஸ்தவ தமிழ் நாட்டார் இலக்கியத்தில் சந்தியாகு மாயோர் அம்மானை

பேரருட் கலாநிதி

வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை.

யாழ்ப்பாண ஆயர், உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை.

(1991ம் ஆண்டு, ஜூலைத்திங்கள், 10ம் நாளன்று, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கைலாசபதி கலை யரங்கில் நடைபெற்ற மாட்சி விதப்பு விழாவில்போது, யாழ். ஆயர் அதி. வணக்கத்திற்குரிய வ. தியோகுப் பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கள் ஆற்றிய உரை.)

கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் தலைவர் அருட்திரு. கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன் அவர்களே! பேராசிரியர் பாலசந்தரம்பிள்ளை அவர்களே! துணைவேந்தர் பேராசிரியர் துரைராஜா அவர்களே! இப்போது உரை நிழ்த்திய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களே! இங்கே சமூகமளித்திருக்கும் பெரியோர்களே! உங்கள் எல்லோருக்கும் என் அன்பு நிறைந்த வணக்கம்.

இங்கே என்னைக் கௌரவப்படுத்தும்படியாக இந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கின்றார்கள். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் இங்கே எங்களுக்குச் சரித்திர ரீதியாக

உரையை ஆற்றியிருக்கின்றார். தமிழோடு மற்ற மதங்கள் எவ்வாறு இயங்கி வந்திருக்கின்றன என்பதையும், சிறப்பாகக் கிறிஸ்தவ மதம் எவ்வாறு தமிழோடு தொடர்புகொண்டு, இலக்கியங்களையும் உண்டாக்கியிருக்கிறது என்பதையும் எங்களுக்கு மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். அவரைப்போல, நான் இங்கே சரித்திர ரீதியாக விஷயங்களைக் கூற விரும்பவில்லை.

முதலிலே, இந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலே, கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறைக்கு ஓர் இடத்தைக் கொடுத்ததற்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னைநாள் துணைவேந்தர் அமரர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கட்கும், மற்றும் அமரர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கட்கும், இப்போதைய துணைவேந்தருக்கும், பல்கலைக்கழகத்தின் மூதவைக்கும் ஏனைய நிர்வாகிகளுக்கும் நாங்கள் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம்.

இப்போது நான் உங்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி உங்களுக்கு இங்கே, இலங்கையிலே நடந்த கிறிஸ்தவத் தமிழ் வளர்ச்சியைப்பற்றிக் கூறினார்.

தெல்லிப்பளை என்ற இடத்திலே, இயேசு சபைக்குருக்கள் தங்களுடைய மைய ஸ்தானத்தை வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் போத்துக்கேயர் காலத்திலே, சிறப்பாகப் பன்னிரண்டு ஆலயங்களை நிர்வகித்து வந்தார்கள். அந்த ஆலயங்களிலே ஒன்றுதான், இப்போது அதே பெயரோடு இயங்கிவருகிறது. அது **கிளாலி** என்ற இடத்திலே புனித சந்தியாகு மாயோர் பெயராலே இன்னும் இப்பங்கிக்கொண்டு வருகின்றது. இப்படியிருந்த காலத்தில், பணிபுரிந்த இயேசு சபைக்குருமாருக்கும், தென்னிந்தியாவிலே பணிபுரிந்த இயேசு சபைக்குருக்களுக்குமிடையிலே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததன் காரணமாக, அங்கே நடந்தவைகளைப் பின்பற்றி இங்கேயும் மக்களுக்குக் கிறிஸ்தவ மறையின் உண்மைகளையும், கொள்கைகளையும் போதித்தார்கள்.

17ம் நூற்றாண்டிலே, தமிழிலே உரைநடை நூல்கள் இருக்கவில்லை. இலக்கிய நூல்கள்தான் இருந்தன, அல்லது இலக்கியத்திலேதான் எல்லாவற்றையும் சொல்லுவார்கள். இங்குவந்த இயேசு சபைக்குருமார், மக்களுக்குத் தங்க

ளுடைய மறையைப் போதிக்கிறதற்காக, இலக்கிய முறையை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள். நாடக முறையையும் அவர்கள் பின்பற்றினார்கள். அந்த இலக்கிய முறைகள்தான், **அம்மாணை, வாசகப்பா** போன்றவை. இலகுவான இலக்கியத்தை மக்கள் கேட்டு, மதக் கோட்பாடுகளை நன்றாக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் அவர்கள் நூல்களை இயற்றுவித்தார்கள். அந்தக் காலத்திலிருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள், போத்துக்கேய மொழியையும் நன்றாக அறிந்திருந்த படியால் தமிழையும், போத்துக்கேயத்தையும் அவர்கள் அறிந்து, நூல்களை வாசிக்கக்கூடிய வசதி அவர்களுக்கிருந்தது. ஆகையால், தமிழிலேயிருந்த நூல்களையும், போத்துக்கேயத்திலிருந்த நூல்களையும் அவர்கள் வாசித்து, இந்தத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களை அவர்கள் இயற்றினார்கள். உதாரணமாக, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி உங்களுக்குச் சொன்னார், **Flos Sanctorum** (புளஸ் சந்தோரும்) என்ற நூலைப்பற்றி: அதற்குத் தற்காலத்திலே “அடியார்கள் வரலாறு” என்ற பெயரைக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் அதை முதன் முதல் தமிழிலே அச்சிட்ட **Henrique Henriques** சுவாமி, அதற்குத் தமிழிலே பெயர் கொடுக்கவில்லை. **Flos Sanctorum** (புளஸ் சந்தோரும்) என்ற பெயர்தான் வழங்கிவந்தது. அதனால்தான் அதற்கு “புலசந்தோர்” என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். இலத்தீனிலே **Flos Sanctorum** என்று சொன்னதைத் தமிழிலே அப்படியே “புலசந்தோர்” என்று சொன்னார்கள். அந்த நூல் **Henrique Henriques** சுவாமிபார் அவர்களால் இந்தியாவிலே 1586 இலே அச்சேற்றப்பட்டது. தமிழிலே முதன்முதலாக அச்சேற்றப்பட்ட நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. இப்போது அது திருப்பி அச்சிடப்பட்டு இங்கே இருக்கின்றது. பழைய தமிழிலே, இந்தியாவிலே திருப்பி அது பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது புனிதர்களுடைய வரலாற்றை அடக்கியுள்ளது. சிறப்பாக, இங்கே இலங்கையிலே எழுதப்பட்ட நாடகங்களுக்கும், அம்மாணைகளுக்கும் இந்த நூல் அடிப்படை நூலாக அமைந்திருக்கின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

உதாரணமாக, சந்தியாகு மாயோர் அம்மாணையை நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டால், அதிலே முதலாவது பாகம், **Flos Sanctorum** (புளஸ் சந்தோரும்) என்ற நூலிலே இருக்கிற அந்தச் சரித்திரத்தைத்தான் அந்தநூல் எங்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது. பேராசிரியர் கூறியதுபோல, சந்தியாகு மாயோர்

அம்மாணை, 1647ஆம் ஆண்டு, தெல்லிப்பளையிலே, பேதுரு புலவர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. அதை எழுதினதன் காரணமென்ன? மக்கள் இவருடைய சரித்திரத்தை அறிந்து கொள்ளும்படியாக. அதைக் கொண்டு, மக்களுக்கு மத போதனை செய்தார்கள். ஆனபடியால், அங்கே ஒரு மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மேடையிலே, இந்த அம்மாளையும் பாடப்பட்டிருக்கவேண்டும். அங்கேயிருந்த மக்களெல்லாரும் இந்த அம்மாணையைக் கேட்டிருப்பார்கள். அங்கே நடத்தப்பட்ட நாடகங்களைப் பார்த்து ரசித்தது போல, இந்த அம்மாணையையும் கேட்டு அறிந்திருப்பார்கள். ஏனென்றால், போத்துக்கேயர் காலத்திலிருந்த குருக்களுடைய பிரதான நோக்கம், மக்களுக்கு மதக் கோட்பாடுகளைத் தமிழிலேயே கூறவேண்டும் என்பதுதான், ஆனபடியினால்தான் இப்படிப்பட்ட நூல்களை அவர்கள் இயற்றினார்கள்; நாடகங்களையும் இயற்றினார்கள்.

இந்த அம்மாணையைப்பற்றிச் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். முதன்முதல் நான் மட்டக்களப் புக்குப் போனபோது, அங்கே இருக்கின்ற தமிழறிஞர், இங்கே எங்களுடைய காரைதீவைச் சேர்ந்தவர், எவ். எக்ஸ். சி. நடராசா அவர்கள். (அவரைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்) அவர்தான் எனக்கு “சந்தியாகு மாயோர் அம்மாணையை” படிக்கும்படியாகத் தந்தார். நான் படித்தேன். ஏனென்றால் நான் சந்தியாகு என்ற புனிதரின் பெயரைக் கொண்டவனாக இருக்கின்றேன். சந்தியாகு என்றாலும், தியோகு என்றாலும் ஒரே பெயர்தான். ஆனபடியால், எனக்கு அந்தப் புத்தகத்தைத் தந்தார். நான் அதைப் படித்தேன். ஆனால், அதிலே கூறப்பட்டவைகளை நான் நம்பவில்லை. ஏனென்றால், கிறிஸ்தவ மக்களுக்குத் தெரியும், அப்போஸ்தலர்களுக்குள்ளே முதல் வேதசாட்சியாக மரித்தவர் பெரிய யாகப்பர். அவர் 42ம் ஆண்டில் வேதசாட்சியாக மரித்தார். ஏரோது அரசனால் கொல்லப்பட்டவர். ஆகையினால் அந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளே இவர் ஸ்பானியா தேசத்திற்குச் சென்று, திருமறையைப் போதித்து, திரும்பி வந்து இங்கே வேதசாட்சியாக மரித்தார் என்பதை ஒருவருமே நம்பமாட்டார்கள். இது சரித்திர நூல்களிலே எழுதப்படவில்லை. அவர் மரித்ததன்பின் அவருடன் ஸ்பானியாவிருந்து வந்த அவருடைய சீடர்கள் அவரின் சடலத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அப்படியே கப்பலிலே கொண்டுபோய்

Gibraltar என்ற இடைவெளியைக் கடந்து, அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்திற்குச் சென்று, அங்கே ஒரு இடத்திலே அவரை அடக்கம் பண்ணினார்கள். இது இந்த நூலிலே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. சரித்திரம் முதற்பாகத்திலே இருக்கிறது.

இயேசு மரித்து, உயிர்த்து, பரலோகத்திற்குச் செல்லுகிறபொழுது, அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கூறிய வார்த்தை என்னவென்றால், “நீங்கள் உலகத்தின் கடைசி எல்லை வரை சென்று, திருமறையைப் போதியுங்கள்” என்பதே. அந்தக் காலத்திலே உலகத்தின் கடைசி எல்லையாகக் கருதப்பட்டது யாதெனில், அங்கே உரோமர்கள் அதற்குப் பெயரைக் கொடுத்திருந்தார்கள். FINIS TERRAE என்று. இலத்தீனிலே வ்பீனிஸ் ரெர்ரே என்றால் தரையின் கடைசி எல்லை என்பதுதான் கருத்தாகும். வ்பீனிஸ் ரெர்ரே என்று ஸ்பானியா தேசத்தின் மேற்குப்புறம் அழைக்கப்பட்டது. ஏனென்றால், அந்தக் காலத்தில் அமெரிக்கா கண்டத்தைப்பற்றி ஒருவருக்குமே தெரியாது. அந்த இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் இவருடைய சடலத்தை அங்கே அடக்கம் பண்ணியிருக்கிறார்களென்று இந்த நூலிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை வாசித்ததன்பின் நான் சில ஆராய்ச்சிகள் செய்தேன். ஸ்பானியா தேசத்தைப்பற்றி, அவர்களுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்தபொழுது, அவர்களுடைய நூல்களிலே, சரித்திரங்களிலே, இது உண்மையான பாரம்பரியம் என்று அவர்கள் எழுதியிருந்ததை நான் கண்டேன். 1974ஆம் ஆண்டு, ஸ்பானியா தேசத்திற்குச் செல்லுகிறதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நான் அங்கே சென்றேன். அந்த இடத்திற்குச் சென்று அங்கே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற பேராலயத்தைக் கண்டு, அங்கேயுள்ள விஷயங்களை அறிந்ததன்பின்தான் இதிலே கூறப்பட்டிருக்கிறவைகளெல்லாம் உண்மையான விஷயங்களென்று நான் நம்பினேன். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால்; சந்தியாகு “மாயோர்” (MAJOR) என்கிறபொழுது “பெரியவர்” என்று கருத்து. ஏனென்றால் அப்போஸ்தலர்களுக்குள்ளே இருவர் “யாகப்பர்” என்ற பெயருடன் இருக்கின்றார்கள். பெரியவரும், சின்னவரும் என்று அவர்களை வேறுபடுத்துகிறதற்காக இவருக்குப் ‘பெரியவர்’ என்றும் மற்றவருக்கு ‘மீனோர்’ ‘சிறியவர்’ என்றும் சொல்லப்பட்டது. சந்தியாகு மாயோர் அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற அந்த இடத்திலே முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே மற்றவர்களும் இதைச்சுற்றி அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டேன்.

உரோமாபுரியிலே புனித பேதுருவானவருடைய கல்லறையைச் சுற்றி, மற்றவர்களும் அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது போல அங்கேயும் சந்தியாகு மாயோருடைய கல்லறையைச் சுற்றி மற்றவர்களும் அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டதன்பின்தான் இது உண்மையான சம்பவம், இவர் மரித்ததன்பின் இவருடைய சீடர்கள், இவருடைய சடலத்தை அங்கே சொண்டுபோனார்கள், அங்கே அடக்கம் பண்ணினார்கள், அங்கே தேவாலயம் கட்டினார்கள் என்கிறதை அதற்குப்பின்தான் நான் உண்மையாகவே நம்பினேன். அதற்குப்பின் இந்த நூலைத் திரும்பவும் நான் எடுத்துப்பார்த்து, இப்போது இந்த நூலைச் சரித்திர ரீதியாக நாங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

முதலாவது பாகத்திலே புனித சந்தியாகு மாயோர் ஸ்பானியா தேசத்திற்குச் சென்று அங்கே திருவேதம் போதித்ததன்பின், இஸ்ரேல் நாட்டுக்கு வந்து, வேதசாட்சியாக மார்க்கின்றார். அவருடைய சீடர்கள் அவருடைய சடலத்தைக் கொண்டுபோய் அடக்கம் பண்ணுகிறார்கள். ஏனென்றால் ஸ்பானியா தேசம் உரோமைச் சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு மாகாணமாக இருந்தது. அதிபதியினுடைய அனுமதியில்லாமல் அவர்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியாமலிருந்தது. அங்கே நடந்த கஷ்டங்களெல்லாவற்றையும் முதலாம் பாகத்திலே சொல்லியிருக்கின்றார். அதற்குப்பின் இரண்டாம் பாகத்திலே ஸ்பானியா தேசத்திலே பெரிய போர் நடந்தது. 8ஆம், 9ஆம் நூற்றாண்டுகளிலேயும் அதற்குப்பின்னும் நடந்த போரிலே புனித சந்தியாகு மாயோர் காட்சியளித்து, கிறிஸ்தவ மக்களோடு சேர்ந்து, போர் புரிந்ததை அவர்கள் சண்டார்கள். இப்போது “கொம்போஸ்ரெல்லா” (Compostella) என்ற இடம், ஒரு பிரபல்யமான யாத்திரிக ஸ்தலமாக இருக்கின்றது. சென்ற வருடம் எங்களுடைய பரிசுத்த தந்தை பாப் பரசர், அங்கே இளைஞர்களுடைய கூட்டம் வைக்கிறதற்காக, ஐரோப்பாவிலிருந்தும், எல்லாத் தேசங்களிலேயுமிருந்தும் வரும்படியாக இளைஞர்களை அழைத்து அங்கே பெரும் கூட்டம் ஒன்றினை வைத்தார். இப்போது இது ஒரு பிரபல்யமான யாத்திரிக ஸ்தலமாக விளங்குகின்றது. இப்போது நான் உங்களுக்கு இவைகளைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய தில்லை. நீங்கள் நூலை எடுத்தால், இதன் பின்னணியாக இருக்கின்ற சரித்திரத்தை அறிந்துகொள்வீர்கள். இது, இலங்கையிலே, யாழ்ப்பாணத்திலே முதன்முதல் எழுதப்பட்ட தமிழ்க் கிறிஸ்தவ நூல் என்பதை நாம் அறிந்துகொண்டு,

இப்படியான ஒரு நூலை இவர்கள் எப்படி எழுதினார்கள் என்பதையும் அறிந்துகொண்டு, இதை எழுதினதற்கு நாங்கள் அவர்களுக்கு நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்பதை நாங்கள் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

உங்களுக்கு இப்போது நான், இந்த நூல் எப்படி எழுந்தது? எப்போது எழுதப்பட்டது? என்பதை இதிலே கூறப்பட்டிருக்கிற பிரகாரமாய் பாடிக்காட்டுகிறேன். அம்மானை பாடவேண்டும். பாடினால்தான் வடிவு. பாடினால் எல்லோருக்கும் இலகுவாக விளங்கும். வாசிக்கிறதென்றால் கஷ்டம். முதலில் பாடித்தான் மக்களெல்லாம் கேட்டார்கள். அதே விதமாகத்தான் நீங்களும் கேட்கும்படியாக பாடிக்காட்டுகிறேன்:

“இலங்காபுரியிருக்கும் யாழ்ப்பாணராச்சியத்தில்
துலங்குமெண்ணால்பதிக்குந் துங்கமுடிபோலுயர்ந்த
வல்லிக்கிராமமதில் வளர்ந்ததிருநகராம்
தெல்லிக்கிராமமெனுஞ் சீர்சிறந்தபேரூரில்
அம்புவியெங்கு மரியமுறைநடத்துங்
கொம்பாஞ்யதேயேசுக் கூட்டத்திலுள்ளகுரு.

(இயேசு சபைக் குருமாரை அப்போது
அப்படித்தான் அழைத்தார்கள்)

காரிருள்போல்வந்த சனபகையைநீக்கிவளர்
பேர்சுவாங்கறுவாலாம் பெரியசன்னியாசிகையால்
கல்லின்மேற்கல்லாய்க் கனசமுடிமுன்றுவைத்து
அல்லலுறுபாவ மவிழ்க்கப்பிணிக்கவரம்
பெற்றசிட்டபேதுருவும் பேர்பெரிய பாவினலுவும்
உற்றமறைக்காய்மரித்த வுண்மைமுகாந்திரத்தால்
கட்டியகோயில்தன்னீற் சர்த்தன்றிருவருளால்
சிட்டஞானஸ்நானஞ் சீருலவவேதரித்தோன்
தானாயிருக்குஞ் சருவேஸ்பரன்மறையின்
ஞானகுருத்துணையால் நீதிக்கிறிஸ்தவனாம்
ஆரியர்கோத்திரத்தோன் அன்புநெறிநீதியுள்ளோன்
சீரியபேதுரென்போன் சிந்தைமிகக்கொண்டாடி
நம்புங்கிரணமென நானிலமெங்கும்விளங்குங்
கொம்பாஞ்யதேயேசுக் கூட்டத்திலுள்ளகுரு

தவசெபங்களிற்சிறந்த தன்மநெறிந்தியுள்ள
 சுவாங்கறுவால் லுயிசென்னுந் தூயோனுரைப்படிக்கு
 எப்பொருட்குங் கர்த்தாவை எங்கும்நி றறவோனை
 தப்பில்லாந்தியுறை தாய்மரியாய்பெற்றெடுத்து
 ஆண்டாயிரமு மறுநூறும்மாறேழும்
 மீண்டுமோரஞ்சும் விளங்கவே சென்றவந்நாள்
 கார்த்திகைமார் கழியாங் காணுமி நமாதமதில்
 கீர்த்தியுள்ளசெந்தமிழாற் கிளத்தினாரிக்கன தைய
 அந்தமுடனி தனை அம்மானைப்பாவனையாய்ச்
 செந்தமிழினாலறியச் செப்பினார்யாவருக்கும்
 ஆனதினாலிந்த வரியகதை காரணமாய்
 மாநகரோரேகேட்டு மகிழ்ச்சியதுகொள்வீரே
 இக்கதையைப் பாடினது என்னுடைய ஆசிரியன்
 தக்கமனதாய்க் கேட்டுத் தற்பரனைப்போற்றிடுவீர்''

மாணாக்கன் தன்னுடைய ஆசானைப்பற்றிக் கூறியிருக்கின்
 றார். தன்னுடைய பெயரைக் குறிக்கவில்லை. இன்னு
 மொன்று, அந்த நூல் எவ்வாறு எழுதப்பட்டது என்பதை
 ஆசிரியர்தாமே இங்கே கூறுகின்றார்:

“வாம்பரிமேலேறி மகிமைச்சுவடணிந்து
 நாம்பணியநீதி நடத்துசந்தியாகுவுக்கு
 எச்சரிக்கையாக விலங்கியயாழ்ப்பாணமதில்
 பச்சிலைப்பள்ளியெனும் பற்றிற்கிழாலியிலே
 கொம்பாஞ்யதேயேசுக் கூட்டத்திலுள்ளவர்கள்
 நம்பிச்சமைத்துவைத்த நல்லாலயத்திருந்து
 ஆருந்தமைத்தேடி அஞ்சலிக்கவாறவர்க்குத்
 தேறுமனத்தநவஞ் செய்தேயி ரப்பதுமெய்
 செய்நவத்தினாற்கோடி சனங்களிங்கேவாறார்கள்
 ஐயமறவிங்குவந்தோ ராசையுற்றுக்கேட்பதற்கு
 அம்புவி யெங்கும் அரியகதிர் போல்விளங்கும்
 கொம்பாஞ்யதேயேசுக் கூட்டத்திலுள்ளவர்கள்
 கூடலெனும்மதுரைக் கொற்றநகர்தன்னில்வந்து
 பாடுமகவல் பழுதில்லாப்பாவாக்கி

இங்஑னுப்பும்புஸ்ககமும் ஏற்றவர்஑ொற்படிக்கும்
 ஑ங்கத்தை஑் ஑ேர்ந்திருக்கும் ஑ற்குருக்கள்஑ொற்படிக்கும்
 ஑ங்குமொருபொருளா மேகபரனருளால்
 அங்கங்கிருக்கு மலரிறி஑ை஑ெந்தேனை
 தங்கமளியெடுத்துத் தானொன்றாய்க் கூட்டுதல்போல்
 துங்கக்கவிதை஑ெய்யத் துணிந்தேனேயம்மானை''

பேரா஑ிரியர் அவர்கள் ஑ொன்னார், தத்துவ போதகர் இங்கே
 யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்தாரென்று. அவர் வந்தது,
 இந்த நூல் ஑ழுதப்பட்டதற்கு அடுத்த ஆண்டிலே, அதாவது
 நூல் 1647ல் ஑ழுதப்பட்டது. அவர் இங்கு வந்தது 1648
 இலே. ஑஑வீனம் காரணமாக, அவர் ஑கம் பெறும்படியாக,
 அல்லது ஓய்வுபெறும்படியாக, அவருக்கு மாற்றம் கொடுக்கும்
 படியாக அவருடைய ஑பைத்தலைவர்கள் அங்கேயிருந்து
 1648ம் ஆண்டு இங்கே அவரை அனுப்பிவைத்தார்கள்.
 அதற்குப்பின், அவர் அங்கே திரும்பிப்போய் இந்தியாவிலே
 இறந்துவிட்டார்.

இப்போது நீங்களெல்லோரும் அமைதியாகக் கேட்டுக்
 கொண்டிருந்ததற்கு உங்களெல்லோருக்கும் நன்றிகூறி,
 வணக்கம்கூறி முடிக்கின்றேன். நன்றி.

ஈறிஸ்தவமும் தமிழ்ப் பண்பாடும்

அருட்திரு. கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

வ்யாசநாதர்
வ்யாசநாதர் புவ்யநாதர்

மாநகராதிசய . 10 . 20 . 30 . 40 . 50 . 60 . 70 . 80 . 90 . 100

கிறிஸ்தவமும் தமிழ்ப் பண்பாடும்

அருட்திரு. கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

தலைவர், சிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகள்,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் கிறிஸ்தவத்தின் வருகையினையும், வளர்ச்சியினையும் பின்னணியாகக் கொண்ட ஓர் வரலாற்று, இறைஇயல் திறனாய்வு.

௭மது நாட்டில் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் வருகையும், வளர்ச்சியும் பற்றிய மீள்பார்வை இச்சமயத்தின் அகவய, புறநிலைப் பரிமாணங்கள் யாவையும் ஏதோ ஒரு அளவிலும் வகையிலும் உள்ளடக்கியதாய் அமைதல்வேண்டும். எனவே ஈழத் தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றில், கிறிஸ்தவ மறையின் ஊடுருவல், பரம்பல் ஆதியனவும், கிறிஸ்தவத்தின் வேராகிய யூதமறையினின்றும் அது தனித்துவமடைந்து கிரேக்க, ஐரோப்பிய பண்பாட்டுப் புலங்களுள் வேருன்றி வளர்ந்தமையும், ஈழ மண்ணில் புகுத்தப்படுங்கால் அச்சமயம் தன்னுடைமையாகக் கொண்டிருந்த மேலைத்தேய சமூக, பண்பாட்டு இணைப்புக்களும் கருத்தில் கொள்ளப்படல்வேண்டும். தவிர, கிறிஸ்தவ மறையின் அடிப்படையாக வந்துள்ள தத்து

வங்கள், கோட்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், ஞானமரபுகள், வழி பாட்டு - சடங்கு முறைகள், நிர்வாக - நிறுவன அமைப்புக்கள் போன்றவையும், அது இந்நாட்டின் பல்மறை, பல் பண்பாட்டுச் சூழலுடன் இயல்பாக இணைந்து செல்வதற்கான ஏதுக்களும், அன்றேல் அவற்றோடு முரண்பட்டு, எதிர்ப்புணர்வுகளை வளர்ப்பதற்கான காரணிகளும் இனம் காட்டப்படல்வேண்டும்.

உலக வரலாற்று ஓட்டங்களின் பின்னணியில் நோக்கும் போது கிறிஸ்தவ சமயம் பல்வேறு பண்பாட்டுத் தளங்களுடன் இரண்டறக் கலந்தமையும், பல் இன கலாச்சாரங்கள் இச்சமயத்தினுள் இயல்பாகவே இணைந்துள்ளமையும் கருத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். ஏனெனில் கிறிஸ்தவ பாரம்பரியம் அதன் புறநிலைத் தோற்றத்தில் ஐரோப்பிய இன - மொழிப் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் பலவற்றைத் தனதாக்கிக்கொண்டது போல் காணப்படினும் கிறிஸ்தவ சமயக் கருவானது எக்காலத்திற்கும், எக்கலாச்சாரத்திற்கும் ஏற்ப வாழ்வியல் அறநெறிகளின் பல்வேறு துறைகளுடனும் தன்னை இணைக்கும் சக்தி கொண்டதாகும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை இச்சமயத்தின் உலகளாவிய பரம்பலுக்கான முக்கிய காரணிகளுள் ஒன்றாகும். முழுமையான மானிட - விடுதலையின் (மீட்பு) அடிப்படையாக, மானிட வளம்பேணுதலைத் தனது முனைப்பான கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டு செயற்பட விளையும் இம்மறையானது எந்தவொரு பண்பாட்டு வட்டத்தினுள்ளும் தன்னை வரையறை செய்துகொள்ளாமல் பூரண பொதுமையுடன் வளர்வதையே தனது தனிப்பெரும் கருத்துநிலைச் சிறப்பம்சமாகக் கருதிவருகின்றது.¹ பொதுவாக நோக்குமிடத்து சமூக - பண்பாட்டு இயக்கக் கூறுகளால் ஊடுருவப்பட்டு, உந்தப்பட்டு இயங்கிவரும் ஒரு ஆக்க சக்திகொண்ட சாதனமாகவே சமயமும், அதனைச் சார்ந்துள்ள ஏனைய வளர்ச்சிக் கூறுகளும் அணுகப்படல்வேண்டும். இத்தகைய பன்முகப்பட்டவோர். நோக்கினைப் பின்புலமாகக் கொண்டு, இங்கு கிறிஸ்தவ சமயத்தின் பல் பண்பாட்டுறவனுபவம் பற்றியும், சிறப்பாக, தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தூலங்களுடன் கிறிஸ்தவம் ஏற்படுத்திக்கொண்ட உறவின் வளர்ச்சிப்போக்குகள் பற்றியும் ஆயப்பட்டுள்ளது.

1. வரலாற்றுப் பின்னணி

16ம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில் இலங்கையை வந்தடைந்த போர்த்துகேயரின் வருகையினை மருவியே

இந்நாட்டில் சுத்தோலிக்க கிறிஸ்தவம் வேரூன்றி வளர ஆரம்பித்தது. அந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே புனித பிரான்சிஸ்கு அசீசியார் சபையினைச் சார்ந்த போர்த்துக் கேயத் துறவிகள் யாழ்ப்பாண மண்ணில் மறைத்தூதுப்பணி ஆற்றினார்கள் என்பதற்கான சான்றுகள் பல உண்டு.² அக் காலப்பகுதியில் இந்நாட்டில் காலனித்துவ, வர்த்தக, அரசியல் நோக்குடன் தங்கியிருந்த போர்த்துக்கேயருக்கு ஆன்மீகப் பணி ஆற்றுவதே (Chaplaincy) இத்துறவியின் தலையாய பணியாக இருந்தமையினால் இவர்களுள் வெகுசிலரே மறைபரப்புப் பணியில் ஆர்வம் காட்டினார்கள் எனக் கருத இடமுண்டு.³

போர்த்துக்கேயரின் காலனித்துவ ஆக்கிரமிப்புடன் சிக்குண்ட நிலையிலேதான் கிறிஸ்தவத்தின் பெரும் பிரிவுகளில் ஒன்றான சுத்தோலிக்க சமயம் இலங்கையை வந்தடைந்தது. போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சி விரிவாக்கமும், ஆக்கிரமிப்புப் போக்குகளும் அரசியல், பொருளாதார வர்த்தக நோக்கத்தினால் தூண்டப்பெற்றபோதும், அவர்களின் சமயக்குறிக்கோள்கள், இந்த அரசியல் தேடலுக்கு ஆதர்ஷமாக அமைந்தன என்பதில் கருத்து வேறுபாடில்லை.

மறைபரப்புதலை முன்னெடுத்துச் சென்ற போர்த்துக் கேயத்துறவிகள் பிரக்ஞை பூர்வமாக அரசியல் லீலைகளினின்றும் ஒதுங்கியிருந்தார்களேயாயினும் போர்த்துக்கேயப் பாதுகாப்பும் உதவியும் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையெனவும் கூறமுடியாது.⁴

கி. பி. மூன்றாம், நான்காம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் பெருநிலப்பகுதிகளை ஊடுருவிய கிறிஸ்தவம், கால அடைவிலே இலத்தீனைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஐரோப்பிய கிளைமொழிப் பண்பாட்டினைத் தனதாக்கிக்கொண்டமையும், அல்துபோல, கிறிஸ்தவம் ஐரோப்பாவின் அரசியல், பொருளாதார, சலாச்சார அம்சங்களை உள்வாங்கி அதன் வெளித்தோற்றத்திலே ஐரோப்பிய மயமாக்கப்பட்டமையும் இவ்விடத்தில் நினைவுகூருதல் தகும். ஏனெனில் 16ம் நூற்றாண்டில் தென் ஆசியாவை வந்தடைந்த துறவியரின் கிறிஸ்தவ ஆன்மீக வாழ்வு முறைகளும், வழிபாட்டு அனுசாரங்களும், மறையியல் கோட்பாடுகளும், சடங்காசாரக் கலாச்சாரத் தோற்றங்களும் ஐரோப்பிய மயமாக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவத்தினையே முழுமையாகப் பிரதிபலித்தன. இவர்

கள் பரப்பிவந்த கிறிஸ்தவம், ஏனைய உலகப் பெருமறைகளை அறிந்ததொன்றல்ல. இம்மறைகளுடன் உரையாடிய அல்லது உறவாடிய அனுபவம், அக்காலக் கிறிஸ்தவம் அறிந்திராதவோர் புதியனுபவமாகும்.

போர்த்துக்கேய அரசின் பாதுகாப்பும், அரசியல் அனுசரணையும் போர்த்துக்கேயத் துறவியருக்குத் துணையாக அமைந்தமையினாலும், பிற மதத்தினரைக் கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றுவது தமது சமயத்தின் அடிப்படைப் பணிகளுள் ஒன்று என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் மேலோங்கியிருந்தமையாலும், அத்தகைய மதமாற்றம் மனித மீட்பிற்கு அத்தியாவசியமானது என்ற உணர்வினால் தூண்டப்பட்டமையாலும் இவர்களின் ஆரம்பகால மறைபரப்புப் பணியில் ஆன்மீக உத்வேகமும், மறைப்பணி வேட்கையும், ஏனைய மறையினரைக் கிறிஸ்தவராக்கவேண்டுமென்ற துணிவான ஆர்வமும் ஒன்றிணைந்து அவர்களது பணிக்கு வலுவினைக் கொடுத்தது என எண்ணுவதில் தவறில்லை. இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளில் குறிப்பாகத் தமிழர்கள் செறிந்து வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் பணிபாற்றிய துறவியர், தமது மறைபரப்புப் பணிக்குத் தடையாக இருந்த அனைத்தையும் ஒருவித தூய்மைவாதத்தினால் உந்தப்பெற்ற “தனி மறைமுதல்வாத” எதிர்ப்புணர்வுடனேயே நோக்கினார்கள். தமது மறைப்பணிக்குத் தடையாக இருந்த ஆட்சியாளர்களையும், கிறிஸ்தவரல்லாத ஏனைய சமயத் தலைவர்களையும், சமய நிறுவனங்களையும் போர்த்துக்கேயத் துறவிகள் பல்வேறு வகையிலும், அளவிலும் சாடினார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உண்டு⁵ போர்த்துக்கேயர் “வாள்முனையில் மதமாற்றம் செய்ய முயற்சித்தார்கள்” என்ற குற்றச்சாட்டு இன்று வரை நிலவுகின்றதாயினும் இதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன.⁶ யேசுக்கிறிஸ்துவாகிய இறைமகனுக்குச் சாட்சியம் பகரவேண்டியது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனினதும் தலையாய கடமையென்பது, கிறிஸ்தவ மறைநூலினதும், திருச்சபையின் விசுவாசத்தினதும், மறைக்கோட்பாட்டினதும் உள்ளீடாக வந்தமைந்துள்ளமையினால்⁷ கால அடைவில் மறைபரப்புப் பணியினையே இத்துறவியர் தம் தலையாய கடமையாகக் கொண்டனர். உரோமைத் திருச்சபையின் தலைமைப் பீடத்திலிருந்து இவர்களுக்கு இதற்கான அங்கீகாரமும், ஆசீரும் கொடுக்கப்பட்டதோடல்லாமல் அறாத் தொடர்ச்சியாக அடுத்தடுத்து ஆண்ட

போர்த்துக்கேய அரசர்களின் முழுமையான ஆதரவும் கணிசமாகக் கிடைத்தது.⁸

போர்த்துக்கேய கலாச்சார அம்சங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும் மனந்திரும்பிய புதிய தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள்மேல் திணிப்பதன் மூலம் அவர்கள் மீண்டும் தமது முன்னோரின் மறையிலே சேராவண்ணம் தடுக்கலாம் என இத்துறவிகள் கருதினர். இன்னும், தாம் எதிர்கொண்ட இந்நாட்டின் கலாச்சாரங்கள், பண்பாட்டு அம்சங்கள், சமய வழமைகள் யாவுமே தாம் கொண்டுவந்த “சத்திய வேதத்திற்கும்”, மெய்யான கடவுளுக்கும் எதிரியான சாத்தானின் உருவாகுதலில் ஏற்பட்டதென்ற அறியாமையின் உறுதிப்பாடும், இந்துமறையின் விக்கிரக ஆராதனையும், சிலைவழிபாடும் செய்கின்றனர் என்ற தப்பெண்ணமும், கிறிஸ்தவ மறையே “சத்தியவேதம்” என்ற பிடிவாத உணர்வும் ஒன்றிணைந்து அவர்களின் மறைபரப்புப் பணிக்கு ஊக்கம் கொடுத்தது. இத்தகைய அதீத தனிச்சமய உறுதிப்பாட்டினால் தூண்டப் பெற்ற ஒரு சில துறவியர் இந்துமத ஆலயங்களைத் தாக்கி, விக்கிரசங்கள், சிலைகளை அழித்தொழிக்குமளவிற்கு மன உறுதியூண்டு செயற்பட்டனர் என்பதும் கவனித்தற்குரியது.⁹

2. அரசியல் - சமய முரண்பாடுகள்

தமிழ்ப் பிரதேசங்களைக் குறிப்பாக, வட பகுதிகளை இரு முக்கிய காரணங்களுக்காகப் போர்த்துக்கேயர் தமது ஆட்சிக்கு உட்படுத்த முனைந்தார்கள். முதலாவதாக, வட பகுதிகளை தமதாட்சிக்குட்படுத்தினால், இவங்கையிலிருந்து மலபார் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் சண்காணிப்பது இலகு எனக் கருதினார்கள். இரண்டாவதாக, வடகரையோரப் பகுதிகளுள் பெரும்பொருள் ஈட்டித்தந்த முத்துக்குளித்தல் வணிகத்தினைத் தமது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவரலாமென்றும் போர்த்துக்கேயர் விரும்பினார்கள். ஆயினும் நூற்றுக்கணக்கில் தமிழர்களை கிறிஸ்தவ மறையிலே சேர்த்துக் கொள்ள முனைந்தபோது தான் போர்த்துக்கேயருக்கும், யாழ்ப்பாண அரசனுக்குமிடையிலான விரோதமும், முரண்பாடும் கூர்மைபெற்றன.¹⁰ தென் இந்தியக் கரையோரப் பகுதியிலிருந்து, 16ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சில துறவிகள் மன்னார்தீவுக்கும் ஏனைய கரையோரப் பகுதிகளிலும் வந்து மறைப்பணி ஆற்றியமை, இப்பகுதிகளின்மேல் ஆட்சி செலுத்திய யாழ்ப்பாண அரசனுக்கு இன்னும் ஆத்திரமூட்டுவதாக இருந்தது.

மன்னார் தீவிலே கிறிஸ்தவ சமயம் பரப்புவதைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டுமென்ற தீவிர சமய-அரசியல் நோக்குடன் செயற்பட்ட யாழ்ப்பாண மன்னனாகிய 7ம் செகராச சேகரன் நூற்றுக்கணக்கிலே கிறிஸ்தவர்கள் கொல்லப்படுவதற்குக் காரணியாக இருந்ததும், இன்னும் யாழ்ப்பாண மன்னனின் குடும்ப அங்கத்தினர் சிலரைக் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாற்றுவதற்குப் போர்த்துக்கேயத் துறவினளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளும், அதன் அதீத விளைவுகளும் யாழ்ப்பாண மன்னனுக்கும், போர்த்துக்கேயப் படைத் தலைமைத்துவத்திற்குமிடையிலான முரண்பாட்டினை மேலும் கடினப்படுத்தின. 11 எது எவ்வாறாயினும் போர்த்துக்கேயத் துறவியரின் மறைத்தூதுப்பணி ஏதோ ஒரு வகையிலும், அளவிலும் அவர்களுக்குப் பலன் தருவதாகவேயமைந்தது. அரசியல் இலாபத்திற்காகவும், கல்வி உயர்விற்காகவும், சமூக மட்டத்திலிருந்து பொருளாதார, மேதாவிலாச உயர்ச்சி தரக்கூடிய அரசியல் இலாபங்களுக்காகவும், ஒருசிலர் மதமாற்றம் செய்து கொண்டனரேயாயினும், சமய விசுவாசத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டு, மதமாற்றம் செய்தவர்களே கூடிய எண்ணிக்கையுடையவராவர் என்ற கருத்தே மேலோங்கியிருந்ததென்பது அவதானிக்கற்பாலது. 12

17ம் நூற்றாண்டின் முதற்காலிலும், நடுப்பகுதியிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் சுற்றியுள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் அமைக்கப்பட்ட பல கோவில்களும், சிற்றாலயங்களும், பாடசாலைகளும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டான உறுதியான உதாரணங்களாக உள்ளன எனக் கூறுதல் தவறன்று. 13 இவை தவிர, பல்வேறு இன்னல்கள் இடையூறுகள் மத்தியிலும் கிறிஸ்தவ மறையைத் தழுவிபவர்கள் தமது விசுவாசத்தைப் பாதுகாத்துப் பேணி வளர்ப்பதில் வியத்தகு ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் சரித்திராசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளவோர்கருத்தாகும்.

3. ஆட்சி மாற்றங்களும், சமய அசைவியக்கங்களும்

17ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, சிலாபம் ஆகிய இடங்களில் இயேசு சபையைச் சேர்ந்த துறவினர் மறைப்பணி புரிந்தார்கள். தமிழ் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் இத்துறவியர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டினார்கள். போர்த்துக்கேயரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் மதமாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் ஊடகங்

களாக உபயோகிக்கப்பட்டபோதும் இவை தமிழ்ப்பிரதேசங்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினவென்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதே. சமுதாய மட்டத்திலும் இக்கல்விக்கூடங்கள் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. ஆரம்பத்தில் கரையோரப் பிரதேசங்களே போர்த்துக்கேய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டமையினால் பெருமளவில் கத்தோலிக்க சமயத்திற்கு மதம் மாறிபவர்கள் இப்பிரதேசங்களில் தொழில்புரிந்த கடற்றொழிலாளர்கள் ஆவர். தனி மனிதர்களை மனமாற்றுவதிலும் பார்க்க, போர்த்துக்கேயர் பல்வேறு குடும்ப இணைப்புகளடங்கிய குழு மங்களையும், சாதி குழுமங்களையும் மதம் மாற்றினார்கள். இந்தக் கூட்டொருமைப்பாடானது இடர்கள், சித்திரவதைகள் ஏற்பட்டபோது, இவற்றைத் தாங்கவும், எதிர்க்கவும் தேவையான ஒருமைப்பாடடங்கிய சக்தியை இக்கிறிஸ்தவருக்குக் கொடுத்தது.¹⁴ 1627ல் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கை 40,000 ஆகுமெனச் சில வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன.¹⁵ 1640ம் ஆண்டளவில் போர்த்துக்கேயரின் அரசியல், வர்த்தக, சமய எதிரிகளான ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தில் நுழையத் தொடங்கினர். 1658ல் யாழ்ப்பாண அரசு போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து ஒல்லாந்தரின் ஆளுகைக்கு வந்தது. ஒல்லாந்தர்கள், கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தவும், சித்திரவதை செய்து மரணத்திற்குள்ளாக்கவும் தொடங்கினார்கள். போர்த்துக்கேயத் துறவிகளைக் கொன்றும், சித்திரவதை செய்தும், நாடு கடத்தியும் கிறிஸ்தவ வழிபாடுகளைக், குறிப்பாகக் கத்தோலிக்க வழிபாடுகளையும், சமய அனுஷ்டிப்புக்களையும் கத்தோலிக்கர்கள் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டுமெனச் சட்டம் இயற்றினார்கள். கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவத்தைப் பின்பற்றிய மக்களையும், அதனைப் போதித்து வழிபாடுகளை நிறைவேற்றிய குருக்களையும் போர்த்துக்கேய அரசின் ஆகரவாளர்களென ஒல்லாந்தர்களணித்தார்கள். 1658 முதல் 1687 வரை கத்தோலிக்க சமயம் குருக்கள் எவரின் உதவியுமற்ற நிலையில் மக்களாலேயே அனுஷ்டிக்கப்பட்டும், வளர்க்கப்பட்டும் வந்தது இந்த குறிப்பிடற்கரியது.¹⁶

1687 ஜோசப் வாஸ் என்ற, இந்தியாவின் கோவை மாநிலத்தைச் சேர்ந்த துறவி ஒருவர் மன்னார் தீவியை அடைந்து மிகவும் இரகசியமான முறையில் கத்தோலிக்கரின் இல்லங்களை இனங்கண்டு, திருப்பலி, வழிபாடுகள் நடாத்தி

கத்தோலிக்க மக்களுக்குக் குருத்துவப்பணி புரிந்தார். 1696ல் இவருக்கு உதவியாக இந்தியாலிலிருந்து வந்த இன்னுமொரு குருவும் இணைந்துகொண்டார். 1796ல் சண்டி அரசு தவிர்ந்த இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளைத் தமது ஆதிக்கத்தினுள் கொண்டுவந்த ஆங்கிலேயர் 1896 ‘‘சகல மதத்தவருக்கும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரம்’’ பற்றிய அறிக்கையினைப் பிரகடனம் செய்த காலம் ஈறாக, கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவம், பல்வேறு இன்னல்களிடையே வளர்ச்சிபெற்று வந்தது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு வந்தபின் மறைச் சுதந்திரம் பற்றிய அறிக்கையினைப் பிரகடனம் செய்து, இலங்கை முழு வதும் பௌத்தம், சைவம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய மறைகள் சுதந்திரமாக அனுஷ்டிக்கப்படுவதற்சான வாய்ப்புக் கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இக்காலத்தில் கிறிஸ்தவம் குறிப் பாகக் கத்தோலிக்கம் புத்துயிர் பெற்று மறுமலர்ச்சி பெற லாயிற்று.

ஆங்கிலேய அரசின் அனுசரணையுடன் 19ம் நூற்றாண் டின் ஆரம்பகாலத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபை தவிர்ந்த ஏனைய திருச்சபைப் பிரிவுகள் இலங்கையின் பல்வேறு பகுதி களில் பணியாற்றத்தொடங்கின. இலண்டன் மிஷனரி சங் சுத்தினர் 1805 இலும், பட்டிஸ்த சபையினர் 1812 இலும், மெதடிஸ்த சபையினர் 1814 இலும் தமது மறைப்பணியை இலங்கையில் ஆரம்பித்தார்கள். 1818ல் இலங்கையை வந் தடைந்த அமெரிக்க மிஷனரி சபையினர் யாழ்ப்பாணத்தை மட்டுமே தமது டணித்தளமாகக்கொண்டு செயற்பட்டனர். பொதுப்பட நோக்கும்போது, இச்சபைகள் அனைத்தும் மறை பரப்புதல் பணியிலும் பார்க்க, சமூக சேவைப்பணிக் கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துவந்தமை புலனாகும். உதாரண மாக, கல்வி சார்ந்த பணிகளில் இச்சபைகள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிடும் அளவிற்குப் பல கல்விக்கூடங்களை நிறுவி நிர் வகித்துவந்தார்கள். ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்தில் ஏனைய சபைகளிலும் பார்க்க அங்கிலிக்கன் சபையினருக்கு நிறைவான அரசியல் ஆதரவும் செல்வாக்கும் கிடைத்தது. சாதகமான அரசியல் போக்கும், அது சார்ந்த சலுகைகளும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தமையினால் ஏனைய சபைகளைவிட, அங்கிலிக்கன் சபையின் வளர்ச்சி ஓரளவு துரிதமடைந்தது.

கல்வி, சுகாதாரம், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் மேற்குறிப்பிட்ட சபையினர் காட்டிய ஆர்வமும் இன்னும்

புலக்கிய வளர்ச்சியில், சிறப்பாக இறை வழிபாட்டை ஓட்டிய தமிழ்க்கீதங்கள், செபங்கள் போன்றவற்றைத் தமிழில் ஆக்குவதில் அவர்கள் கொண்டிருந்த அக்கறையும், இச்சபைகளில் இந்நாட்டின் பண்பாட்டு வடிவங்களுள் வேரூன்றி வளர்வதற்கு உரமாயமைந்தன. கிறிஸ்தவ சபைகளைத்தினது தோற்றமும், வளர்ச்சியும் ஈழத்தை ஊடுருவிய மேலைத்தேய நாடுகளின் அரசியல் ஆதரவுக்கு நேர்முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ உட்பட்டிருந்தமையினால், ஈழத்தின் பண்பாடு, இன, சமூக மரபுகள் போன்றனவற்றோடு இவை கொண்டிருந்த உறவு ஆழமானதாக அமையவில்லை. தவிர, இச்சபைகளின் நிறுவன, நிர்வாக வழிபாட்டுச் சடங்கமைப்புகள் ஆதியன மேலைத்தேசத்தவரின் வாழ்க்கைமுறையையே பெரிதும் பிரதிபலித்தன.

மேற்குறிப்பிட்ட சபைகளைத் தவிர, வேறு சில சிறிய சபைகளும் ஈழத்தின் வட-கிழக்குப் பிராந்தியங்களில் செயலாற்றி வருகின்றன. 1924 ஆம் ஆண்டில் தொடக்கப்பெற்ற சிலோன் பெந்தகொஸ்தீ சபையும், தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகளின் பின், (1928) இங்கு வந்த தேவசபை (Assembly of God) யும், 1971 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கவீடன் பெந்தகொஸ்தீ சபையும், இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளில் கணிசமான எண்ணிக்கையில் செயற்பட்டுவருகின்றன. இச்சிறிய சபையினர் கல்விக்கூடங்கள், பொதுப்பணிநிலையங்கள், சமூகசேவைகள் போன்றவற்றில் ஈடுபடாமல் நற்செய்தியறிவிப்பினையொட்டிய மறைபரப்புப் பணியையே முழுநேர வேலையாகக் கொள்கின்றனர். மறைநூலை அதீத அடிப்படைவாத நோக்கில் விளக்கியுரைப்பதோடல்லாமல், மறைநூல்வார்த்தைகளை வாழ்வியல் தன்மையுடன் நடைமுறைப்படுத்தலிலும் இவர்கள் ஊக்கம் கொண்டுள்ளனர்.

4. பண்பாட்டுறவுபற்றிய சமகால, சமயத் தேடல்கள்

ஆங்கிலேயரின் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் இன்றுவரையாக மேற்கூறப்பட்ட சபைகளைத்தும் பல புதிய பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கி, அவற்றின் ஓரீயில், தமது எதிர்காலப் பணிகளையும், ஈடுபாடுகளையும் வரையறை செய்துவருகின்றன. இக்கால இடைவெளியில் இச்சபைகளைத்தும் தமது அரசியல் செல்வாக்கினை இழந்ததோடல்லாமல் சமூக-பொருளாதார ரீதியிலும், சமய கலாச்சார ரீதியிலும் பல புதிய சவால்களை

எதிர்நோக்கி, அவற்றிற்குப் பரிசாரம் தேடவும் முயல்கின்றன. தற்சாலக் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் வாழ்க்கை முறையிலும் நிர்வாக அமைப்புகளிலும், வழிபாட்டு முறைமைகளும் 1960 களிலிருந்து ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றன. 1960-61ல் பாடசாலைகள், சல்லூரிசன் அரசுடமையாக்கப்பட்டதனாலாய விளைவுகளும் இதே சாலத்தில் அகில உலக ரீதியில் கத்தோலிக்க திருச்சபையினால் கூட்டப்பட்ட 2ம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் மறுமலர்ச்சி அறைகூவலும், கத்தோலிக்க சமயத்தில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு உந்து சக்திகளாய் அமைந்தன. இச்சாலத்திலேதான் கிறிஸ்தவ சமய தமிழ்ப் பண்பாடோடு கொண்டிருந்த உறவிலே புதிய பரிணாமம் ஏற்பட்டது. கிறிஸ்தவ சமயத்தின் இன்றைய நிலையையும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அதன் வருங்கால வளர்ச்சியையும், ஆக்சுபூர்வமான பங்களிப்புக்களையும் இந்த உறவுதான் நிர்ணயிக்கும் எனக் கருதுவது தவறன்று. கிறிஸ்தவ மறைக்கும், தமிழர் பண்பாட்டிற்குமிடையிலான உறவு, பிரிவு, உடன்பாடு, முரண்பாடு, ஒற்றுமை, வேற்றுமை ஆகியனவற்றை ஒரு மேல்நாட்டுச் சமயத்திற்கும், உள்நாட்டுப் பண்பாட்டிற்குமிடையிலான பிரச்சினைப் பொருள் என்ற நோக்கில் அணுகுதல் தவறானதாகும். சமயம், பண்பாடு என்ற பரந்த, விரிந்த பின்புலத்தின் ஒளியிலே கிறிஸ்தவ மறைக்கும், தமிழ் பண்பாட்டிற்கும் இடையில் இலங்குகின்ற, இலங்கவேண்டிய தொடர்பை இனங்காணுதல் பயன்தருவதாகும்.

5. கிறிஸ்தவமும் பண்பாடும்: ஓர் மீள்பார்வை

எமது வரலாற்றின் பாதங்கள் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் நுழைவாயிலை அண்மித்துள்ள இவ்வேளையிலே - இவ்வுலகத்தை நன்னெறிப்படுத்தத் தோற்றமெடுத்த நன்மறைகள் நலிவிழந்து, நாதியிழந்துள்ள ஒரு கசப்பான காலகட்டத்திலே, தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றியும் அப்பண்பாட்டினை ஆற்றுப்படுத்தும் திருமறைகள் பற்றியதுமான சிந்தனைகள் வேண்டப்படுபவை மட்டுமன்றி அவசியமானவையும் கூட. வட அயர்லாந்தில் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவமும், இலங்கையில் பௌத்தமும், இந்தியாவில் இந்துமறையும், ஈரான், ஈராக்கு, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் இஸ்லாமிய மறையும் அவ்வவ் நாடுகளில் இடம்பெறும் பனிதப் பலிசன்களுக்குப் பின்னால் இரத்தம் தோய்ந்த பக்தியுடன் வெறிஉலா வருவதற்கு சமயநெறியினுள்ளேதான் அங்கீகாரம் தேடுகின்றன. இத்தகைய கால

கட்டத்தில் சமயம், பண்பாடு பற்றிய சிந்தனைகள் தந்த கோபுரத் தர்க்க பாஷையாக அமையாது, அன்றாட வாழ்வின் சமய பண்பாட்டுப் பரிணாம வளர்ச்சியினைப் புனிதப்படுத்தும் நடைமுறை நோக்குக்கொண்டவையாயிருத்தல் அத்தியாவசியமானதாகும். இத்தகைய மனநோக்கிலேதான் கிறிஸ்தவ சமய பண்பாட்டுறவுபற்றிய மீள்தேடல் கருத்துள்ள தாயமையும்.

கிறிஸ்தவ சமய வளர்ச்சியினைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது சமயத்திற்கும், பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான உறவு-பிரிவு, உடன்பாடு-முரண்பாடு பற்றிய கருத்துநிலைகள் ஒரு நித்திய கேள்விக்குறியாகவே விளங்குவதனை வரலாற்றின் பல நிலைகளில் அவதானிக்கலாம். கடந்த இருபது நூற்றாண்டு காலத்தில் கிறிஸ்தவ மறையானது உலகின் பல பகுதிகளையும் சென்றடைந்து பலதரப்பட்ட சமுதாய மாற்றங்களுக்கும் வழிகோலியுள்ளது. கிறிஸ்தவ சமயம் பல நாடுகளையும், மொழிகளையும், இனங்களையும், பண்பாடுகளையும் ஏற்று வளர்த்தும், தூற்றிக் குறைத்தும் வந்துள்ளது என்பது மறைக்கப்படமுடியாத ஓர் வரலாற்று உண்மை. ஆயினும் வரலாற்று விடீதங்களை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டு, நாம் வாழும் இன்றைய உலகில் கிறிஸ்தவ மறையானது, அது வாழப்படும் மக்களினங்களின் பண்பாடுகளுடன் எவ்வாறு இணைந்து வளம்பெற வாழமுடியும் எனப் பரிசோதிப்பது பயன்தரக்கூடியது. பண்பாடு, சமயம் ஆதியன, எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று உறவு கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதனை முகலில் ஆராய்ந்து அதன் ஒளியில் வட-கிழக்கில் வதியும் தமிழர் வாழ முயற்சிக்கும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கும், பறங்கி மார்க்கம் என ஒரு காலத்தில் இனங்காட்டப்பட்ட கிறிஸ்தவ மறைக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை இனம் கண்டு கொள்வோம்.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து, சமயங்களைச் சார்ந்து வளராத பண்பாடுகளையும், பண்பாடுகளைப் பக்குவப்படுத்தாத சமயங்களையும், மானிட வரலாற்றில் எந்தவொரு சமுதாயத்திலும் காண்பது அரிது எனலாம். ஒரு மறை, பல பண்பாட்டு வட்டங்களை உள்ளிணைத்து வளர்வதும், ஒரு பண்பாடு பல மறைகளை உள்ளடக்கி வாழ்வதும் எமது வரலாற்று வளர்ச்சி அனுபவத்தில் வெளிப்படலாம். ஆயினும் உலகப் பெருமறைகளின் வரலாற்று வளர்ச்சியிலே அடிக்கடி எழுகின்ற முனைப்பான வினாக்களுள் ஒன்று இப்பெரு மறை

களுக்கும் அவை இணைந்து வாழும் பண்பாடுகளுக்குமிடையிலான உறவு - முறிவு பற்றியதாகும்.

“சமயம் - பண்பாட்டின் சக்திவாய்ந்த சாரம்; பண்பாடு சமயத்தின் பயந்தரு தோற்றம்” என்பது போல் தில்லீக் என்னும் இறையியல் அறிஞரின் கருத்து 17 வாழுகின்ற வளருகின்ற தனி மனிதர்களைக்கொண்ட குடும்பங்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையே ஒரு சமுதாயம் என்ற அளவிலே மனித வாழ்வின் உள்ளியல்பின் அங்கமான வளர்ச்சியையும், மாற்றத்தையும் ஏந்திவரும் உயிரோட்டமுள்ள “இயக்கநிலைத்தன்மை” மானிட சமுதாய வளர்ச்சியில் தவிர்க்கமுடியாததாகும்: இயக்கநிலை நின்று சமுதாய அமைப்பினைக் கணிப்பவர்கள் சமுதாய அமைப்பானது, அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக முறைமைகள், பண்பாடு, சமயம், கல்வி மரபு போன்ற பல செயற்பாடுகளின் கூட்டொருமை என்பர். இச் செயற்பாடுகள் சமுதாய வளர்ச்சியின் செயல்நிலைப் பகுதிகளென்ற மட்டிலே இவை ஏதோ ஒரு வகையிலும், அளவிலும் ஒன்றையொன்று ஏந்தியும், இயக்கியும் வருகின்றன. இச்செயற்பாடுகளுள் சில உள்-இயல்பிலேயே ஒன்று மற்றொன்றுடன் ஆழ்ந்த உறவும் ஈடுபாடும் உடையதாகவும் விளங்குகின்றது. உதாரணமாக அரசியலும், பொருளாதாரமும் மிகவும் நெருங்கிய உறவுடைத்தான சமுதாயச் செயற்பாடுகள். அவ்வாறே சமயமும், பண்பாடும் ஒன்றோடொன்று மிகவும் நெருங்கிய நிலையில் கைகோர்த்து வளரும் தன்மை கொண்டவை. போல் தில்லீக்கின் எடுகோள் இவ்வுண்மையை உள்ளடக்கியதே.

அண்மைக்காலங்களில் துரித வளர்ச்சி பெற்றுவரும் சமூக, விஞ்ஞானத் துறைகளான சமூகவியல், மானிடவியல், கலாச்சாரவியல் போன்றவையும், இன்னும் இவற்றை மருவிய ஆய்வுத்துறைகளான ஒப்பியல் சமயம் (Comparative Religion), சமூகவியல் சமயம் (Sociology of Religion), மானிடவியல் சமயம் (Anthropology of Religion) போன்றவையும், “பண்பாடும் சமயமும்” நவீன சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் புதிய அழுத்தத்தைப் பெறுவதற்கும் காரணிகளாக அமைகின்றன. சமயங்களினதும் தோற்றம், வளர்ச்சி, சமுதாயச் செல்வாக்கு என்பன இன்று விஞ்ஞானரீதியில் ஆயப்பட்டு வருகின்றன. இந்த ஆய்வுகள் சமயம், பண்பாடு பற்றிய பல புதிய கண்ணோட்டத்தையும், கருத்து நிலைகளையும் விளங்கவும், விளக்கவும் ஏதுவாய் அமைகின்றன.

ஆசியப் பெருங் கண்டத்தில் காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் கிறிஸ்தவ “மறை பரப்புதலால்” உந்தப்பட்டு, பல சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் புதிய வேகத்துடன் செயற்பட ஆரம்பித்தன. இன, மொழி, கலாச்சார அடிப்படையிலான ஏனைய சுதேச இயக்கங்கள் போன்றவை இந்நாடுகளில் சமய கலாச்சார அம்சங்கள் ஒரு வீரிய வேகமும், வலுவும் பெற ஏதுவாய் அமைந்தன. 18

இது தவிர, பல்வேறு அசநிலை, புறநிலைக் காரணிகளால் உந்தப்பட்டு, சமயங்களுக்கிடையிலான பூசல்கள், வேறுபாடுகள், போட்டிகள், வாதப்பிரதிவாதங்கள் போன்றவை சமுதாயத்தின்மேல் பலதரப்பட்ட தாக்கங்களையும், அசைவியக்கங்களையும், மாற்றங்களையும் அவ்வப்போது ஏற்படுத்தி வருகின்றன என்பதும் சண்கூடு. சமய முதல் வாதத்தின் அதீத வெளிப்பாடுகளும், அதீத சமயப் போக்கினால் உந்தப்படும் விடீர்த விளைவுகளும் இன்றுவரை ஆசியப் பெருங் கண்டத்தின் பல்வேறு மக்களினங்களையும் நாடுகளையும் பாதித்துவருவதனை நாம் அவதானிக்காமல் இருக்கமுடியாது. ஈரான், சவுதி அரேபியா, குவைத் போன்ற நாடுகளில் பழமைவாத இஸ்லாமிய சமயப்போக்கு, இன்றுவரையிலாக இந்நாடுகளின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின்மேல் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவருகின்றது. பாகிஸ்தான், வங்காளாதேசம் போன்ற நாடுகளில் “இஸ்லாம் மயமாக்குதல்” என்ற சமய அரசியல் போர்வையில் பல்வேறு அரசியல், சமூக சீரழிவுகள் மறைத்து மெழுகப்படுவதைக் காண்கிறோம். இலங்கை, பர்மா, கொரியா, லாவோஸ், கம்பூச்சியா, வியட்னாம் போன்ற நாடுகளில் சணிசமான தொசையினர் புத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவராயினும் இந்நாடுகளில் தலைதூக்கிவரும் “வன்முறைகள்” சமயத்தின் வாழ்வோடு இணையாத போக்கினால் சீரழிந்த ஒரு பண்பாட்டின் பரிதாபத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றதோ என எண்ணத்தோன்றுகிறது. வட அயர்லாந்து நாட்டிலே இருபது வருடத்திற்கு மேலாக இடம்பெற்று வரும் அரசியல் போராட்டத்தினடியிலே அதீத சமயவாதத்தின் ஆணியேர் ஆழமாக வளர்ந்திருப்பதனை அறியாதோர் இவர். ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது இவையனைத்துமே பண்பாடு-சமயத்தையும், சமயம்-சமுதாயத்தையும் சுய திறனாய்வு அற்ற வசையிலும், சுயநலப் போக்குகளுடனும் பாதிப்பதன் மூலமாக அவை மானிட வளர்ச்சியை எவ்வாறெல்லாம் குன்றச்செய்கின்றன என்பதைக் கோடிட்டுக்

காட்டும் உதாரணங்களாகும். சமுதாயத்தின் ஆக்கபூர்வமான ஆத்மார்த்த சக்தியாகச் செயற்படவேண்டிய சமயங்கள் தமது தீவிரவாதப் போக்குகளினால் சமயப்பாங்கிற்கு முற்றிலும் முரணான மூட வழிகளில் சமுதாயத்தை மூழ்கடிக்கச் செய்யும் என்பதையே இவ்வுதாரணங்கள் ஒருவித உறுதிப்பாட்டோடு நிரூபிக்கின்றன எனக் கொள்ளுதல் தவறில்லையல்லவா? மானிடத்தை வாழவைக்க எழுந்த சமயநெறிகள் இவ்விதம் மனிதரை அழிக்கும் வெறிகளாக மாறியுள்ளமை ஒருவித மரத்துப்போன மரப்புப் பேணல்களினதும், வரலாற்று நிலைப்பட்ட வளர்ச்சியையும் பரிணாமப் போக்கையும் நிராகரிப்பதுமான பழமைவாதங்களினதும் அதீத வெளிப்பாடுகளாகும்.

சமயமும் பண்பாடும் ஆக்கபூர்வமான வகையில் கைகோர்த்து வளர்கின்றபோது, அதன் விளைவாக எழுந்த படைப்புக்கள் காலங்காலமாக மக்களின் மனத்தில் நிறைந்தும், வரலாற்றை வளம்படுத்தியும் வந்தமை மறக்கக்கூடியதல்ல. இந்தியாவில் இந்து சமயத்தின் பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகள் அபரிமிதமானவை. இந்தியக் கட்டிடக்கலையில் இஸ்லாமிய சமயம் ஏற்படுத்திய அற்புதமான பங்களிப்பு அளவிடற்கரியது. கிறிஸ்தவ சமயச் சாரத்தினால் ஏவப்பட்டு உரோமை நகரத்தை இன்றுவரை உயிர் வாழச் செய்யும் உன்னதமான சிலை, சிற்ப, ஓவிய, கட்டிடக் கலைகளும், இன்னும் மில்லனின் “மோட்ச இழப்பு” முதல், வீரமாமுனிவரின் “தேம்பாவணி” வரையான கிறிஸ்தவப் பல்மொழி இலக்கியங்களும் மற்றும் சமயக்கதை, கவிதை, நாடகங்கள் போன்றவையும், சமயம்-பண்பாட்டிற்கும், பண்பாடு-சமயத்திற்கும் ஆற்றிவரும் ஆக்க சக்திவாய்ந்த மானிடப் பணிகளின் சான்றுகளாகும். இங்கு இயக்கநிலை சார்ந்த சமுதாய நோக்கு, சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் இடைவிடாமல் ஆற்றுப்படுத்தி வருதல் கண்கூடு.

எனவே சமயத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையிடான தொடர்பு எவ்வாறு அமையவேண்டும்? அதன் வரையறைகள் எல்லைகள் யாவை? இவ் உறவுகளை ஆற்றுப்படுத்துவது எவ்வாறு? சமய பண்பாட்டு மாற்றங்களை எந்தச் சூழ்நிலையில் யார் தீர்மானிக்கவேண்டும்? ஆக்கபூர்வமான சமுதாய வளர்ச்சிக்கு சமயமும், பண்பாடும் எவ்வாறு ஆதர்ஷமாக அமையமுடியும் என்ற வினாக்களுக்கு வரலாற்றின் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் வாழும் சமுதாயம் சரியான, நேரிய பதிலைக்

கண்டுகொள்ளவேண்டும். வரலாற்றை ஆக்குபவர்களும் அழிப்பவர்களும், பண்பாடுகளினால் பலனடைபவர்களும், மறைகளால் மாண்பு பெறுபவர்களும் மக்களே. எனவே மாணிட சமுதாயத்தை வளம்பெறச் செய்யும் எந்தவொரு பண்பாட்டு அங்கமும் ஒரு சமயத்திற்கு முரணானது எனக் கொள்ளமுடியாது. ஆனால் மாணிட வாழ்வினை வளம் குன்றச் செய்யும் எந்தவொரு பண்பாட்டு அங்கமும் சமயத்தின் எதிரியாகவே செயற்படும். இதனை அடையாளம் கண்டு அகற்றுதல் சமயத்தின் முதன்மையான பணிகளுள் ஒன்று.

உதாரணமாக, தென் ஆசியப் பிராந்தியத்தில் பண்பாட்டின் ஆசீர்பெற்று வாழும் சாதி - இன - நிறப் பிரிவினைகள், சீதனச் சீர்கேடுகளும் இவ்வாறு அழிக்கப்படவேண்டிய பண்பாட்டு அங்கீகாரமுள்ள சமூக அங்கங்களாகும். இந்த மனப்பான்மையுடன் இன்று கிறிஸ்தவ சமயம் செயற்பட முனைகிறது என்பதும் அவதானித்தற்குரியது.

6. கிறிஸ்து இயலும், பண்பாடும்

நவீன கிறிஸ்து இயலின் முக்கிய விளக்கங்களுள் ஒன்று கிறிஸ்துவின் மீட்பு நிழ்வானது, மனிதனை அவன் வாழும் உலகினுடனும், அவன் சார்ந்திருக்கின்ற பண்பாட்டினுடனும் இணைந்த நிலையில் இறைவன் அருளுகின்ற நிறைவாழ்வின் அருங்கொடை என்ற சிந்தனையாகும். சிலுவையில் உயர்த்தப்பட்டபோது கிறிஸ்து அனைத்தையுமே தம் மிடம் ஈர்த்துக்கொண்டார் என்பது கிறிஸ்தவ மீட்பியலின் அடிப்படைக் கருத்துக்களில் ஒன்று. அதாவது, கிறிஸ்துவின் மீட்புச் செயலினாலே அனைத்துலகின் இனங்களும், மொழிகளும், மக்களும், பண்பாடுகளும், மரபுகளும், முறைமைகளும் மீட்கப்பட்டு, புனிதமாக்கப்பட்டு, புத்துயிர் பெற்றன என்பது இவ்வேதாகமக் கருத்தினையொட்டிய சிந்தனையே யாகும். கருங்கக் கூறின், மனுக்குலத்திற்கு மீட்பளித்த கிறிஸ்து மனுக்குலத்தை மாண்புறச் செய்யும் பண்பாடுகளின் பலதரப்பட்ட செயற்பாடுகளையும் தம் மீட்பின் ஆசீரால் நிரப்பினார் என்றும், அதேவேளையில் பாவச்சாயல்தோய்ந்த பண்பாட்டுப் பகுதிகள் அனைத்தையும் தமது சாவினால் மரணத்துக்குள்ளாக்கினார் என்பதும் கிறிஸ்தவ இறையியல் விளக்கங்களாகும். எனவே, கிறிஸ்துவின் மீட்பினதும் உயிர்ப்பினதும் ஒரியிலேதான் கிறிஸ்தவத்திற்கும் உலகின் பல்வேறு பண்பாடுகளுக்கிடையிலுமான சமய உறவு பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.

இறைமகன் என்று பட்டமளித்து கிறிஸ்தவர்கள் ஆண்டவராகக் கொள்ளும் யேசுக்கிறிஸ்துவிலே அனைத்தும் படைக்கப்பட்டன. அவர் வழியாகவே அனைத்தும் வாழ்கின்றன என்பது கிறிஸ்தவ மறைநூலின் வாக்கு. (காண், அரு. 1:1 - 13, கொலோ. 1:14, பிலிப். 2:6 - 11). இந்த மறைநூல் வார்த்தைகளின் வழிநின்று படைப்புகளை உற்று நோக்கும்போது, இவ்வுலகிலுள்ள மாந்தரும் மறைகளும், பண்பாடுகளும் பாரம்பரியங்களும் மனிதனை மனிதத்தன்மையோடு வாழச்செய்யும் அனைத்துமே ஏதோ ஒரு வகையில் ஆண்டவனின் அருள் ஊற்றில் நனைந்து வளர்பவையே என்பது தெளிவாகும். எனவே, கிறிஸ்தவ மறையினால் ஆற்றுப்படுத்தப்படாத பண்பாடுகளும், மரபுகளும் இறைவனுக்கு அந்நியமானவை எனக் கொள்ளுதல் மறைநூலின் கருத்தினை மறுத்துரைப்பதாகிவிடுமல்லவா? ஆண்டவருக்குள் அனைத்தும் படைக்கப்பட்டனவாயின், அப்படைப்பின் மூலாதார நிலையிலேயே அவை புனிதமும் தெய்வீகமும் பெற்றுவிடுகின்றன.

கிறிஸ்தவ சமயம், அதன் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே பல்வேறு நாடுகளினதும், இனங்களினதும், மொழிகளினதும் அரவணைப்பில் வளர்ந்ததென்பது ஒரு வரலாற்று உண்மை. யேசுக்கிறிஸ்துவை யூத மரபு என்ற கலாச்சாரக் கூண்டினுள்ளும், இஸ்ரவேலரின் சமயம் என்ற ஒரு சமயச் சிறைகுகளும் வைத்து விளங்க அல்லது விளக்க முனைதல் இறையியல் அடிப்படையில் அவரது மனிதாவதாரத்தைக் குறுகிய மனநோக்கில் மதிப்பிடுவதாகிவிடும். கிறிஸ்துவின் மீட்பின் சிகரமாயமைந்த உயிர்ப்பினால், அவர் இந்தக் குறுகிய சிறைகளை உடைத்து, உன்னதமான பொதுத்தன்மையோடு அனைவருக்கும் மீட்பு வழங்கும் உலகளாவிய பிரசன்னமுடைத்தான தெய்வீகக் குருவாக உயிர்த்தாரென்பது கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் மையக் கருத்து²⁰ உயிருள்ள அந்த இறைவனுடன் சகல மதங்களும், மரபுகளும், நெறிகளும், முறைகளும், பாரம்பரியங்களும், பண்பாடுகளும் ஒன்றிணைந்து புத்துயிர் பெறும் வேளையில் தான் - கிறிஸ்தவம் தனது உலகப் பணியில் முழுமை பெறுகின்றது என்பதும் கிறிஸ்தவ மறைப்பணியின் அடிப்படைக் கருத்துக்களுள் அடங்கும் ஒர் உண்மை.²¹

வரலாற்று அடிப்படையில் நோக்கும்போது யூத சமய வட்டத்தினுள் தோன்றிய கிறிஸ்தவம் அந்த வட்டத்தையும் வரம்பையும் கடந்து, கிரேக்க கலாச்சார உலகினுள் வளர்ந்

தது. பின்பு அதனின்றும் ஐரோப்பிய கலாச்சார உலகினை வந்தடைந்தது. வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளின் நியதிகளால் ஐரோப்பிய கலாச்சாரமே கிறிஸ்தவக் கலாச்சாரமாகக் கொள்ளப்படும் நிலையும் பின்பு எழுந்தது. இந்நிலையிலே தான் கிறிஸ்தவம் ஆசிய நாடுகளைச் சென்று அடைந்தது. இதனால் பல நூற்றாண்டுகால மரபுப் பெருமையும், வளர்ச்சியும் கண்ட பல பண்பாடுகளுடனும், மறைகளுடனும் உறவு கொண்டு வாழும் புதிய சூழ்நிலை உருவாகியது. கிறிஸ்தவத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு போராட்டம் (Struggle) வாய்ந்த, ஆனால் பொறுப்பு வாய்ந்த பணியாகவே இது கொள்ளப்படுகின்றது. ஆயினும் இப்போராட்டத்தில் கிறிஸ்தவம் வெற்றி பெறுகின்றதா, இப்பொறுப்பில் அது வளர்ச்சி பெறுகின்றதா என்பது ஆய்வுக்குரியது. அதீத தனிமறைவாதம் கிறிஸ்தவத்தின் பன்மறைச் சங்கம உறவிற்கு ஓர் பாரிய சவாலாகவே இருந்துவந்துள்ளதென்பது இங்கு நினைவு கூறப்படவேண்டியதாகும்.

7. கிறிஸ்தவமும், தமிழர் பண்பாடும்

வரலாற்று ஒட்டங்களின் வழிநின்று பார்க்கின்றபோது கிறிஸ்தவம், தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு தொடர்பு வைத்த காலம் முதற்கொண்டு இன்று வரையாக கிறிஸ்தவத் திருமறைக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான உறவு, நெருக்கம் ஆகியனபற்றிப் பலவகையான சிக்கல்கள் எழுந்தமை தெரிந்ததே. கடந்த நான்கு நூற்றாண்டு காலமாக சாதாரண மனித வளர்ச்சியின் பரிணாமத்துக்குட்பட்டு திருமறையும், தமிழும் தனித்து நின்று, இணைந்தும் ஒன்றையொன்று ஏந்தியும், இயக்கியும் வந்திருக்கின்றன என்பது வரலாற்று உண்மை. ஆயினும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், திருமறைக்கும் இடையிலான உறவுகள் பெருமளவில் பேசாப் பொருளாகவே இருந்துவந்துள்ளன. தேவைகளின் பாற்பட்டு இவை இரண்டும் ஒன்றையொன்று தொடர்புருக்கின்றபோதிலும் நடைமுறை வாழ்வில் இரு சமாந்தரக் கோடுகள் போன்றும் இவை வளர்ந்துள்ளன.

16ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்காலில் யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைந்த கிறிஸ்தவம் ஒரு சில தசாப்தங்களிலேயே, அக்காலத்தைய அறிஞர் குழாத்துடனும், சமூக மட்டத்தில் பல்வேறு படி நிலைகளில் வாழ்ந்தவர்களுடனும் எத்தகைய உறவினை வளர்த்துக்கொண்டதென்பதற்கு அந்நூற்றாண்

டினும், அதற்குப் பின்னும் ஈழத்தமிழ் மண்ணில் எழுந்த தமிழ்க் கிறிஸ்தவ இலக்கியங்கள் ஓரளவேனும் சான்றாதாரங்களாகின்றன. அர்ச். யாகப்பர் அம்மாளை, ஞானப்பள்ளி, திருச்செல்வர் காவியம், திருச்செல்வர் அம்மாளை போன்ற நூல்கள் மசத்துவமிக்க மக்கள் இலக்கியப் படைப்புக்களாக மட்டுமல்லாமல், அக்காலத்தின் சமூக வரலாற்றுச் செய்திகளையும், மறையறிவு சார்ந்த பல அறிவூட்டு நெறிக் கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கின்ற சமய இலக்கியவாக்கங்களாகவே இன்றுவரை ஏற்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை இவை கிறிஸ்தவ இலக்கிய அறிஞர்களும், ஏனையோரினதும் பாராட்டையும் வரவேற்பையும் பெற்றுவருகின்றன. இவற்றை வெறும் மறைபரப்பு உணர்வுடன் யாக்கப்பெற்ற பிரச்சாரப் படைப்புகள் எனக் கொள்ளுதல் மிகக் குறுகிய சணிப்பாகிவிடும். ஆயினும் சமயத் தேவைகளை அடியொற்றியே கிறிஸ்தவம் தமிழ் நாட்டார் இலக்கியத் தேடலிலும், பொதுவான இலக்கியவாக்கப் பணிகளிலும் ஆர்வம் காட்டியதென்பதும் கவனித்தற்குரியதே.

மதமாற்றத்தை முன்வைத்தும், பரம்பலை நோக்காகவும் கொண்டு செயற்பட்ட ஓர் புறநாட்டு மறை, தனது தேவைகளையொட்டி எதிர்நோக்கிய மொழிசார் பிரச்சினைகளை இந்நூல்களில் சுண்டு தெளிதல்கூடும். சமயக் கருத்துகளை மொழிபெயர்ப்பதிலும், ஒலிபெயர்ப்பதிலுமுள்ள பிரச்சினைகள் பலவற்றை இங்கு இனம் சுண்டுகொள்ளலாம். இல்லிலக்கிய நூல்கள் அக்காலத்து தமிழ் வரலாற்றையும், பண்பாட்டு அம்சங்களையும், பாரம்பரியங்களையும் ஓரளவு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக அர்ச். யாகப்பர் அம்மாளை நூலினை ஆதாரமாகக் கொண்டு, 17ஆம் நூற்றாண்டில், தெல்லிப்பளையை மையமாக வைத்து மறைப்பணி புரிந்த இயேசு சபைக் குருக்களைப்பற்றியும், அக்காலத்துப் பண்பாட்டு அம்சங்களை, தமது மறைப்பணியுடன் இக்குருக்கள் எவ்வாறு இணைத்துக்கொண்டனர் என்பதனையும் துல்லியமான வரலாற்றுப் பின்னணியில் சுண்டு தெளியலாம். இன்னும் அக்காலத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஜனரஞ்சகமான வெளிப்பாடுகளாக விளங்கிய நாடகம், நாட்டுக்கூத்து, நடனம் போன்ற அரங்கக் கலை நெறிகளைப் போர்த்துக் கேயர் காலத்திலும், அதற்குப் பின்னும் பணியாற்றிய கிறிஸ்தவத் துறவிகள் தமது வேத பரப்புப் பணியின் உயிரூட்டமிக்க ஊடகங்களாகப் பயன்படுத்தினர் என்பதற்குப் பல

சான்றுகளுண்டு. 22 இவை தவிர, பள்ளு, கும்மி போன்ற நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களும் மறைபட்டணிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதும் வரலாற்றுச் செய்தி. யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மட்டக்களப்பு போன்ற இடங்களில் இன்றுவரை வழக்கிலிருக்கும் கிறிஸ்தவ நாட்டுக்கூத்துப் பாரம்பரியமும், அதை அடியொற்றிய கிறிஸ்தவக் கவிதை, நாட்டார் இசை மரபுகளும் இதனை இன்னும் உறுதிப்படுத்தும் சமகால சான்றுகளாகும்.

சாதாரண மக்களுக்குக் கிறிஸ்தவ மறைக் கோட்பாடுகளை மனதுக்கண் படியும்படி எடுத்து விளக்குவதற்காகவே இங்கு பணியாற்றிய வெளிநாட்டுத் துறவியர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சமூகம் சார்ந்த அம்சங்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். இப்பயன்படுத்தல் மூலமாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உள்ளீடாகவுள்ள மொழி நெகிழ்ச்சித் தன்மையில் ஓர் புதிய விரிவும், வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டதென்பது தமிழ்ப்பண்பாட்டின் வளர்ச்சித் தூலங்களை வரலாற்று நோக்கில் திறனாயும்போது புலனாகும் ஓர் உண்மை.

கடந்த சில தசாப்தங்களாகத் தென்னிந்தியாவிலும், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டிலும், கிறிஸ்தவ மறை தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் இணைந்து ஏற்படுத்திக்கொண்ட புதிய உறவுகளின் அசைவியக்கங்கள் இலங்கையிலும், கணிசமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஆன்மீகவியல், வழிபாட்டியல், மறைநூல் இறையியல் சிந்தனைகள் ஆகியனவற்றில் தமிழகத்திருச்சபையில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்கள் இலங்கையிலும் புதிய சிந்தனைகளும், பண்பாட்டு மயமாக்கற் போக்கு எழுவதற்கும் ஏதுவாய் அமைந்தன. கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய தமிழ் மாவட்டங்களில் குருவாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டோரில் கணிசமான தொசையினர் தமது குருத்துவப் பயிற்சியினைத் தமிழகத்திலுள்ள குருத்துவக் கல்லூரிகளில் பெற்றிருந்தமையால் இவர்கள் வழியாக இப்புதிய சிந்தனைகள் ஈழத்தில் விரைவாகவும், வினைத்திறனுடனும் மலர்வது சாத்தியமாயிற்று. குறிப்பாகத் திருவழிபாட்டு இயலிலும், திருவழிபாட்டுப் பாடல்களிலும் ஈழத்தமிழ் திருச்சபை கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் கருத்தாழமும் பண்பாட்டு வாசனையும் மிக்க பல பண் இசை வடிவங்களையும், திருப்பாடல்களையும், அர்த்தமுள்ள சடங்காசாரத் தன்மைகளையும் மற்றும் பல பாரம்பரிய, மரபுசால் தமிழ்க்

கலாச்சார அம்சங்களையும் புகுத்தியுள்ளது. கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலும் கிறிஸ்தவமும், தமிழ்ப்பண்பாடும் கொண்டிருந்த உறவின் தன்மையிலும் பார்க்க, கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில், தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், கிறிஸ்தவ சமயத்திற்குமிடையிலான உறவு குறிப்பிடத்தக்க அளவு நெருங்கி வந்துள்ளது.

ஈழத்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் கிறிஸ்தவமும், தமிழர் பண்பாடும் ஆக்கபூர்வமான முறையில் இணைந்து வளர்வதற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தனிப்பட்ட வகையில் ஈழத்தமிழ் அறிஞர்களால் வழங்கப்பட்ட பங்களிப்பு குறைத்து மதிப்பிடக்கூடியதொன்றல்ல. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், தாவீது அடிகள், தனிநாயக அடிகள் போன்றோர் தம் மறைப்பணியோடு ஒப்பரிய பண்பாட்டுப்பணி ஆற்றியமைக்காகக் கிறிஸ்தவர்களல்லாத தமிழ்ப் பெரியோர்களின் பாராட்டைப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தனிச் சமய முதல் வாதம் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரிடத்தில் அதிகம் இருந்தபோதிலும் இக்குறுகிய சமய நோக்கு அவரது தமிழார்வத்தினைக் குன்றச் செய்துவிடவில்லை.

சமுதாய ஒற்றுமையையும், சமூக ஒற்றுமையையும் ஆற்றுப்படுத்தி, ஆழப்படுத்தி, அகலப்படுத்த முனையாத சமய வாழ்வு பலனற்றது, கருத்தற்றது என்ற உண்மையைத் தனிநாயக அடிகள் அடிக்கடி முன்வைத்தார். சமுதாய நெறிகளை, அமைப்பு முறைகளை, பாரம்பரிய மரபுகளை, பண்பாட்டுப் பிரிவுகளைத் தள்ளிவைத்து ஒரங்கிய நிலையில் வழங்கப்படும் கிறிஸ்தவ வாழ்வு உயிரற்றது என்ற கருத்தை அவர் பல தடவைகளில் வலியுறுத்தினார். உயிரூட்டமுள்ள வகையில் மறையையும், வாழ்வையும் மாண்புற இணைத்து வாழ கிறிஸ்தவர்கள் முனையவேண்டும். இவ்விதமான வாழ்வின் மகிழ்ச்சிமிக்க வெளிப்பாடாகவே 'பண்பாடு' கிறிஸ்தவ வெளிப்பாட்டுடன் கலக்கவேண்டும் என அழுத்திக் கூறினார். சமய பண்பாட்டுத் தேவைகளையும், தேடல்களையும் சீரிய முறையில் உள்வாங்கி தமிழ்ப் பண்பாடும், கிறிஸ்தவமும் மேற்குறிப்பிட்ட பல்வேறு அம்சங்களால் உந்தப்பட்டும், உயிரூட்டப்பட்டும் ஒரு புதிய பரிணாமத்தைப் பெற்று வருகின்றன. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் பரந்து விரிந்த உலக நோக்கும், இக்காலங்களில் சமயங்களும், பண்பாடுகளும் பெற்று வருகும் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உள்ளீடாகவுள்ள ஒரு புதிய இயக்க நிலை

உற்சாகமும், கிறிஸ்தவ சமயம் ஆக்கபூர்வமான வகையில் தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் இணைவதற்கான ஏதுக்கள் ஆகும். இந்தச் சூழ்நிலையை ஒரு நேர்முகச் சவாலாக ஏற்று வாழ்வதிலேயே கிறிஸ்தவத்தின் வருங்கால வளர்ச்சி தங்கியுள்ளது என்ற மனப்போக்கில் கிறிஸ்தவ அதிகார பீடமும் இதனை ஊக்குவித்துவருகின்றதென்பதும் குறிப்பிடற்குரியது.

தமிழ்ப் பிராந்தியத்தில் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் வருகையினையும், வளர்ச்சியினையும் இன்னும், ஈழத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சமூக கலாச்சார உறவுகளில் கத்தோலிக்க சமயம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் வரலாற்று ஓட்டத்தில் தனிமைப்படுத்தி ஆய்வதிலும் பார்க்க, சமுதாயத்தின் இயக்கநிலையில் இதனை ஒப்பியல் நோக்கில் ஆய்வது பெரும் பயனுடையதாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தின் - கலாச்சார அமைப்பிலும் ஈழத் தமிழரின் திருமறையாகிய சைவ நெறியின் பரிணாம வளர்ச்சியிலும் அகற்சியிலும் கிறிஸ்தவம் சணிசமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. போர்த்துகேசேயரின் வருசையுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மறைமாற்ற முயற்சிகள் கிறிஸ்தவத்திற்கும், இந்து மறைக்கும் இடையில் முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்ததேயாயினும் இந்து மார்க்கம் இதன் வழியாக எதிர்ப்புணர்வுடனணந்த மறுமலர்ச்சியினைப் பெறவும், தனது காலத்தினதும், மக்களினதும் தேவைகளை யுணர்ந்து இந்து சமயத்தில் ஆக்கபூர்வமான புதிய முறைகளையும் நியமங்களையும் புகுத்தவும் இச் சூழ்நிலை வழிகோலியது என்பது வரலாற்று உண்மை.

குறிப்பாக, கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் தமது தேவாலயங்களில் மறையுரைகள், பிரசங்கங்கள் ஆற்றுவதுபோல், இந்து சமய அறிஞர் கோவில்களிலும், திருவிழாக்களிலும் சைவாகமக் கிரியைகள், திருமறை முறைமைகள், சைவமதக் கோட்பாடுகள் பற்றி மறையுரைகளும், பிரசங்கங்களும் ஆற்றினார்கள். இன்னும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும், சிறிய, பெரிய நூல்களையும் அச்சிட்டு கிறிஸ்தவ துறவியர்கள் சமயக் கோட்பாட்டிணைப்படையில் எழுப்பிய கேள்விகள், சந்தேகங்களுக்கும் பதில் கொடுத்ததோடல்லாமல், இத்துறவியரின் போதனையிலும், வாழ்க்கை முறையிலும் தாம் சண்டகுற்றங் குறைகளையும் விமர்சனம் செய்தார்கள். மறை அறிவிற்கென, கிறிஸ்தவர்கள் பதிப்பித்து வெளியிட்ட மறை போதக வினா - விடை நூல்கள்போன்று, சைவநீதி நெறியின் பல்வேறு பரிமாணங்களை வினா - விடை முறையில்

விளக்கி நூல் வடிவில் அச்சிட்டார்கள். இதன்வழியாக சைவ சமய நெறி முறைகளைச் சமய அறிவுத்தேடல்களுக்கு ஈடு செய்யும் வகையில் விளக்கவும் தெளிவாக்கவும் வேண்டிய தேவை எழுந்தது.

இதேபோன்று சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஊறிய மரபு முறைமைகள் கத்தோலிக்க சமய வாழ்வு முறைமையிலும், வழிபாட்டு மரபிலும் இயல்பாகவே இணைக்கப்பட்டன. உதாரணமாகத் திருமணத் திருச்சடங்கின்போது, உபயோகிக்கப்படும் தாலி, கூறை போன்றவை ஆலயத் திருவிழாக்களிலும், ஏனைய பெருவிழாக்களிலும் பாடப்பெறும் வாசாப்பு (வாசாப்பா), விருத்தப்பாக்கள், அந்தாதி ஆதியனவும் மற்றும் கல்வெட்டு நினைவுப்பா போன்றவையும் இவற்றுள் அடங்கும். தவிர திருச்சுருப்பவனிகளில் உபயோகிக்கப்படும் தேர், சருவலைக் கூடு போன்றவையும் மற்றும் வரவேற்புச் சின்னங்களாக மங்கல விளக்கேற்றல், நிறைகுடம், ஆராத்தி எடுத்து மாலை அணிதல் போன்ற பண்பாட்டு முறைமைகளும் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் இன்றுவரை பேணிவரும் அம்சங்களாகும். இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களும், இந்துக்களும் சமய, சமூக, பண்பாட்டு நிபமங்களில் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி இணையாத வண்ணம், நடைமுறையில் இரு சமாந்தரக் கோடுகள் போன்று வாழ்ந்தனரேயாயினும் அந்நிலை இன்றும் தொடர்கிறது எனக் கூறமுடியாது. தமிழ் இன, மொழி, அரசியல் சார்ந்த பிரச்சினைகள் சமயங்களுக்கிடையிலான இடைவெளியைக் கணிசமாகக் குறைத்துள்ளன. பொங்கல், தீபாவளி போன்ற திருவிழாக்களைப் பண்பாட்டுக் குறியீட்டு அடிப்படையில் பொது விழாக்களாக விளங்கிக் கொண்டாடும் ஓர் புரிந்துணர்வு தற்போது உண்டு. சனசமூக நிலையங்கள், தியான ஆச்சிரமங்கள், மறைஞான நிலையங்கள், பொதுப்பணி, சமூகப்பணி ஸ்தாபனங்கள் போன்றவை சமய - சமூக அடிப்படையில் இரு மதத்தவரும் இணைந்து செயற்படப் பல்வேறு வகைகளில் உதவிவருகின்றன.

ஈற்றில் ஓர் இனத்தின் வாழ்வியல் வரலாற்றில், சமயங்களின் தோற்றம், வருகை, வளர்ச்சி ஆதியனவும், சமயத்தின் சமூக - பண்பாட்டு இணைப்புக்களும், சமயத்தின் மையப்பொருளாகவுள்ள தத்துவங்கள், கோட்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், ஞான - வழிபாட்டு அம்சங்கள், நிர்வாக அமைப்புகள் போன்றவையும், இன்னும் ஓர் பல்சமய, பல்பண்பாட்

டுச் சூழலுடன் இயல்பாக இணைந்து செல்வதற்கான ஏதுக் களம் ஆக்கபூர்வமாக ஒன்றிணையும்போது, அவை ஆன்மீகத்தை அன்றாட வாழ்வுடன் இணைக்க உதவுகின்றன. இவை அனைத்துமே ஒன்றிணைந்த நிலையில் மானிட சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், ஒற்றுமையான சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் வழிசமைக்கும்போதுதான், சமயம், தனது சமூகத்தின் அருள் அடையாளமாகத் துலங்கத் தொடங்கும். இதனையே கிறிஸ்தவம் - "திருச்சபை இவ்வலகிற்கு நிறைவான வாழ்வின் அருள் அடையாளம்" எனக் கூறுகின்றது.

சான்றாதாரக் குறிப்புகள்

1. காண்க, இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்க ஏடுகள், தூய சின்னப்பர் இறைஇயல் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி, 1987, பக். 107 - 109: 791 - 815
2. See S. Gnana Pragasar, **A History of the Catholic Church in Ceylon; Period of Beginnings 1505-1602**, Catholic Press, Jaffna, 1924, p. 2
3. For more on this see S. G. Perera, **Historical Sketches**, The Catholic Book Depot, Colombo, 1962, p. 15ff.
4. Cf. S. G. Perera, *op. cit.*, p. 18
5. See Francois Houtart, **Religion and Ideology in Sri Lanka**, Theological Publications in India, Bangalore, 1974.
6. See S. G. Perera. *op. cit.*, pp. 146 - 148 and 170ff. also N. Maria Saverimuthu, **The Life and Times of orazio Bettacchini**, Rome, 1980, p. 11ff.
7. புனித மத்தேயு எழுதிய நற்செய்தி: 28:15, புனித லூக்கா எழுதிய நற்செய்தி: 24:48.
8. See F. Houtart. *op. cit.*, p. 102 - 108.
9. See S. Gnana Pragasar, *op. cit.*, 39 - 46.

10. **Ibid.**
11. **Ibid.**
12. See N. Maria Saverimuthu, **op. cit.**, p. 11
13. See S. G. Perera, **op. cit.** 61 - 63 and W. L. A. Don Peter, **Studies in Ceylon Church History**, pp. 40-43.
14. காண்க, கா. சிவத்தம்பி, தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானிடமும், தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை, 1983, பக். 39
15. See S. Gnana Pragasar, **Catholicism in Jaffna**, Catholic Press, Jaffna, 1927.
16. See R. Boudens, **The Catholic Church in Ceylon Under Dutch Rule**, Catholic Book Agency, Via del Vaccaro. Rome, 1957. pp. 30 - 85.
17. See Paul Tillich, **Theology of Culture**, Oxford University Press, New York, 1959, p. 40.
18. இவ்விடயம் பற்றிய ஆய்வுகள் அண்மைக்காலத்தில் பல சமூக - விஞ்ஞான அறிஞர்களாலும், இறையியல் அறிஞர்களாலும் ஆசியாவின் பல நாடுகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. பின்வரும் நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. D. S. Amalorpavadass, (Ed) **The Indian Church in the Struggle for a New Society**, NBCLC, Bangalore. 1981, also D. J. Elwood, **What Asian Christians are Thinking**, New Day Publishers, Manila, 1978
19. காண்க, அருளப்பர் எழுதிய நற்செய்தி, 8:32
20. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்க ஏடுகள், (திருவழிபாடு பற்றிய கொள்கைத் திரட்டு, எண். 5) பக். 10-11
21. மு. கு. நூ. பக். 864 - 869, பக். 1033ம்.
22. See W. L. A. Don Peter. **op. cit.**, pp. 28 - 35

நன்றியுரை

திரு. தீசன் ஜெயராஜ்

ராசபுத்திராச்சாரியார்

இராமச்சந்திரன் . பி

ந ன் றி யு ரை

திரு. தீசன் ஜெயராஜ்

சிறப்புக்கலைமாணி - கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

யாழ். பல்கலைக்கழக, கைலாசபதி கலையரங்கில்
10-07-1991 அன்று நிகழ்ந்த, யாழ். ஆயர் பேரருட்
கலாநிதி வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களின்
“மாட்சி விதப்புப் பேருரை” நிகழ்வின் முடிவில் ஆற்
றப்பட்ட நன்றியுரையின் பதிவு இது.

இன்றையப் பெருவிழாவிற்குத் தலைமைதாங்கி
நடாத்திக்கொண்டிருக்கின்ற, எமது கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய
நாகரிகத்துறைகளின் தலைவர் பெருமதிப்பிற்குரிய அருட்
கலாநிதி சந்திரகாந்தன் அவர்களே, இன்றைய விழாவின்
மகுடநாயகனாக மேடையில் வீற்றிருக்கும் மேன்மைதங்கிய
யாழ். ஆயர் பேரருட்கலாநிதி தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை
அவர்களே; சிறப்பு விருந்தினராக வருகை தந்துள்ள மேன்மை
தங்கிய திருமலை-மட்டுநகர் ஆயர் பேரருட்கலாநிதி
கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களே; அன்புடன்
வாழ்த்துரைகள் வழங்கிய பெருமதிப்புக்குரியவர்களான,
எமது பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் துரை
ராஜா அவர்களே; கலைப்பீடாதிபதி பேராசிரியர் பாலசுந்
தரம்பிள்ளை அவர்களே; ஆய்வுப்பேருரை வழங்கிய பெரு

மதிப்புக்குரிய எமது பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியரும், நுண்கலைத்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களே; மற்றும் இன்றைய விழாவுக்கு வருகைதந்திருக்கும் பெருமதிப்புக்குரிய எமது பல்கலைக்கழகப் பீடாதிபதிகள், பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், வணக்கத்திற்குரிய குருவானவர்கள், அருட்சகோதரிகள், மற்றும் சர்வதேச அமைப்புக்களின் கௌரவ பிரதிநிதிகள், அன்புடைய பெற்றோர்கள், நண்பர்கள், திருமறைக் கலாமன்றக் கலைஞர்கள் அனைவருக்கும் கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் சார்பில் அன்புடன் வணக்கங்களும், வரவேற்பும் கூறுகிறேன்.

இதுவரைகாலமும் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் ‘‘மொழி, கலாச்சாரவியல் துறை’’ எனும் பெரும் பிரிவின் கீழ், உப-பிரிவுகளாக இயங்கிவந்த கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளானது, தனித்துறையாக இங்கு உருவாக்கப்பட்டபின் முதன்முதலாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள பெருவிழா இது.

நமது நாட்டின் சூழ்நிலை நிமிடத்துக்கு நிமிடம் பயங்கரமாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்ற இக்காலப்பகுதியில் ஏற்கனவே திட்டமிட்டதோர் நிகழ்வொன்று திட்டமிட்டபடி அன்றையத் தினத்திலேயே நடைபெறுமானால் அது அபூர்வமே. அவ்வாறு நிகழுமானால் அது இறைவனின் மகத்துவமிக்க கிருபையேயன்றி வேறு எதுவுமில்லை. ஆகவே எம்முதல் நன்றிகளை இறைவனுக்குக் காணிக்கையாக்குகிறோம்.

யாழ். பல்கலைக்கழக, கலைப்பீடத்தில், பொதுக் கலைப் பாடங்களிலொன்றாக அறிமுகமாகிய கிறிஸ்தவ நாகரிகம், 1981ல் சிறப்புப்பட்டப் பாடமாக அங்கீகாரம் பெற்றது. 1981 தொடக்கம் 1991 வரையான ஒரு தசாப்த இடைவெளியில், இஸ்லாமிய நாகரிகமும் இணைந்த நிலையில் தனித்துறையாக உயர்நிலை பெற்றதென்றால், அதன் முன்னேற்றப் படிகளைத் திறமையாகச் செப்பனிட்டதில் எமது தனியான துறையின் முதலாவது தலைவராக, பல்கலைக்கழக மூதவையினால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பெருமதிப்புக்குரிய அருட்கலாநிதி சந்திரகாந்தன் அவர்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. தற்போது முதுநிலைப் பட்டத்துக்காகவும் கிறிஸ்தவ நாகரிகம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பது நாம் யாவரும் அறிந்த ஒன்றே. இச்சந்தர்ப்பத்தில், கிறிஸ்தவ

நாகரிகத்துறையின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்காற்றிய எமது மதிப்புக்குரிய தலைவர் அருட்கலாநிதி சந்திரகாந்தன் அவர்கட்கு எமது மனம்நிறைந்த நன்றிகளைக் கூறுவதில் பெருமையடைகிறோம். எமது துறையின் உன்னத வளர்ச்சியில் சகல ஒத்துழைப்புகளையும் மனமுவந்து வழங்கி இதுதொடர்பான ஒவ்வொரு கட்டங்களையும் செவ்வனே நிறைவேற்றித்தந்த பெருமதிப்புக்குரியவர்களான எமது பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பீடாதிபதிகள், பேராசிரியர்கள், நிர்வாக உயர் அதிகாரிகள், பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் எமது நன்றிக்கடப்பாட்டினை இதயம் நிறைந்து கூறிக்கொள்கிறோம்.

இவ்வாறாக உச்சநிலை எய்திய எமது கிறிஸ்தவ இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் முதலாவது பெருவிழாவை, கத்தோலிக்க திருச்சபையின் யாழ்ப்பாண ஆயர் அதி. வணக்கத்துக்குரிய கலாநிதி தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களைக் கௌரவப்படுத்தும் வகையில் அன்னாரின் 'சேவை விதப்புப் பேருரை' நிகழ்வாக நடாத்தவேண்டும் என்பதில் முனைப்பாக நின்று இதற்காக முன்னின்று உழைத்ததோடல்லாமல் இவ்விழா தொடர்பாக ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை சகல பரிமாணங்களிலும் ஆலோசனைகள் பல தந்து எம்மை நல்நெறிப்படுத்தி இறுதியில் இன்று இவ்விழாவைத் தலைமைதாங்கி நடாத்தி, சிறப்புற முடித்துவைத்த பெருமை முழுமையும் எமது கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் தலைவர் பெருமதிப்புக்குரிய அருட்கலாநிதி சந்திரகாந்தன் அவர்களையே சாரும். அன்னாரின் செயற்திட்டங்கட்கும், செயற்திறமைக்கும் எமது நாகரிகத்துறைகளின் சார்பில் பாராட்டுடன் கூடிய நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்கிறோம்.

எமது துறைத்தலைவர் கலாநிதி சந்திரகாந்தன் குறிப்பிட்டதுபோல் எமது கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறைக்கும் மாண்புமிகு ஆயர் பேரருட்கலாநிதி தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கட்கும் மிக நெருங்கிய பிணைப்பு இருப்பது யாவரும் அறிந்ததும் பெருமைப்படக்கூடியதுமான ஓர் உண்மையாகும். ஆகவே எமது துறையினது உன்னதமான வளர்ச்சிப்போக்கில் முதலாவதாக நடைபெறுகின்ற இன்றைய விழாவின் மகுடத்தை இலக்கியத்திலும், இறையியலிலும் புலமையாழம் கொண்ட பேரறிவாளர் மேன்மைதங்கிய ஆயர் பேரருட்கலாநிதி தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கட்கு குட்டி மகிழ்வதில் பெருமையும், மகிழ்வும் அடைகின்றோம்.

இன்றைய சூழ்நிலையின் அளர்த்தங்களும், அழுக்கங்களும் திருச்சபையின் பணிகளை மேலும் விரிவுபடுத்தியிருக்கின்ற இக்காலகட்டத்தில் அன்னார் ஆற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற அநேக பணிவிடைகளினூடும், இன்றைய விழாவில் கலந்துகொண்டு, விழாவின் நடுநாயகமாக வீற்றிருந்து எமது கௌரவப் பெருவிழாவை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டதோடு, கிறிஸ்தவ இலக்கியப் பரப்பில் ஓர் காலகட்டத்தில் தோன்றிய ‘‘சந்தியாகு மாயோர் அம்மாளை’’யின் சிறப்புத்தன்மைகளைத் தெளிவுற அழகு தமிழில் கூறியதோடல்லாமல், உரையோடு தொடர்பான சில பாடல்களை இயல்போடு பாடிக்காட்டி, யாவரையும் மகிழ்வுறச் செய்தமைக்காகவும் ஆயர் அவர்கட்கு எமது இதயம் நிறைந்த நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்வதில் குதூகலமடைகிறோம். அத்தோடு ஆயர் பணியில் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு நிறைவையும், குருத்துவப் பணியில் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவையும், தமது பிறப்பின் எழுபத்தைந்தாவது ஆண்டையும் இவ்வருடத்தில் கொண்டாடி மகிழும் மாண்புமிகு ஆயர் பேரருட்கலாநிதி தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களை எமது துறையின் சார்பில் அன்புடன் வாழ்த்துவதுடன், அவரது பணி சிறக்கவும், நீழேகாலம் வாழ்ந்து அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமானவராக இருக்கவும் இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

இன்றைய விழாவில் எமது அழைப்பைப் பெருமனதுடன் ஏற்று சிறப்பு விருந்தினராக வருகைதந்து நிகழ்வின் சிறப்புக்கு மெருகூட்டி மேடையிலே வீற்றிருக்கின்ற திருமலைமட்டுநகர் ஆயர் பேரருட்கலாநிதி கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கட்கும் எமது துறையின் சார்பில் விசேஷ நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்கிறோம். அண்மையில் தமது அன்புத் தந்தையை இழந்து துயருரும் ஆயர் அவர்கட்கும், குடும்ப அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்கிறோம்.

இன்றைய போர்க்கால சூழ்நிலையிலும், யாழ். பல் கலைக்கழகம் திறம்பட இயங்கிக்கொண்டிருப்பதற்கு, நிர்வாகத் திறமையும், சேவை மனப்பான்மையும் ஒருங்கே இணைந்த எமது பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் மாண்புமிகு பேராசிரியர் துரைராஜா அவர்களின் பெரும்பணியே அடித்தளம் என்றால் மிகையாகாது. நிர்வாகப் பொறுப்புகள் அன்னாரின் பணிகளை நெருக்கும் இவ்வேளையில் எமது அழைப்பை அன்புடன் ஏற்று, இன்றைய விழாவில் கலந்து

கொண்டு மனம்நிறைந்த வாழ்த்துரை வழங்கிய மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் துரைராஜா அவர்கட்கு எமது இதயம் நிறைந்த நன்றிகளையும், அன்னாரின் சேவைத் திறமைக்குப் பாராட்டு தல்களையும் கூறிக்கொள்வதில் எமது கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறை பெருமைகொள்கிறது.

கலைப்பீடாதிபதியாக, அனைத்துத் துறைகளினதும் நலன்களில் அக்கறைகொண்டு, ஆழ்ந்த தூரதரிசனப் பார்வையுடன் ஒவ்வொரு துறைகளினதும் வளர்ச்சிக்கெனச் சகல ஒத்துழைப்புக்களையும், உதவிகளையும் தாராளமாக வழங்கி, கலைப்பீட நிர்வாகத்தைச் சீரியமுறையில் திறம்பட இயக்கி வருகின்ற பெருமதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கட்கும் எமது துறை பாராட்டுக்களைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்வடைகிறது. இன்றைய விழாவுக்கென இக்கலையரங்கத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காக அன்புடன் அனுமதி வழங்கியதுடன் சகல வழிகளிலும் ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் நல்கியதோடல்லாமல் எமது அழைப்பை மனமார ஏற்றுத் தமது உளம்நிறைந்த வாழ்த்துரை வழங்கிய எமது கலைப்பீடாதிபதி மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கட்கு எமது இதயபூர்வ நன்றிகளை மகிழ்வுடன் கூறிக்கொள்கிறோம்.

இன்றைய விழாவில் கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் சார்பில் எமது தலைவர் அருட்கலாநிதி சந்திரகாந்தன் அவர்கள் விடுத்த அன்பின் அழைப்பை ஏற்று, இங்கு பிரசன்னமாகி “தமிழ்ப் பண்பாட்டிற் கிறிஸ்தவம்” எனும் மகுடத்தலைப்பில் மிக நுண்மையான விடயங்களைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் எடுத்துக்கூறிய எமது பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியரும், நுண்கலைத்துறைத் தலைவருமான எம் அன்பிற்கும் பெருமதிப்பிற்குமுரிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கட்கு எமது துறையின் சார்பில் விசேஷ பூர்வமான நன்றிகளை இதயம் நிறைவுடன் கூறிக்கொள்வதில் பெருமையடைகிறோம். மின்சாரமின்மை, போக்குவரத்து வசதியின்மை, பொருளாதாரத் தடை, காண்கின்ற துசைகளில் அவலங்களின் ஓலம் ஆகிய பலவற்றால் சூழ்நிலைகள் பாதிக்கப்பட்டு, ஆய்வுகளுக்கான கதவுகள் யாவும் தாமாகவே அடைபட்டுவிட்ட இக்காலகட்டத்தில் அருமையானதோர் ஆய்வுரையினை இன்று எம் பேராசிரியர் நிகழ்த்தியிருக்கிறாரென்றால் அது, அவரது இலக்கிய ஆழத்தினதும், பல்சமய அறிவினதும் அனுபவ முதிர்ச்சிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். பேராசிரியரின் இலக்கியப்பணி சிறக்க மனம் நிறைந்து வாழ்த்துகிறோம்.

இன்றைய நிகழ்வின் ஆரம்பத்தில் இறைவணக்கப் பாடல் இசைத்த நுண்கலைத்துறையின் இசைக்கலைமாணி இறுதிவருட மாணவி செல்வி யசோதா அவர்கட்கும் எம் மனப்பூர்வ நன்றிகள் உரித்தாகுக.

இன்றைய விழாவின் நிறைவு நிகழ்வாக நீங்கள் காண விருக்கின்ற கலையம்சம்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லத்தேவையில்லை. மக்கள் மத்தியிலே பிரபலம் மிக்கதும், அபிமானம் நிறைந்ததுமான ஓர் கலைக்குழு இந்த நிகழ்வை அளிக்க இருக்கின்றது. பிரமாண்டமான அரங்க அமைப்புகள், ஒலி, ஒளி அமைப்புகள், சிறந்த நாடக உத்திகள் என்று இவர்களின் சிறப்புக்களை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். ஆம்; வணக்கத்திற்குரிய கலாநிதி மரியசேவியர் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கும் யாழ். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் சிறந்த தயாரிப்பில் இன்று இக்கலைநிகழ்வு மேடையேறுகிறது. எமது அழைப்பை மகிழ்வுடன் ஏற்று இக்கலைக்குழுவின் சிறந்த கலைநிகழ்வுக்கு வழிசமைத்துத்தந்த இம்மன்றத்தின் போஷகரும், நெறியாளருமான மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் மரியசேவியர் அடிகளாருக்கு மனம் நிறைந்த நன்றிகளைக் கூறுகின்றோம். இந்நாடகத்தில் பங்குபற்றும் கலைஞர்கள், தொழினுட்பவியலாளர்கள், இசைக்கலைஞர்கள், ஒப்பனையாளர்கள் அனைவருக்கும் நாம் என்றும் நன்றியுடையவர்களாக இருக்கின்றோம்.

எமது அன்பின் அழைப்பை ஏற்று அண்மையிலிருந்தும், சேய்மையிலிருந்தும் வருகைதந்து, இக்கலையரங்கை மகிழ்வுடன் நிறைத்துள்ள எமது அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய பீடாதிபதிகள், துறைத்தலைவர்கள், பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், சர்வதேச அமைப்புப் பிரதிநிதிகள், வணக்கத்துக்குரிய குருவானவர்கள், அருட்சகோதரிகள், பெற்றோர்கள், நண்பர்கள், மாணவ மாணவிகள் அனைவருக்கும் எமது கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைகளின் சார்பில் என்றும் எம் நன்றிகளைக் கூறி, யாழ். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் கலைநிகழ்வுக்கு உங்களனைவரையும் அழைத்துச்செல்கின்றோம்.

நன்றி! நன்றி!

- தீசன் ஜெயராஜ்.

ஆய்வு நூல் விபரம் பட்டியல்

செய்யுள் மூன்று தொகுப்பு

ஆய்வு நூல் விபரப் பட்டியல்

தமிழ்ப் பண்பாடு

இராசமாணிக்கனார் மா., தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
சென்னை.

வையாபுரிப்பிள்ளை எஸ்., தமிழர் பண்பாடு, தமிழ்ப் புத்த
காலயம், சென்னை.

Manavalan A. A., "The impact of Tamil Culture on foreigners" in **Cultural Heritage of the Tamils** (eds) V. S. Subramaniam & V. Veerasamy, International Institute on Tamil Studies, Madurai, 1981.

Navaretnam K., **Tamil element in Ceylon Culture**, Memorial Publication Society, Tellipalai, Ceylon, 1959.

Pillay K. K., "The western influence on Tamil prose" in **Tamil Culture**, Vol. VI - 1959.

Ragavan M. D., **Tamil Culture in Ceylon**, Ceylon Printers Ltd, Colombo, 1972.

Subramanian N., **Social and Cultural History of Tamil Nadu (AD 1336-1984)**, ennes Publications, Udmalpal 642128, 1991.

Thaninayagam S. X., "The first Books Printed in Tamil" in **Tamil Culture** Vol. VII, No. 3, Madurai, 1958.

Thaninayagam S. X., **Tamil Culture and Civilization**, Asia Publishing House, Bombay - 1970.

திருச்சபை

- அமலோற்பவதாஸ் டி. எஸ்., நற்செய்தியும் பண்பாடும்,
தேசிய மறைக்கல்வி நிலையம், பெங்களூர்,
1979.
- அருள்திரு. அருள்சாமி ச., வழிபாட்டில் புதிய பாதை, தூய
இராயப்பர் குருத்துவக் கல்லூரி, பெங்களூர்.
- சிரில் புரூஷ்ந் பெர்த், இந்திய திருச்சபை வரலாறு, (தமிழாக்கம்:
ஆ. தே. மணுவேல்), தமிழ் இறையியல்
நூலோர் குழு, 1962.
- சுவாமி சா. ஞானப்பிரகாசர் } யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்க
சுவாமி மா. பாவினுப்பிள்ளை } திருச்சபை (சரித்திரச்சுருக்கம்),
யாழ்ப்பாணம். கத்தோலிக்க இலக்கிய சங்கம், 1986.
- Amalorpavadass D. S. (Ed.), **The Indian Church in the
struggle for a New Society**, NBCLC,
Bangalore, 1981.
- Boudens R., **The Catholic Church in Ceylon under
Dutch Rule**, Catholic Book Agency, Via del
Vaccaro, Rome, 1957.
- Elwood D. J., **What Asian Christians are Thinking**,
New Day Publishers, Manila, 1978.
- Francois Houtart, **Religion and Ideology in Sri Lanka**,
TPI, Bangalore, 1974.
- Gnana Pragasar S., **A History of the Catholic Church
in Ceylon**, Catholic Press, Colombo, 1924.
- Gananapragasar S., **Catholicism in Jaffna**, Catholic Press,
Jaffna, 1927.
- Hans Kung, **Structures of the Church**, Burns and Oates,
London, 1963.
- Perera S. G., **Historical Sketches**, Catholic Book Depot,
Colombo, 1962.
- Tennel J. E., **Christianity in Ceylon**, Clowes and Sons
John Murry, London, 1850.

தமிழ் வளர்த்த கிறிஸ்தவர்கள்

அம்பலவாணர் டி. ஆர்., கிறிஸ்தவ கவியரசர் மகா வித்துவான் எச். ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை (ஓர் அறிமுகம்), இலங்கை கிறிஸ்தவ இறையியல் கல்லூரி, சுண்ணாகம், 1992.

இரத்தினராஜா எம். ஏ., தமிழ் வளர்த்த கிறிஸ்தவர், சமய சமூக ஆய்வுக்கான கிறிஸ்தவ நிறுவனம், ஆச்சிரமம், சுண்ணாகம், 1978.

மதுரை இளங்கவின், தமிழ் போற்றும் கிறிஸ்தவர், வைரவன் பதிப்பகம், 1984.

இராசமாணிக்கம் ச., அடியார் வரலாறு, தமிழ் இலக்கியக் கழகம், தூத்துக்குடி, 1967.

Dr. ஏசுதாசன் S., திருச்சபைப் பிதாக்கள், கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், 1957.

தயானந்தன் பிரான்சிஸ் தி., கிறிஸ்தவக் கவிஞர்களும், தமிழ்ப் பண்பாடும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1977.

வித்துவான் பிரமஸ்ரீ கணேசையா சி., ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம், திருமகள் அழுத்தகம், சுண்ணாகம், 1939.

பேராகிரியை லயோனவ் ஆர்., படைப்பிலக்கியப் பணியில் கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்களின் பங்கு...

றம்போலா மாஸ்கரேனஸ், கிறிஸ்தவத் தமிழ்த் தொண்டர்கள், தமிழ் இலக்கியக் கழகம், திருச்சி, 1972.

விமலா மனுவல், இந்திய திருச்சபைத் தொண்டர், தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரி, திருமறையூர், 1962.

வித்துவான் நாராயண வேலுப்பிள்ளை M., தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்கள், ஸ்ரீ நிலையம், சென்னை, 600017, 1988.

செல்வம் பெஞ்சமின் எம்., மன்னார், மாதோட்ட தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் 1769 - 1976, St. Philomena Press, Jaffna, 1978.

பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை ரா. பி., கிறிஸ்தவ தமிழ்த் தொண்டர், சென்னை, 1946.

Appasamy A. J., **Tamil Christian Poet**, W. C. Boaks No. 56, Lutterworth Press, London, 1966.

Hudson Dennis, **The life and Times of H. A. Krishnappillai (1827 - 1900)**, U. S. A., 1970.

Dr. K. Meenakshisundaram, **The Contribution of European Scholars to Tamil**, University of Madras, 1974.

Rajamanickam S. J., **The first Oriental scholar**, De Nobili Research Institute, Madras, 1972.

Rajamanikam S., **Padre Henrique Henriques The father of Tamil Press in Proceedings of the second International Conference on Tamil Studies**, Vol II. Madras, 1968.

கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கிய நாட்டார் இலக்கிய வகைகள்

அந்தோனி இராசு, கிறிஸ்தவ அம்மாளைச் சிந்தனைகள் (கட்டுரைத் தொகுப்பு), ஆரோக்கியம் பதிப்பகம், உறையூர், திருச்சி, 1988.

ஆரோக்கியசாமி, இக்காலக் கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியம், கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், 1983.

இன்னாசி எஸ். & கோவிந்தசாமி, கிறிஸ்தவ நாடக இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1988.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, "ஈழத்தில் தமிழ் கத்தோலிக்க இலக்கியப் பாரம்பரியம்", சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் சிந்தனையும் பணியும், புனித வளனார் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1991.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், New Century Book House Industries Ltd, Madras, 1987.

சண்முகதாஸ் அ., கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி,
புனித வளனார் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம், 1986.

சீனி வெங்கடசாமி, கிறிஸ்தவமும் தமிழும், South Indian Saiva
Siddhanta works Publishing Society, 1980.

தில்லைநாதன் சி., இலக்கியமும் சமுதாயமும், தமிழ்ப் புத்த
காலயம், சென்னை, 600005, 1987.

தியோகுப்பிள்ளை வ. ஆண்டகை, “போத்துக்கீசர் காலத்
தில் எழுந்த கத்தோலிக்க தமிழ் இலக்கிய
நூல்கள்”. தொண்டன், சமூகத் தொடர்பு
நிலையம், மட்டக்களப்பு. 1972 ஆடி-கார்த்
திகை இதழ்கள்.

ஞான இராபின்சன், தமிழ்க் கிறிஸ்தவ மரபு, தமிழ் இறை
யியல் நூலோர் குழு, 1985:

இராசமாணிக்கம் ச., தத்துவபோதகர் அருளிய ஞானோபதேச
முன்றாம் காண்டம், தமிழ் இலக்கிய கழகம்,
தூத்துக்குடி, 1968.

ஆபிரகாம் எஸ். கே., எருசலை அந்தாதி, நாவலர் அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம், 1936.

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார், ஏகநாதர் சரிதை,
கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், 1963.

சுந்தரன் வீ. பகா, இயேசுவின் திருப்புகழ், Y. M. C. A.
Printing Press, Madras, 1976.

கனகரெத்தினம் அ. ப., இரட்சணிய அம்மாளை,
தம்பிலுவில், திருக்கோவில், 1954.

வயிரமுத்து ஐ. கே., திருமொழிச் சாரம், சுச்சிதானந்த அச்ச
கம், சங்கானை, 1937.

பேதுரு செல்வநாயகம் சாமுவேல், கிறிஸ்தவ இலக்கியத் திரட்டு,
கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், 1955.

வேதநாயக சாஸ்திரியார், தேவ தோத்திரப் பாடல்கள்,
கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், 1957.

மெக்காதர் ஐயர் சி. சி., திருவாக்குப் புராணம்,
Ripley & Strong, 1866.

Edmond Pieris, "Tamil Catholic Literature" in **Tamil Culture** Vol. II, No. 3 & 4, Madurai, 1953.

Pilendran Victor G., **Viyakula Pirasangam of Fr. Jacome Consolves (1676 - 1742)**, A Historico-critical - Literary and Theological Study, unpublished M. Phil. dissetation, University of Jaffna, 1992.

Sarachandra E. R., **The folk Drama of Ceylon**, The Dept. of Cultural Affairs. Ceylon, 1966.

பொதுவான அம்மாணைகள்

அருணாசலம் மு., **Ballad Poetry**, திருச்சிற்றம்பலம், காந்தி வித்தியாலயம், 1976.

ஜகந்நாதன் கி. வா., **கலைக்களஞ்சியம்**, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை. தொகுதி - 1. 1954.

வேங்கடசாமி நாட்டார் ந. மு. (உரையாசிரியர்), **சிலப்பதிகாரம்**, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1966.

கிறிஸ்தவ அம்மாணைகள்

அர்ச். அதிரியர் அம்மாணை.

சந்த். அந்தோனியார் அம்மாணை — அந்தோனி.

அர்ச். சிறிய அந்தோனியார் அம்மாணை —
தோமைப்பிள்ளை பட்டங்கட்டியார்.

அர்ச். அந்தோனியார் அம்மாணை —
எஸ். செகராவ்முதலியார்.

அர்ச். அருளானந்தர் அம்மாணை — எஸ். சாலமன்.

அர்ச். அருள் அம்மாணை.

அர்ச். அலசு அம்மாணை விருத்தம்.

அர்ச். அலசு அம்மாணை — அருணாசலம் செட்டியார்.

அர்ச். அனசு அம்மாணை.

அர்ச். ஆகத்தம்மாள் அம்மாளை — எம். சந்தியாப்பிள்ளை.

அர்ச். இசிதோர் அம்மாளை — ப. பொ. பீரேலிஸ்.

அர்ச். இசிதோர் அம்மாளை — வேறொருவர் இயற்றியது.

இரட்சணிய அம்மாளை — அ. ப. கனகரத்தினம்.

இன்னேச கன்னி எனப் பெயர் வழங்கும்

அகினேச கன்னி அம்மாளை.

அர்ச். இஸ்தாக்கியார் அம்மாளை.

ஈசாக்கு ரெபேக்காளை மணம்புரி கதை — பி. டேவிட்.

கற்பினணிகலம் அர்ச். செசுவியம்மாள் அம்மாளை —

டி. ஆர். மரியசூசை ஆச்சாரியார்.

அர்ச். கித்தேரியம்மாள் அம்மாளை — வீரமாமுனிவர்.

கிறிஸ்தீனக் கன்னி அம்மாளை.

குழந்தை யேசுவின் அர்ச். திரேசம்மாள் அம்மாளை —

எவ். ஜே. சுபவாக்கியம்பிள்ளை.

கொன்ஸ்தாந்தீன் அம்மாளை.

கோனாங்குப்பம் அர்ச். பெரியநாயகி மாதா அம்மாளை —

வீ. சேசரம்பிள்ளை

சத்தியவேத அம்மாளை — ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை.

சந்தீக்கிலாவின் நவசந்த அம்மாளை — கி. மரியாம்பிள்ளை.

சம்மனசு சுவாமியார் அம்மாளை — தம்புமுத்துப்புலவர்.

அர்ச். சவேரியார் அம்மாளை.

சிலுவை வழி அம்மாளை — ஜே. ஜி. சுந்தரம்.

சிறிய புஷ்பத்தின் சிறிய அம்மாளை - அருட்திரு. மரியநவமணி.

அர்ச். செபஸ்தியார் அம்மாளை — சாமிநாதப்பிள்ளை.

சேசுநாதர் அம்மாளை — செல்வராஜு ரெட்டியார்.

ஞானசவுந்தரி அம்மாளை — சாமிநாதப் புலவர்.

தாவீது அரசன் அம்மாளை — சற்குணம் உவின்ஃபிரெட்.

சந்தியாகு மாயோர் அம்மாளை — பேதுருப் புலவர்.

திருச்சபை அம்மாளை.

திருச்செல்வர் அம்மாளை — பூலோகசிக்க அருளப்பநாவலர்.

திருமரணத் திறவுகோல் எனும் நன்மரண அம்மாளை —

சூசைப்பிள்ளை.

திருமறைப் பொருள் அம்மாளை — பழமுறை — முதற்பாகம்
ஜி. எஸ். துரைசாமிப்பிள்ளை.

தீத்தூஸ் அம்மாளை.

தேவசகாயம்பிள்ளை அம்மாளை — கிராஸ் மேஸ்திரி.

தேவ திருச்சபை அம்மாளை — கிராஸ் மேஸ்திரி.

தேவமாதா அம்மாளை - மதுரை தேநொபிலி அச்சகப் பதிப்பு.

தேவமாதா அம்மாளை — எம். ஏ. தோமாஸ்.

தொம்மை அப்போஸ்தலர் அம்மாளை.

அர்ச். நிக்கோலாஸ் அம்மாளை.

நீசவாகனம் அல்லது ஆண்டவர் அம்மாளை - சாமிப்பிள்ளை.

அர்ச். பார்பரம்மாள் அம்மாளை — ஏ. ஆ. தெய்வசகாயம்.

அர்ச். பிலோமினம்மாள் அம்மாளை — வீ. சேகரம்பிள்ளை.

பூங்காவனப் பிரளயம் — சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ்.

அர்ச். மரிகருதம்மாள் அம்மாளை.

மருதமடு அர்ச். செபமாலை மாதா அம்மாளை —

கி. மரியாம்பிள்ளை.

மன்னார் தோட்டவெளி வேதசாட்சிகளின் அம்மாளை -

கி. மரியாம்பிள்ளை.

முத்திவழி அம்மாளை — சுவீகரநாடார்.

மூவர் அம்மாளை — சூ. தாமஸ் உடையார்.

யாத்ராகமம் — வேதமாணிக்க நாடார்.

அர்ச். யூதா ததேயுவின் விரிவான சரித்திர அம்மாளை -
செல்வராசா.

அர்ச். லூர்துமாதா அம்மாளை — எஸ். யாகப்ப முதலியார்.

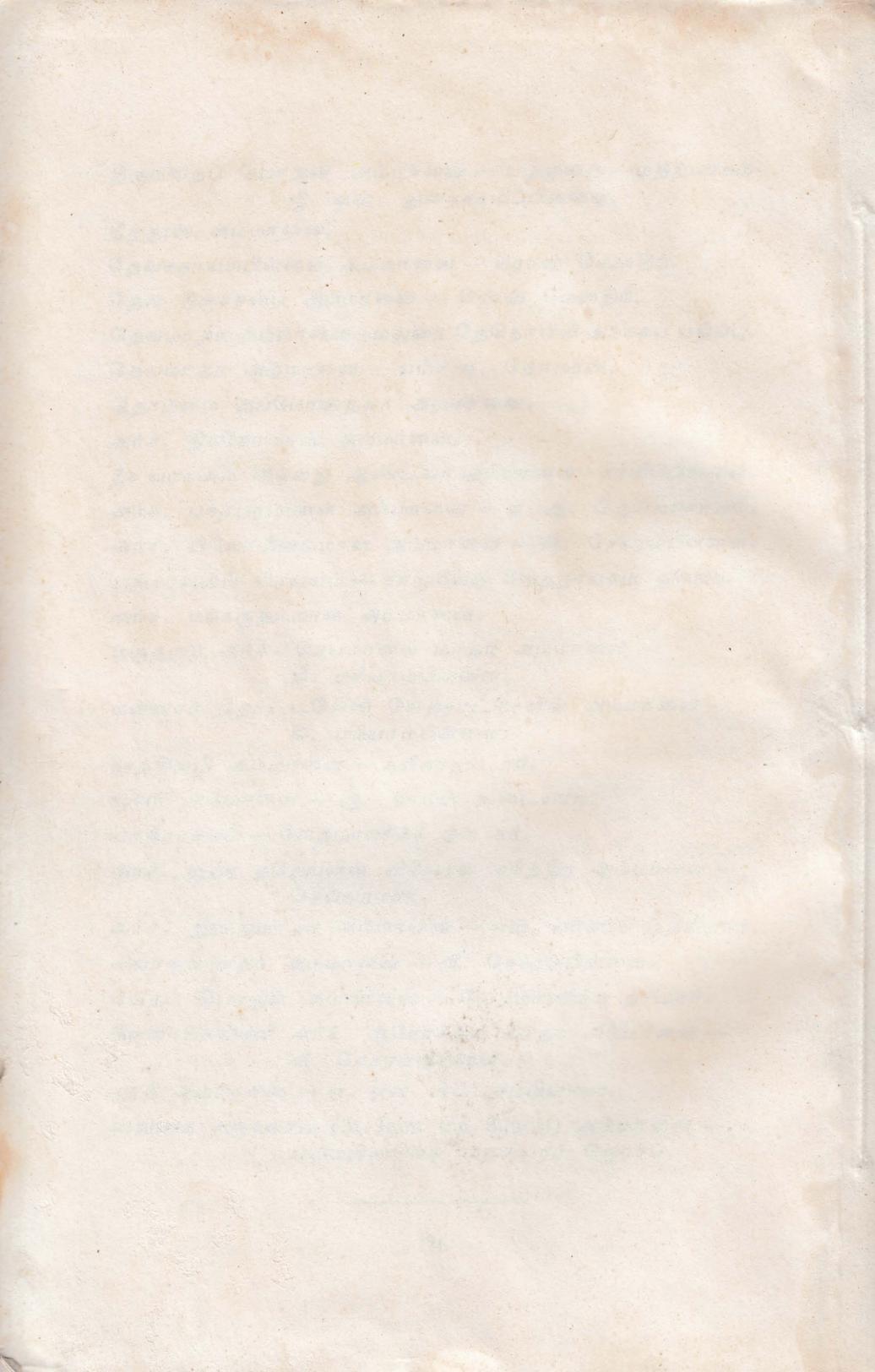
வியாகுலமாதா அம்மாளை — வீ. சேகரம்பிள்ளை.

வேதப் பொருள் அம்மாளை — வேதமாணிக்க நாடார்.

வேளாங்கண்ணி அர்ச். ஆரோக்கிய மாதா அம்மாளை -
வீ. சேகரம்பிள்ளை.

றுாத் அம்மாளை — ஏ. என். சட்டாம்பிள்ளை.

ஸ்நாபக சஞ்சுவாம் (St John the Baptist) அம்மாளை —
புவிமன்னசிங்க முதலியார் ஜோசப்.

|| சமயத்திற்கும், பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான தொடர்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டும்? அதன் வரையறைகள், எல்லைகள் யாவை? இவ்வறவுகளை ஆற்றுப்படுத்துவது எவ்வாறு? சமய, பண்பாட்டு மாற்றங்களை எந்தச் சூழ்நிலையில் யார் தீர்மானிக்க வேண்டும்? ஆக்க பூர்வமான சமுதாய வளர்ச்சிக்கு, சமயமும் பண்பாடும் எவ்வாறு ஆதர்ஷமாக அமைய முடியும்? என்ற வினாக்களுக்கு வரலாற்றின் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் வாழும் சமுதாயம் சரியான நேரிய பதிலைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். வரலாற்றை ஆக்குபவர்களும், அழிப்பவர்களும், பண்பாடுகளினால் பலனடைபவர்களும், மறைகளால் மாண்பு பெறுபவர்களும் மக்களே. எனவே மானிட சமுதாயத்தை வளம்பெறச் செய்யும் எந்தவொரு பண்பாட்டு அங்கமும் ஒரு சமயத்திற்கு முரணானது எனக்கொள்ள முடியாது. ஆனால் மானிட வாழ்வினை வளம் குன்றச் செய்யும் எந்தவொரு பண்பாட்டு அங்கமும் சமயத்தின் எதிரியாகவே செயற்படும். இதனை அடையாளம் கண்டு அகற்றுதல் சமயத்தின் முதன்மையான பணிகளுள் ஒன்று. ||

கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்.